

РЕЙМЪНД ХУРИ ОРЪЖИЕТО НА ТАМПЛИЕРИТЕ

Част 2 от „Шон Райли и Тес Чайкин“

Превод от английски: Антоанета Дончева-Стаматова, 2011

chitanka.info

ПРОЛОГ

Константинопол, юли 1203 г.

— Сnižете се и пазете тишина! — прошепна побелелият мъж, докато помагаше на рицаря да се изтегли върху подвижния мост. — Крепостните валове гъмжат от стражи. Заради обсадата всички са нащрек!

Еверард от Тира стъпи на моста и обходи с поглед мрака около тях. Засега ни следа от заплаха. Кулите от двете страни бяха далече. Единствените светлини идваха от примигващите факли на нощната стража, която едва се виждаше в безлунната нощ. Пазителят беше подбрал много добре мястото, откъдето да проникнат в крепостта. Ако действаха бързо, щяха да влязат в нея, а после и да излязат незабелязано.

Дръпна въжето три пъти, за да даде сигнал на петимата рицари, които чакаха долу, скрити в сенките на външната укрепителна стена. Те се изкатериха по възлите на въжето, а последният го издърпа нагоре. Извадиха мечовете от ножниците си, стиснаха ги здраво и се плъзнаха един след друг по тясната площадка на крепостната стена, водени от Пазителя. Не след дълго въжето отново се спусна — този път от другата страна на вътрешната стена. Когато най-накрая се озоваха на твърда земя, тръгнаха след човека, когото никой от тях не познаваше. Така проникнаха в Константинопол — приказния град, в който никой от тях не бе стъпвал.

Традиционните им бели мантии с яркочервения кръст бяха заменени от черни туники, защото не беше препоръчително да натрапват истинската си самоличност, след като столицата на Византия се намираще под обсадата на папа Инокентий. В крайна сметка те също бяха кръстоносци. За патриарха на Константинопол тамплиерите бяха хора на папата, следователно — врагове.

Еверард не считаше византийците за свои врагове, пък и не беше тук по поръчение на папата. Точно обратното. „Християни срещу християни — помисли си той, докато се прокрадваха безшумно покрай

затворената през нощта църква. — Няма ли край това безумие между двете Христови църкви?“

Мисията им дотук беше трудна и мъчителна. Бяха яздили дни без почивка. Умориха конете си до смърт. Вестта, която проводиха скритите в дълбините на византийската столица Пазители, беше неочаквана и налагаше да се действа бързо и неотложно. Градът Зара на далматинското крайбрежие бил нападат и плячкосан от армията на папата, въпреки че беше не само християнски, но и католически. Сега обаче венецианската флота, прекарваща мародерите от Четвъртия кръстоносен поход, била отново на път. Следващата им цел бил Константинопол, а официалният претекст — да върнат низвергнатия и ослепен император и неговия син на трона. Като се знаеше, че византийската столица е православна, и имайки предвид клането от преди две десетилетия, настъплението на кръстоносците едва ли беше добра поличба.

И така, Еверард и неговите братя тамплиери бяха принудени да тръгнат незабавно от своето укрепление в Тортоса. Първоначално вървяха по крайбрежието, после завиха на запад, прекосявайки неспокойните територии на арменците и селджукските турци. А когато пред погледите им се разкриха първите постройките на Константинопол, се оказа, че флотата на кръстоносците — повече от двеста галери и товарни кораби за конете под командването на самия дож на Венеция, вече беше заела позиции в крайбрежните води на най-великия град.

Внезапно Пазителят пред тях спря и те се сляха със сенките, изчаквайки патрула от четирима войници да премине покрай тях. На следващата улица ги очакваше каруца. Юздите на коня държеше друг посребрен мъж. „Вторият от тримата“ — каза си Еверард и му кимна с благодарност. Не след дълго вече навлязоха в сърцето на Константинопол, наблюдавайки обществените сгради и църквите през пролука в платнището, което покриваше каруцата.

Никога досега не бе виждал подобно чудо.

Дори и пълният мрак не бе в състояние да скрие силуетите на величествените църкви и импозантните палати. Рим, Париж, Венеция — Еверард ги беше посетил преди години, докато придружаваше Великия магистър до Парижкия храм. Всички те обаче бледнееха пред Константинопол. А когато каруцата най-сетне достигна крайната си цел, гледката, която се разкри пред него, бе не по-малко зашеметяваща

— грандиозна постройка с извисяващи се сякаш до небето коринтски колони, чиито фронтони се губеха в черната нощ.

Пред централното стълбище ги очакваше третият Пазител — най-старият от тях.

— Къде сме? — попита го Еверард.

— Пред имперската библиотека — отвърна старецът.

Еверард не успя да скрие изненадата си. Пазителят забеляза реакцията му и по лицето му пробягна усмивка.

— Когато искаш да скриеш нещо, най-добре го остави пред погледите на всички. А сега ме последвайте! Не разполагаме с много време!

Водени от светлината на факлата, те подминаха обширните скрипториуми, приютили почти цялото познание на древния свят — рафт след рафт, пълни с ръкописи и кодекси, включващи дори текстове, спасени от Александрийската библиотека. Спираловидна стълба ги отведе надолу, към поредния лабиринт от тесни проходи и един страничен и неосветен коридор с цяла редица тежки врати. Единият от домакините им се насочи към най-крайната врата, отключи я и ги покани да влязат.

Стаята се оказа огромен склад — по пода бяха подредени купища сандъци, а прашните рафтове бяха пълни с ръкописи. Макар и застоял, въздухът беше сух. Който и да беше архитектът, построил библиотеката, очевидно е бил наясно, че трябва да държи влагата далеч оттук, ако иска пергаментите и ръкописите да оцелеят. И те действително бяха оцелели — столетия наред.

Именно затова сега Еверард и хората му бяха тук.

— Новините не са добри — съобщи им най-възрастният от Пазителите. — Узурпаторът Алексий няма куража да се изправи срещу врага. Вчера излезе с част от армията, но вместо да я пусне срещу франките и венецианците, се върна в крепостта. Едвам успя да се вмъкне през портите от страх.

Старецът се обърна и ги поведе към другия край на склада — към втора врата, частично прикрита от претъпканите лавици.

— Франките говорят, че отново ще превземат Йерусалим, ала и вие, и аз знаем, че няма да стигнат толкова далече — продължи той, докато отключваше вратата. — Целта им вече не е Божи гроб. Единственото, което ги вълнува, е плячката. А папата мечтае да види

как нашата империя се сгромолява и как църквата ни се връща под владичеството на Рим. — Извърна се и с мрачно лице допълни: — Убеден съм, че войските му ще превземат Константинопол. Убеден съм също, че една от тайните им мисии е да пипнат това тук!

Бугна вратата и ги въведе. Във вътрешната стая имаше само три големи дървени сандъка.

Сърцето на Еверард заби лудешки. Той беше един от малцината, избрани от висшите ешелони на ордена, който знаеше какво богатство се крие в тях. Знаеше и какво се очаква от него от този момент нататък.

— Каруцата и конете са ваши. Ще ви помогне Теофил — продължи старецът, като погледна към най-младия от тримата Пазители, който ги вкара в крепостта. — Трябва обаче да побързаме. Ситуацията всеки момент може да се промени. Носят се слухове, че императорът се кани да бяга от града. Зората трябва да ви завари на път!

— Няма ли да дойдете и вие?

— Не, ще ви прикрием следите. Нека да оставим хората на папата с впечатлението, че онова, което търсят, все още е тук. Това е единственият начин да ви помогнем!

Еверард понечи да възрази, но усети, че е безполезно. Тримата Пазители открай време знаеха, че някой ден това ще се случи. Подготвяли са се цял живот за този момент, както и всяко поколение Пазители преди тях.

Когато потеглиха от имперската библиотека, първите лъчи на зората вече се прокрадваха зад крепостните стени. Пазителите бяха избрали за изход Портата на пролетта — един от по-невзрачните подстъпи към града. От двете ѝ страни се възправяха кули, но там имаше и странична врата. Бяха се запътили именно към нея. Натоварената каруца вече трополеше, но пътят ѝ внезапно беше препречен от трима пехотинци. Единият от тях вдигна ръка и подвикна:

— Кои сте вие?

Теофил, който държеше юздите, се изкашля притеснено и промърмори, че се налага да стигнат спешно до манастира Зудохос, който се намиреше недалеч от крепостните стени. Седналият до него Еверард наблюдаваше изпод спуснатата си качулка как пехотинецът крачи към тях. Изчака го да се приближи достатъчно, след което се

хвърли и заби камата си във врата му. В същия миг от каруцата изскочиха другите рицари и прерязаха гърлата на останалите двама стражи, преди да са успели да извикат.

— Вървете! — прошепна Еверард и трима от братята му се спуснаха да отворят вратата.

През това време той и двама от рицарите приклекнаха и огледаха кулите над тях за други стражи. Както се бяха разбрали предварително, той направи знак на Теофил да изчезва. Работата на стареца беше приключила и тази битка вече не беше негова.

Еверард усещаше, че всеки момент адът може да се изсипе върху тях — така и стана, когато от кулата над тях се появиха нови двама стражи, а братята му все още сваляха първата от гредите на вратата.

Рицарите се втурнаха към тях с извадени мечове и само с един замах свалиха стражите, но единият от тях се провикна и предупреди другарите си. Секунди по-късно крепостните стени бяха осветени от факли и фенери. Засвириха рогове за тревога.

Еверард хвърли поглед към вратата — братята му продължаваха да се борят с последната напречна греда. И веднага след това първият сноп стрели се заби до нозете му, както и до копитата на конете. Едното от животните се размина на косъм. Нямаха време за губене. Ако с конете се случеше нещо, бягството им пропадеше.

— По-бързо! — изрева той, постави светкавично стрела на арбалета си и я запрати към първия осветен стрелец горе на стената, който се мерна пред погледа му. Стражът полетя от другата страна на укреплението. После той и двамата му другари до него презаредиха мощните си лъкове и пак стреляха, за да държат стражите на максимално разстояние от себе си.

Най-сетне отвориха вратата.

— Да вървим! — изкомандва Еверард към хората си. Но докато те се качваха в каруцата, византийска стрела уцели рицаря до него в дясното рамо и се заби в гърдите му. Одо от Райдфорт — същински мъж канара, се стовари безсилно на земята и от устата му рукна кръв.

Еверард подвикна на останалите. Трима от тях извадиха арбалетите си и отново започнаха да стрелят, за да пазят гърба му, а останалите му помогнаха да се качи в каруцата. Еверард хукна напред и се метна на капрата. Само за миг се обърна назад, за да се сбoguва с Теофил, но Пазителят не беше там, където го бе мярнал за последен

път. Забеляза го на няколко крачки оттам. Лежеше на земята, а от врата му стърчеше стрела.

Каруцата вече беше извън портите на големия град, но пороят от стрели продължаваше да ги преследва. Докато завиваше към хълма на север, Еверард хвърли поглед към проблясващото под тях море и бойните галери, обсадили крепостните стени на Константинопол — с високо вдигнати знамена, в пълна бойна готовност.

„Каква лудост!“ — каза си с натежало сърце тамплиерът, докато оставяше зад гърба си величествената столица на Византия и невиджаната катастрофа, която съвсем скоро щеше да се стовари над златните ѝ кубета.

Обратният път се оказа значително по-бавен. Бяха прибрали отпочиналите си коне, но тромавата каруца и тежкия ѝ товар не им позволяваха да се придвижват така, както им се искаше. Сега бе къде-къде по-трудно да избягват населените места, отколкото на идване, когато имаха възможността да яздят по всякакви тесни пътеки, където човешки крак не бе стъпвал. Най-лошото бе, че Одо продължаваше да губи кръв, а те не можеха да сторят нищо за него. А и вече не пътуваха инкогнито. Следваше ги конен отряд, но този път от войниците, намиращи се извън стените на Константинопол. И съвсем скоро щяха да ги настигнат.

И наистина — още преди залез-слънце на първия ден ги настигнаха.

Еверард бе изпратил напред двама разузнавачи, а след тях бе оставил още двама, за да ги предупредят навреме за евентуална заплаха. И сега бяха принудени да напуснат добре отъпкания път, на който най-вероятно щяха да ги търсят кръстоносците. И поеха на изток, към планините.

Тучните хълмове скоро отстъпиха пред стръмните и назъбени канари. Малкото пътеки, по които каруцата бе в състояние да премине, бяха тесни и рисковани — някои от тях бяха не по-широки от разстоянието между дървените колела, които пълзяха бавно по ръба на дълбоки пропасти. Внезапният порой, който се изсипа от небето, превърна тежката ситуация в прокълната. Но Еверард нямаше друг избор, освен да води хората си напред. Хапваха само онова, което

можеха да си откъснат или убият. Нощем бяха принудени да останат на открито. Не можеха да се отпуснат, защото знаеха, че преследвачите им все още ги търсят.

След още няколко дена положението на Одо стана отчайващо. Бяха успели да измъкнат стрелата и да спрат кървенето, но раната бе инфектирана и рицарят изпадна в треска. Еверард си даваше сметка, че за да се доберат живи до своето укрепление, първо трябва да спрат някъде и да намерят начин да закрепят другаря си. Но след като разузнавачите ги уведомиха, че преследвачите им продължават да ги търсят, той разбра, че единственото, на което можеха да се надяват, бе някакво чудо.

И то ги споходи на шестия ден, когато неочаквано откриха малка, но добре изолирана отшелническа обител.

Нямаше да я забележат, ако не бяха двете врани, които кръжаха отгоре ѝ и привлякоха погледа на един от разузнавачите. Скалата пред тях се оказа осеяна с издълбани стаички. В този си вид манастирът беше практически незабележим и перфектно скрит под заслона на скалата, надвиснала над него.

Рицарите приближиха дотам, докъдето позволяваше теренът, оставиха животните и каруцата и изминаха остатъка от пътя пеша.

Напредваха внимателно, с извадени мечове, макар да бяха сигурни, че в това негостоприемно кътче на планината няма жива душа. Но за тяхно огромно изумление бяха посрещнати от десетина монаси — съсухрени старци и по-млади послушници, които веднага ги разпознаха като събрата во Христа и им предложиха храна и подслон.

Манастирът беше малък, но добре запасен с провизии. Настаниха Одо върху сух нар, а горещата храна и напитката съживиха силите му. Еверард и хората му изнесоха трите сандъка нагоре и ги вкараха в малка стаичка без прозорци. Точно до нея беше скрипториумът, съхраняващ голяма колекция подвързани ръкописи. Петима писари работеха усърдно по масите — дотолкова бяха погълнати от работата си, че изобщо не вдигнаха глави, за да поздравят гостите.

Монасите, както се разбра, последователи на свети Василий Велики, бяха слисани от новините, които тамплиерите им съобщиха. Никой от тях не можеше да повярва, че армията на папата обсажда и плякосва християнски градове. За тях дори и огромната църковна

схизма не оправдаваше подобни деяния. Поради изолацията си нямаха представа, че и Йерусалим е изгубен, че в него вече властват мюсюлманите на Саладин, а Третият кръстоносен поход се е провалил. С всяка следваща новина главите им клюмваха все повече.

Докато разговаряха, Еверард упорито избягваше щекотливия въпрос — какво правят той и неговите събратя тамплиери в Константинопол и каква е ролята им в обсадата на великия град. Накрая игуменът на манастира, отец Филип, все пак го попита:

— Какво е онова, което носите в сандъците?

Еверард забеляза, че монасите ги разглеждат с любопитство. След известно колебание отвърна:

— Аз знам толкова, колкото и вие. Заръчано ми е да ги откарам от Константинопол в Антиохия.

Игуменът впи очи в неговите. След кратка, но неловка тишина той кимна в знак на уважение към мисията на гостите си и се изправи.

— Време е за вечернята, а след нея ще се оттеглим по килиите. Утре ще поговорим повече.

Нагостиха ги с хляб, сирене и горещ анасонов чай. После манастирът потъна в мълчание.

Събуди го ярката светлина на деня. Седна на нара си, но не се почувства отпочинал. Клепачите му тежаха, в гърлото му се усещаше неприятна сухота. Огледа се — двамата рицари, които делеха стаята с него, ги нямаше.

Опита се да стане, но установи, че едва се държи изправен. Със сетни сили потътри крака до вратата, до която бяха оставени голям буркан с вода и малка купичка. Надигна направо буркана и се почувства по-добре. Изтри уста с ръкава си и се запъти към магерницата.

В същия миг осъзна, че нещо не е наред.

Къде са останалите?

Подмина две килии и магерницата — бяха празни. Долови някакъв шум откъм скрипториума. Насочи се натам, но внезапно усети как тялото му започва да го предава, налегнато от необичайна слабост. Докато минаваше покрай стаичката, в която бяха оставили сандъците, реши да провери съмненията си. Онова, което видя, потвърди злокобните му предчувствия.

Сандъците зееха широко отворени.

Монасите вече знаеха какво има в тях.

Насочи се към скрипториума. Гледката, която се разкри пред замъгления му поглед, го накара да замръзне на място.

Братята му лежаха на пода в странни, неестествени пози, с лица, разкривени от ледената маска на смъртта. Не виждаше нито кръв, нито признаци за насилие. Сякаш животът внезапно е бил изсмукан от тях. Монасите се бяха подредили зад тях в зловещ полукръг и безизразно го съзерцаваха.

Краката на Еверард се разтросоха и той разбра, че снощи са били упоени. Сигурно с анасоновия чай. А сетне, на сутринта — водата. В нея са сложили отрова. Първите болезнени спазми разкъсаха стомаха му. Превисе на две. Имаше чувството, че вътрешностите му горят.

— Какво сторихте? — прошепна той.

Отец Филип се приближи към него и изрече бавно:

— Изпълнихме волята божия.

1

Истанбул, Турция

В наши дни

Някой го повика на родния му език. Изненадан, Бехруз Шарафи се обърна. Непознатият — красив мургав елегантен мъж в средата на тридесетте — стоеше облегат на една кола. Помаха му със сгънатия в ръката си вестник. Бехруз оправи очилата си и го огледа. Беше сигурен, че не го познава, но нямаше съмнение, че му е сънародник от Иран — акцентът му на фарси бе непогрешим. А това беше необичайно. За последната година, откакто живееше в Истанбул, почти не бе срещал иранци.

Професорът се поколеба, но подтикван от подканващия поглед на непознатия, се приближи до него.

— Извинете, но мисля, че...

— Така е, не се познаваме — потвърди иранецът, протегна ръка и го поведе към вратата на колата, която току-що бе отворил.

Бехруз Шарафи се закова на място. До този момент се бе радвал на спокойствие и свобода в Истанбул. Постепенно бе започнал да забравя притесненията за всяка произнесена дума, които го бяха съпътствали като професор по арабистика в университета на Техеран. Далеч от политическите борби в родината му, четиридесет и седем годишният историк се наслаждаваше на новия си живот в Турция, която не беше толкова затворена за света и не криеше, че се надява някой ден да стане член на Европейския съюз. Но ето че този непознат с един замах бе изтрил мечтите му за нормален живот.

Професорът вдигна ръце и изрече:

— Съжалявам, но не знам кой сте...

— Моля да приемете извиненията ми за твърде директния ми подход, но става въпрос за жена ви и дъщеря ви! Може би са в опасност!

Бехруз се огледа, не знаеше как да реагира. Но все пак влезе в колата. Беемвето изглеждаше ново, но в купето го лъхна странна и

неприятна миризма.

Мъжът се настани зад волана и колата се включи в спокойния вечерен трафик.

— Какво се е случило? За каква опасност намеквате?

Без да отлепя очи от пътя, непознатият рече:

— Не само те са в опасност. Това важи и за трима ви! И е свързано с работата ви. С онова, което съвсем наскоро открихте.

— Нещо, което съм открил ли? — изненада се професорът и мисълта му се втурна във всички посоки. Накрая като че ли улови вярната. — Писмото ли имате предвид?

Непознатият кимна.

— От известно време се опитвате да разберете за какво се отнася, но засега удръжте на камък.

Това беше твърдение, не беше въпрос. А категоричната увереност, с която бе изречено, означаваше, че непознатият като че ли е наясно с всички спънки, с които се сблъскваше в своите проучвания.

Бехруз заопипва притеснено очилата си:

— Вие откъде знаете за него?

— Работата ми е да знам всичко за всеки, който привлече вниманието ми. А вашата находка определено го привлече. При това много силно! И по същия начин, по който вие се отнасяте с педантична точност към своите проучвания, аз пък се отнасям към моите... Знаем с какво се занимавате напоследък. Знаем и къде сте ходили. С кого сте разговаряли. Знаем какво сте успели да отгатнете и какво все още ви убягва. Освен това знаем и много повече. Примерно, че госпожица Дебора е любимата учителка на вашата малка Фарназ в училище. Че тази вечер съпругата ви е приготвила патица с бадеми за вечеря. — Направи кратка пауза, след което допълни: — Кое е много мило от нейна страна, като се има предвид, че я помолихте за това едва снощи. Но пък тогава тя беше в доста уязвима позиция, нали така?

Бехруз усети как и последните капки живот в сърцето му изтичат. Как е възможно? Значи този човек ги наблюдава? Подслушва ги и в спалнята им?

— Какво искате от мен?

— Същото, което искате и вие — да откриете съкровището, за което се говори в писмото.

— Както сам казахте, аз наистина се опитвам да го открия, но имам известни проблеми...

— Ще се наложи да се постараете повече. Да се постараете така, сякаш животът ви зависи от него. Впрочем, това е самата истина.

Навлязоха в тясна уличка. От двете ѝ страни бяха подредени витрини на магазинчета. Колата спря. Наоколо не се виждаше жива душа. Нито един от прозорците на къщите над магазините не светеше.

Непознатият изгаси двигателя, обърна се към професора и изрече със същия вбесяващ и безстрастен тон:

— Държа да знаете, че говоря сериозно. За мен е изключително важно да сторите всичко по силите си, за да доведете работата си до успешен край! Държа да схванете цялата сериозност на положението си и колко важно е това както за вас, така и за жена ви и дъщеря ви! Ще посветите цялото си време на този въпрос и ще достигнете до успешния му край — заради мен! От този момент нататък не трябва да мислите за нищо друго!

Направи многозначителна пауза и продължи:

— Държа да ви уверя, че евентуални глупави фантазии, свързани с отиване в полицията, биха били катастрофални. За вас е жизненоважно да проумеете този факт! Ако искате, можем още сега да отидем, но ви гарантирам, че единственият, за когото подобно посещение ще има последици, сте вие. Държа да елиминирам и всичките ви съмнения за онова, което съм способен да сторя.

Непознатият отвори вратата и го подкани:

— Елате!

Бехруз се измъкна бавно след него. Краката едвам го държаха. Непознатият се запъти към багажника. Професорът огледа улицата и през ума му профуча налудничавата мисъл да побегне и да се разкрещи за помощ. Но безропотно последва мъчителя си.

Нямаше желание да гледа към багажника, но когато непознатият протегна ръка към него, не успя да сдържи любопитството си. За щастие се оказа празен — с изключение на един пътнически сак. Мъжът дръпна ципа. Към Бехруз нахлу отвратителна воня, от която едва не повърна. Отстъпи няколко крачки назад. Обаче на непознатия очевидно му беше все едно. Бръкна в сака и измъкна оттам кашата от коса, кожа и кръв, която вдигна пред очите на професора.

Бехруз разпозна отсечената глава, която сънародникът му държеше пред очите му.

Госпожица Дебора. Любимата учителка на дъщеря му.

Той окончателно изгуби контрол над тялото си, приви се на две и започна да повръща. Свлече се на колене на земята, опитвайки се да си поеме въздух.

Непознатият въобще не се церемонеше. Сграбчи го за косата и повдигна главата му, така че да не може да избегне срещата очи в очи с разлагащата се отсечена глава на нещастната учителка.

— Намерете го! — просъска той. — Намерете това съкровище! Правете каквото искате, само го намерете! В противен случай вие, жена ви, дъщеря ви, родителите ви в Техеран, сестра ви и нейното семейство...

Не довърши.

Беше абсолютно сигурен, че професорът е схванал посланието.

2

Ватиканът

Няколко месеца по-късно

Докато крачеше бързо през огромния площад, Шон Райли погледна с тъга към тълпите ококорени туристи, разхождащи се с благоговение из Светия град. И за пореден път се запита дали някога и той ще може да влезе тук с тяхното безгрижие.

Защото не бе дошъл, за да се възхищава на архитектурата или на изящните образци на изкуството. Беше дошъл, за да спаси живота на Тес Чайкин.

И ако изобщо можеше да се нарече ококорен, то това се дължеше на опитите му да държи очите си отворени след дългия полет, а ума си — достатъчно бистър, за да намери ключ към невероятния обрат в ситуацията, стоварила се върху него само преди двадесет и четири часа. Все още не я разбираше напълно, макар да си даваше сметка, че се налага да я разбере.

Райли нямаше доверие на човека, който крачеше до него — Бехруз Шарафи. Но нямаше и друг избор. Отново прехвърли информацията, с която разполагаше — от телефонното обаждане на Тес до разказа на измъчения ирански професор в таксито от летище „Фиумичино“ до Ватикана. Искаше да се увери, че не е пропуснал нищо — не че разполагаше с нещо особено, за което да се залови.

Засега ситуацията се изчерпваше със следното: някакъв лунатик притиска Шарафи да му намери нещо. За да докаже колко е сериозен, отрязал главата на някаква жена. Същият психар сега държеше Тес като заложница, за да го накара да се включи в играта. Райли мразеше да бъде в подобно положение. Въпреки че като специален агент на ФБР, оглавяващ Отдела за борба с вътрешния тероризъм към нюйоркското бюро, разполагаше с предостатъчно знания и опит в кризисни ситуации. Проблемът бе, че тези ситуации обикновено не включваха хора, които той обичаше.

Между колоните на централния вход ги очакваше млад свещеник в черно расо, плувнал в пот под ярките лъчи на лятното слънце. Той ги поведе към величественото мраморно стълбище. За Райли беше изключително трудно да прогони от мислите си смущаващите спомени за посещението си преди три години, както и тревожните откъслечни фрази от разговора, който бе дочул — фрази, които така и не успя да забрави. Спомените станаха още по-ярки, когато свещеникът бутна огромните, красиво резбовани врати, отвеждащи към кабинета на неговия началник — кардинал Мауро Бруньоне, държавния секретар на Ватикана.

Широкоплещестият мъж, чиято фигура бе по-подходяща за селянин от Калабрия, отколкото за човек на вярата, беше дясната ръка на папата и връзката на Райли във Ватикана, но както изглеждаше, вече беше и причината за отвлечането на Тес. Макар и в края на шестдесетте, кардиналът, щом го зърна, веднага тръгна да го посрещне.

— За мен е огромно удоволствие да ви видя отново, агент Райли! — изрече топло той.

Шон Райли остави на пода набързо приготвения си сак и пое протегнатата ръка на своя домакин.

— За мен също, Ваше Високопреосвещенство! Благодаря ви, че се съгласихте да ни приемете!

След това Райли представи иранския професор, а кардиналът — двамата мъже в кабинета си: монсеньор Франческо Бесконди, префект на Тайния архив на Ватикана, и Джани Делпиеро, главен инспектор на ватиканската полиция. Райли се постара да прикрие учудването си, че на срещата е поканен и главният полицай на Ватикана. Ръкува се с него с приятелска усмивка, показвайки му, че присъствието му е напълно в реда на нещата, след като той беше помолил за спешна аудиенция при кардинала.

— Какво можем да направим за вас, агент Райли? — без заобикалки запита кардиналът, като ги покани да седнат на фотьойлите край камината.

— Искам първо да уточня, че не съм тук по служба. Не съм изпратен от ФБР. Молбата ми е лична. Надявам се, че този факт не ви притеснява.

След обаждането на Тес той бе помолил за два дена отпуск по лични причини. Никой от колегите му на площад Федерал Плаза — нито Апаро, партньорът му, нито Джансън — шефът им, не знаеше, че Райли е в Рим. Което може би беше грешка, но така бе решил да играе тази игра.

Кардинал Бруньо не повтори многозначително:

— Какво можем да направим за вас, агент Райли?

— Ситуацията е деликатна. И се нуждаем от вашата помощ. Но ви моля да удовлетворите прищявката ми и да не настоявате за повече информация. Единственото, което мога да ви съобщя на този етап, е, че става въпрос за човешки живот!

— Слушаме ви!

— Професор Шарафи се нуждае от известна информация. Според него самият тя може да се намери единствено във вашите архиви!

Иранецът оправи очилата си и кимна.

— Каква информация по-точно?

— Налага се да прегледаме един конкретен фонд от архива ви, става дума за Църквата на Доктрината на вярата!

Кардиналът огледа Райли, очевидно притеснен от думите му. Противно на общоприетите схващания, в Тайния архив на Ватикана нямаше нищо тайно — думата „таен“ се използваше единствено в смисъл че архивите са част от личния „секретариат“ на папата, тоест неговите лични документи. Но архивът, до който Райли искаше достъп — Църквата на Доктрината на вярата или, иначе казано, архивът на Инквизицията, беше нещо съвсем друго. Той съдържаше най-чувствителните документи на Ватикана, свързани с процесите срещу еретиците и забраната на книги. Достъпът до тях беше строго контролиран заради журналистите, които търсеха сензации и скандали.

— За кой фонд става въпрос? — присви очи кардиналът.

— За фонда „Скандела“ — отговори Райли.

Домакините му видимо се отпуснаха. Доменико Скандела беше един мелничар от XVI век, който просто не е можел да държи устата си затворена. Идеите му за устройството на Вселената били преценени за еретични, поради което той е бил изгорен на кладата. Следователно онова, което Райли и иранският професор биха могли да прочетат в

записките от делото срещу него, не събуждаше кой знае какви тревоги. Молбата им бе безобидна.

Кардиналът погледна към двамата си колеги. Те мълчаливо кимнаха — нямаха възражения. Райли разбра, че дотук е успял. Оттук нататък започваше трудното.

Бесконди и Делпиеро ги придружиха до входа на Апостолическата библиотека, където се намираше Тайният архив.

— Трябва да призная — засмя се смутено монсеньор Бесконди, — че се опасявах молбата ви да не се окаже... неизпълнима.

— В смисъл? — Райли се престори, че не разбира за какво намеква.

— Кардинал Бруньо не ме увери, че на вас може да се вярва. Нямам представа защо толкова се притеснявах.

Райли усети, че в устата му загорчава от тези думи. Но нямаше друг вариант. При входа на библиотеката спряха. Джани Делпиеро се обърна към него:

— Ако имате нужда от нещо, агент Райли, ми се обадете!

В библиотеката цареше тишина. Насочиха се към огромна спираловидна стълба, която отвеждаше в подземие. Тук беше похладно — климатичната инсталация се стареше да държи лятната горещина на разстояние от ценните архиви. Минаха покрай двама служители, които се поклониха на своя префект, и стигнаха до просторна чакалня, където един швейцарски гвардеец в тъмносиня униформа и черна барета седеше пред дискретните монитори за наблюдение. Охраната записа имената им, набра кода на вратата и те пристъпиха в светая светих на Тайния архив.

— Фондовете са подредени по азбучен ред — поясни префектът и посочи към табелките на рафтовете: — „Скандела“ би трябвало да е нататък.

Райли и Шарафи го последваха. Дългите рафтове бяха натъпкани догоре с ръкописи в кожени подвързии, разнообразявани тук-там от по-съвременни книги и картонени кутии. Купища древни ръкописи се задушаваша под одеялото на гъстия прах, някои от тях не бяха докосвани от десетилетия, а може би и от столетия.

— Ето го! — посочи домакинът им към картонена кутия на един от по-ниските рафтове.

Райли надзърна към входа на подземиеото. Бяха сами. Кимна с благодарност на свещеника и изрече:

— Всъщност, налага се да видим един друг фонд.

— Друг ли? Не разбирам...

— Съжалявам, отче, но не можех да рискувам вие и кардиналът да ми откажете достъп. За нас е жизненоважно да се доберем до информацията, от която се нуждаем!

— Ама... — запелтечи свещеникът. — Само Негово Високопреосвещенство може да разреши...

— Моля ви! — прекъсна го Райли. — Просто трябва да го видим!

Бесконди прошепна:

— Кой е фондът, който ви интересува?

— На тамплиерите!

— Съжалявам, но е невъзможно! Не мога да го позволя! Не и преди да го обсъдим...

Отстъпи назад и се обърна към изхода.

Райли протегна ръка и блокира пътя му. В ръката му се оказа шишенце освежител за уста, което избълва към слисаното лице на префекта облак спрей. Мъжът се вторачи в агента с ужасени очи, после се закашля и се свлече на пода. Райли го подхвана и го постави внимателно върху каменните плочи.

Течността без цвят и без мирис не беше освежител за уста. И тъй като не възнамеряваше да убива архиваря, Райли беше принуден да действа светкавично. Извади от джоба си малка спринцовка и я заби в ръката на свещеника. Провери пулса му и изчака, докато се увери, че противоотровата е влязла в действие. Без нея фентанилът — бързо действащ, обездвижващ опиат, който беше част от по-леките и по-неизвестни оръжия на ФБР, би могъл да запрати префекта в кома или дори да го убие. Една инжекция с налоксон беше достатъчна, за да подсигури нормалното дишане на божия служител.

— Разполагаме с двадесетина минути, преди да се събуди, а може би и по-малко — рече Райли и се запъти към рафта с буквата „Г“.

3

Болката в гърдите на Тес Чайкин беше непоносима. Боляха я и очите, и гърбът. Още колко време щяха да я държат така? Беше изгубила всякакъв усет за време. Не, усет за всичко. Знаеше, че върху очите ѝ има скок. Както и върху устата ѝ. Ръцете зад гърба ѝ също бяха стегнати със скок. Както и коленете, и глезените ѝ.

Нямаше представа къде се намира. Кой знае защо, беше сигурна, че е в някакво тясно пространство. Може би в задната част на микробус или в багажника на кола. От време на време като че ли долавяше приглушени звуци през лентата, минаваща през ушите ѝ. Сякаш идваха от шумна улица — бръмчене на коли, мотори, човешки стъпки. Но нещо в тях я озадачаваше. Нещо сякаш не беше наред — тя обаче не бе в състояние да определи какво.

Концентрира се, опитвайки се да не обръща внимание на тежестта в главата си. Спомни си как бе отвлечена на връщане от разкопките в Петра, Йордания. Всъщност, бяха отвлечени и тримата — тя, приятелят ѝ Джед Симънс и иранският историк, който ги бе издирил. Как се казваше? Да, Бехруз Шарафи.

Спомни си как я затвориха в стая без прозорци. После похитителят ѝ я накара да се обади на Шон Райли в Ню Йорк. После я упои, инжектира я с нещо.

Колкото повече разсъждаваше за положението, в което беше попаднала, толкова повече се отчайваше. Ако беше в багажника на кола и щом долавяше външни шумове, значи се намираха на... някое шосе?

Опита се да се завърти и да смени позата си с надеждата, че ще успее да срита капака на багажника. Но не можа да помръдне. Нещо я държеше прикована към пода на багажника. Беше обездвижена от нещо, което едва сега усети как се опъва около раменете и коленете ѝ.

Въобщо не можеше да помръдне.

Спря да се бори. От гърдите ѝ се изтръгна тежка въздишка, която прозвуча като камбана в запушените ѝ уши.

Защо ѝ трябваше преди толкова много седмици да напусне Ню Йорк и да дойде тук, в йорданската пустиня, за да прави проучвания за следващия си роман? Спомни си за летните разкопки с Джед Симънс — близък на нейния стар приятел, археолога Клайв Едмъндсън, и един от водещите експерти по въпроса за тамплиерите. Навремето идеята ѝ се стори добра. Надяваше се Симънс да разшири познанията ѝ за средновековните рицари, които бяха основна тема в новата ѝ поредица от романи.

Питаше се в какво ли е въвлякла Шон Райли с онова свое обаждане, чудеше се дали е в безопасност и дали някога ще успее да я намери. Тази мисъл запали в сърцето ѝ нова надежда. Прииска ѝ се да вярва, че той ще я открие. Но искрата изтля така бързо, както и се разпали.

Тес осъзна, че се заблуждава. Той беше през два континента от нея. А дори и да се опита, все пак нямаше да бъде в свои води в Йордания.

Съзнанието ѝ регистрира лек шум — и той, подобно на всичко останало, вбесяващо приглушен. Веднага разбра, че това е сирена. На полицейска кола или на линейка. Сирената ставаше все по-силна, но после отмина.

Кой знае защо, звукът беше съвсем ясен. Тес знаеше, че всяка държава притежава свой характерен звук на този тип сирени. Обаче току-що отминалият някак си не беше на мястото си. Не беше много сигурна, но по време на не особено краткия си престой в Йордания бе чула достатъчно сирени на полицейски коли и на линейки, за да разбере, че този е различен.

Беше звук, който тя със сигурност бе чувала и преди.

Но не и в Йордания.

В душата ѝ се надигна нова вълна на страх. „Къде съм, по дяволите?!“

4

Архивите на Инквизицията

— С колко време разполагаме? — попита иранският историк, докато хвърляше поредния кодекс с кожена подвързия в краката си.

— Това не е точна наука. Би могъл да се събуди всеки момент.

Шарафи кимна нервно. Челото му блестеше от пот.

— Остава още един рафт — промърмори той, измъкна поредния свитък с документи и надникна в тях.

— Трябва да е някъде тук, нали?

— Така каза Джед Симънс. Беше абсолютно сигурен.

Фондът на тамплиерите заемаше цели три рафта, което не беше изненадващо. Тук се съхраняваха документите от най-големия политически и религиозен скандал на онова време. Всевъзможни папски комисии и цяла армия от инквизитори бяха оглеждали всички подробности, свързани с ордена — от издаването на първите заповеди за арест през есента на 1307 година до окончателното му разпускане през 1312 и изгарянето на Великия магистър на клада през 1314-а.

Самият архив на тамплиерите беше изгубен — последното място, за което се знаеше със сигурност, че е бил, бе остров Кипър, където е откаран след падането на Акра през 1291 година. Но в процеса на разследването Ватиканът състави свой собствен архив. В него се съдържаха докладите на фанатични инквизитори, преписи от разпитите и признанията, свидетелски показания, списъци на имуществото и текстове, конфискувани от храмовете на тамплиерите из цяла Европа. Всичко беше тук — един изчерпателен полицейски разказ за безславния край на славните Христови воители.

Който като че ли продължаваше да крие още тайни.

— Това е!

Райли пристъпи напред.

Шарафи държеше обемен и тежък том с размерите на огромен фотоалбум. Кориците му бяха съдрани и изпод оръфаните им краища се подаваха резбованите дървени основи.

Историкът го беше отворил на първа страница, на която пишеше: Регистър на тамплиерите.

— Това е! — отново повтори професорът, разгръщайки внимателно страниците.

— Сигурен ли си? Втори шанс няма да имаме!

— Симънс не го е виждал с очите си, но книгата изглежда точно така, както я описа той. В това поне съм сигурен!

— Окей. Тогава да се махаме оттук!

От другия край на редицата рафтове се дочу стон. Главният архивар на Ватикана идваше на себе си. Като се оглеждаше във всички посоки за бдителните очи на камери, които не бе забелязал на влизане, Райли се втурна напред и стигна до префекта тъкмо в мига, в който се изправяше. Бесконди се подпря на най-близкия рафт. Райли се приведе към лицето му.

— Какво... какво стана? — погледна го с помътнели очи отецът.

— И аз не знам. Внезапно припаднахте. Тъкмо се канехме да извикаме лекар.

Франческо Бесконди изглеждаше тотално объркан. Явно се опитваше да си припомни ситуацията. Райли знаеше, че в първите двадесетина минути няма да си спомня нищо. Но после щеше да си спомни.

— Не мърдайте! — изрече спокойно той. — Ще извикаме помощ.

Главният архивар кимна.

Райли направи знак с глава на Шарафи, че трябва да се измъкват, като многозначително погледна към дебелия кодекс, който историкът държеше. Иранецът пхна книгата под мишницата на другата си ръка, далеч от погледа на префекта, заобиколи го и тръгна след Райли.

Стигнаха до вратата.

След няколко болезнени минути най-сетне се намираха в чакалнята. Охранителят беше прав и се чудеше защо монсеньорът не е с тях.

— Монсеньор Бесконди припадна — съобщи му Райли, сочейки към архива. — Моля ви да извикате лекар.

Охранителят извади радиостанцията си и им направи знак да изчакат.

Но те нямаха време за чакане.

— Има нужда от лекар, не разбирате ли?! Веднага! — повиши глас Райли, като продължаваше да сочи към архива, за да накара охранителя да се раздвижи.

Той се колебаеше. От една страна, не можеше да остави посетителите без надзор, от друга — беше длъжен да се погрижи за префекта.

Монсеньор Бесконди като че ли започваше да си спомня полека-лека случилото се. Обърна се към рафтовете вдясно от себе си. И веднага забеляза нахвърляните кодекси и кутии на пода.

Ужасен, той се изправи на крака и се насочи към двойната прозрачна врата на архива, за да види как агент Райли и иранският професор ожесточено спореха с охраната. Изтощеният от опиата архивар натисна бутона за отваряне на вратата и отчаяно заудря по вътрешната врата, докато чакаше външната да се отвори. Виковете му за помощ отекваха от бронираното стъкло и се стопяваха във въздуха около него.

Реакцията на охранителя беше светкавична. Едната му ръка се насочи към кобура, за да извади пистолета, а другата вдигна радиостанцията, за да извика подкрепления. Райли знаеше, че трябва да го спре, ако иска той и Шарафи да се измъкнат оттук. Охранителят се оказа за части от секундата по-бавен от агента на ФБР. Райли се хвърли върху него, изби пистолета му, който се плъзна към другия край на помещението, а след него полетя и радиостанцията. Гвардеецът насочи юмрук към главата на противника си, но Райли се приведе и го контрира със собствения си ъперкът. Гвардеецът се отпусна безсилно и се стовари върху металната повърхност на бюрото.

Райли грабна Шарафи за ръкава и извика:

— Да бягаме!

Двамата се втурнаха към стълбите.

5

Изскочиха на приземния етаж и се втурнаха през коридорите на библиотеката, без да направят впечатление на никого, но това едва ли щеше да продължи дълго. И наистина, след броени секунди след тях се чуха свирки и викове — явно швейцарският гвардеец, който охраняваше архива, се беше съвзел и алармираше колегите си. А в далечния край на огромната зала четирима карабинери се оглеждаха с извадени пистолети.

„Не стана така, както го бях намислил“ — укори се наум Райли, закова се на място и сви наляво. Главният архивар се беше събудил твърде скоро, защото дозата опиат, с която го бе напръскал, нарочно беше по-слаба. Не можеше да рискува и да го убие или да го запрати във вечна кома. Държеше да бъде на чисто с тези среди. Но май беше прекалил с чистотата. Затова сега се налагаше да измисли друг вариант за измъкване, защото вече нямаше как да се доберат до шофьора, който ги очакваше до Апостолическия дворец. А дори и да успееш, гвардейците яростно ги преследваха.

— Насам! — изкрещя той на иранския професор.

Двамата влетяха в поредната бляскава зала, а оттам — в новото крило на музея „Киарамонти“. Тук беше пълно с посетители. Райли и иранецът се запровираха между тях, предизвиквайки поредица от писъци и викове на възмущение. Преследвачите им се бяха събрали в плътна група, която със сила си пробиваше път през тълпата и вече дишаше във вратовете им.

Вдясно от себе си зърна главния вход и се насочи към него. В същия миг се закова на място, защото точно в този момент през стъклените врати влетяха още три ченгета. Агентът погледна наляво — там имаше друг изход. Запровира се към него, следван плътно от иранеца. Озоваха се на огромна площадка, намираща се на върха на две импозантни стълбища. Поемайки си дълбоко въздух, Райли се обърна към Шарафи и протегна ръка.

— Дай ми книгата! Само те бави!

Иранецът притисна здраво кодекса към гърдите си и отсече:

— Нищо ми няма! Накъде?

— Нямам представа, но не можем да останем и тук — отговори Райли и се втурна надолу към едно от стълбищата.

Чу прищракване на полицейско радио и погледна през мраморния парапет. На долната площадка ги очакваха две ченгета. След секунда щяха да се изправят очи в очи с тях.

Той се метна върху перилата, плъзна се надолу и се приземи тежко върху тях. Събори ги и освободи пътя за професора.

— Продължавай! — провикна се към Шарафи, като стовари юмрука си върху лицето на един от карабинерите, който се опитваше да се изправи. Полицаят се опита да го сграбчи за краката, но Райли се измъкна и отново се понесе напред.

Двамата хукнаха през окосената морава на централния двор. Оттам се спуснаха към сводестия проход, отвеждащ към Страдоне дел Джардини и дългата редица паркирани коли от двете ѝ страни. Райли се закова за миг, позволявайки си няколко секунди покой, за да огледа обстановката. Търсеше някой, който да влиза или да излиза от кола или мотор, или каквото и да е на колела, което би могло да ги изведе оттук. Нямаха късмет. Наоколо цареше пълна тишина.

В следващия миг на стотина метра от тях, в другия край на моравата, се появи нова група карабинери.

Шон Райли се опита да разрови мозъка си, за да си спомни картата на Ватикана, която не беше разучил подробно преди това злощастно нахлуване в пределите на свещения град. Имаше смътна представа къде се намират, но устройството на града беше безразборно — истински лабиринт от пресичащи се сгради и виещи се алеи, които биха затруднили дори и най-големия специалист по ориентиране. И тогава се включи инстинктът му за оцеляване.

Поведе професора покрай редицата паркирани коли и поредната широка морава с поредния музей встрани — Квадратната градина.

— Насам! — извика той, сочейки към долния край на градината и високата бетонна стена.

— Да не си се побъркал? Там няма нищо друго, освен стена!

— Върви! — сръза го агентът.

На няколко крачки от стената земята под тях внезапно се отвори — под формата на огромна бетонна рампа, която се спускаше надолу

към някакво подземие.

— Какво е това? — не повярва на очите си иранецът.

— Музеят на каретите — отговори задъхано Райли. — Хайде, тръгвай!

6

Музеят на каретите, най-новото допълнение към атракциона на Ватикана, представляваше обширна подземна галерия, чийто край не се виждаше — обстоятелство, което идеално го устройваше. Когато влязоха в първата зала, Райли забави крачка, за да си припомни изхода, който би могъл да ги спаси. Пространството около него беше пълно с пищни експонати: от луксозните столове до каретите от XIX век в злато, кадифе и дамаска — зашеметяваща колекция от двадесет и четири каратови произведения на изкуството.

Неговият съучастник се огледа, видимо притеснен.

— Защо слязохме тук? Това е задънена улица, капан.

В този миг зад тях се разнесе невъобразим шум. В залата влетяха група карабинери и швейцарски гвардейци, разбутвайки слисаните туристи. Едно от ченгетата ги забеляза и се развика, че ще стреля.

— Следвай ме! — промърмори през стиснати зъби агентът и продължи напред. Минаха покрай бяла рикша с три колела и папския кръст върху спуснатите завеси и се насочиха към далечния край на музея, където бяха разположени по-съвременни папамобили. Подминаха един мерцедес 600, един линкълн „Континентал“ кабриолет и крайслер „Имperiал“.

— Можеш ли да запалиш някоя от тези коли?

— Надявам се, че няма да се наложи — отговори Райли, когато най-сетне забеляза онова, което търсеше — вратата, разположена точно до една спусната щора и боядисана така, че да се слива със стената.

В момента, когато я приближиха, тя се отвори и оттам се показаха двама техници по поддръжката в бели гащеризони, изненадани от суматохата, която бе настъпила в музея. Райли ги избута настрани и хвана вратата в мига, преди да се затвори. Зад него проехтяха гневни викове, но той набута Шарафи пред себе си и тръгна след него през тунела, който бе широк толкова, колкото да мине кола. После хукна напред и го подмина, като от време на време се

обръщаше, за да се увери, че професорът го следва — което за огромно облекчение на агента той успяваше да прави. Тунелът ги отведе до обширен гараж, където трима механици работеха по настоящите папамобили — мерцедеси от различни модели. Друга рампа извеждаше от гаража в посока, противоположна на онази, от която бяха дошли.

Може би навън.

Райли прецени ситуацията и сви наляво към мерцедеса с бронираните стъкла, върху който работеха механиците. Беше обърнат с гръб към рампата, но включеният двигател и вдигнатият капак го превръщаха в най-логичния му избор. Уплашените механици се опитаха да препречат пътя им, но нивата на адреналина на Райли вече бяха скочили твърде високо, а и времето не беше на негова страна. Изви ръката на първия механик и го захвърли към неговия колега, запращайки и двамата върху купчина гуми. Третият обаче сграбчи голям гаечен ключ и пристъпи заплашително към тях.

— Влизай! — изкрещя Райли на Шарафи, затвори капака на колата и се настани на шофьорското място.

Забеляза, че Шарафи влиза откъм задната част на папамобила и за миг го изгуби в огромната стъклена кутия. А след това и механика, който се насочи към него. Поколеба се дали да не помогне на професора, но замръзна от удивление, когато видя как иранецът се справи с механика — с хирургически точни и ефективни ритници в коляното и лицето.

Бехруз Шарафи се настани до него, задъхан, но с невъзмутима физиономия, стиснал здраво до гърдите си тежката книга, и му кимна към вратата на рампата, която бавно се спускаше надолу. Един от механиците бе дошъл на себе си и сега стоеше до стената, поставил ръка върху бутона за управление на вратата. По лицето му играеше самодоволна усмивка.

— Дръж се! — изрева Райли, включи рязко на задна и скочи върху газта.

Четиритонното возило се тласна рязко назад и гумите му изсвистяха върху покрития с изкуствени плочки под. Райли насочи папамобила през тунела, а оттам — към късата рампа. Успя да се провере под спускащата се врата точно навреме — металът задра бронираното стъкло на покрива, но не успя да го спуска. И след части

от секундата вече бяха навън, в противоположния край на вътрешния двор, който двамата с Шарафи бяха пресекли само преди минути.

Пътят бе тесен и пълен с паркирани коли, подредени покрай дългата фасада на Апостолическата библиотека.

— Добре се справи с механика — отбеляза агентът, като хвърли кос поглед на професора.

— Откакто съм се родил, родината ми е постоянно в някаква война — сви рамене иранецът. — Та и аз бях длъжен да отбия редовна военна служба. — Огледа се и попита: — Имаш ли представа къде сме?

— Долу-горе. Портите са от другата страна на тази сграда.

Спомняше си добре. Тесният тунел ги отведе в двора „Белведере“.

Заобиколи паркираните коли и стресна група туристи, които подскочиха уплашено и направиха път на огромния папамобил с номер SCV 1, обозначаващ го като принадлежащ на града държава Ватикана, за който жителите на Рим се шегуваха, че означавал: „Де да можеше Христос да ги види!“ — саркастична забележка, че днешните църковни отци бяха забравили учението на Исус Христос, проповядващо аскетизъм и лишение от всички земни блага. Втори сводест пасаж в противоположния край на двора ги отведе от другата страна на библиотечния комплекс, по Виа дел Белведере и към портата „Санта Анна“, която извеждаше от свещения град.

— Не можем да останем в тази кола — отбеляза Шарафи. — Тя е като подвижна мишена.

— Все още не сме се измъкнали от града — промърмори Райли, вторачен право напред.

Две полицейски коли с включени лампи и сирени изскочиха от една странична уличка и се спуснаха към тях.

„Да, наистина не стана така, както го бях предвидил“ — помисли си мрачно Райли. Да си играе на гоненица с италианската полиция, и то с откраднатия папамобил, беше пълно безумие и вещаеше единствено и само проблеми, които поставяха на карта бъдещето му във ФБР. И въпреки това той залепи педала на газта за ламарината и стисна здраво волана.

— Агент Райли... — обади се притеснено Шарафи и се хвана за дръжката на седалката.

Без да му трепне окото, Райли продължи напред.

Размина се на косъм от челен сблъсък с полицейските коли, когато внезапно пътят се разшири и пред тях се разкри огромен площад, разположен точно до Кулата на Николай V — масивно кръгло укрепление, част от оригиналните стени на Ватикана. Райли завъртя волана рязко надясно — точно навреме, за да пропусне полицейските коли покрай папамобила, след което с бърз ляв завои върна колата обратно на пътя.

Пътят пред тях беше чист, портата — на не повече от стотина метра от тях. Профуча покрай две коли, изчакващи да бъдат пуснати от охраната, леко задирайки тротоара вляво от тях, и с максимална скорост се насочи към тежките порти и ги разби на пух и прах.

Пешеходците по тротоара, минаващ покрай стените на Ватикана, се разбягаха ужасено под дъжда от стъкла. Гумите на папамобила изсвистяха — Райли зави рязко наляво и се спусна по Виа ди Порта Анджелика. Шарафи погледна назад точно в мига, в който първата полицейска кола премина през вратите със свистящи гуми и продължи след тях. И точно в този миг улицата бе разтърсена от мощна експлозия. Ударната вълна залепи Райли за волана.

Той се приведе инстинктивно и успя да овладее автомобила, като същевременно скочи върху спиращките и го закова на място. За момент оглушал и напълно замаян, той извърна глава към професора. Шарафи срещна погледа му с удивително хладнокръвие, сякаш нищо не се бе случило. Неразгадаемата физиономия се запечата в съзнанието му.

На улицата пред Ватикана цареше истински апокалипсис, напомнящ за Багдад. От пламналата броня на една кола се виеше гъст дим — вероятно в нея е била бомбата, експлодирала точно в мига, в който първата полицейска кола бе излязла от пределите на свещения град, защото сега същата тази алфа ромео бе залепена за стените му. Върху съседните коли се виждаха останките на втората полицейска кола. Всичко наоколо бе покрито с отломки от метал, асфалт и бетон.

— Трябва да тръгваме — обади се иранецът. Райли не реагира, все още объркан от експлозията.

— Хайде, измъкни ни оттук! — повтори професорът. — Мисли за Тес!

Райли се обърна назад. Иззад гъстия дим изплуваха двама карабинери. В мига, в който зърнаха папамобила, започнаха да стрелят.

— Тръгвай! — изхриптя иранеца.

И докато бронираната кола се носеше през тесните улички без конкретна цел, в обърканото му съзнание постепенно се оформи една съвсем ясна мисъл, която го отрезви като шамар.

Случайните картини си застанаха на мястото. Начинът, по който иранеца изглеждаше, докато бягаха — така, сякаш е излязъл на сутрешна разгривка, докато Райли едва успяваше да си поеме дъх. Начинът, по който се справи с механика, сякаш беше японски нинджа. Фактът, че демонстрира нечовешко самообладание, когато бомбата избухна, че разчленените човешки тела, засипали улицата, не му направиха никакво впечатление. По дяволите!

Обърна се към човека до себе си и изкрещя:

— Кой, за Бога, си ти?

— Ако искаш да живееш — просъска Бехруз Шарафи, — продължавай да караш!

— Бомбата... Ти ли я активира?

— Тя беше подсигурителна мярка — потвърди мъжът, извади от джоба си мобилен телефон и го размаха под носа му. — И както се оказа, съвсем на място.

— А истинският Бехруз Шарафи?

— Предполагам, че е мъртъв — сви безразлично рамене мъжът. — Беше в багажника на онази кола.

Отново никаква емоция.

В главата на Райли се зароди нов въпрос, но не му се искаше да го задава. Като че ли вече знаеше отговора, който щеше да чуе. И все пак не издържа.

— Ами Тес?

— Има още една кола — отговори със стоманен поглед мъжът. — С друга бомба. — И отново му показва телефона, за да не си прави никакви илюзии. — Тес е в нея.

Главата на Райли сякаш избухна. Погледът му се премрежи. Колите и стените около него се сляха в едно.

— Искаш да кажеш, че тя е тук, в Рим?!

— Да, точно това казвам.

— Жива ли е?

— Разбира се, че е жива.

Физиономията на мъжа до него беше влудяващо неразгадаема.

Райли бе твърде объркан, за да се сети да намали скоростта. Колата профуча през пазара на цветя и се втурна напред към близкия кръстопът, сякаш се движеше на релси, принуждавайки околните коли да натиснат спирачки и причинявайки верижни катастрофи.

— Внимавай и гледай пътя! — заповяда бомбаджията. — Няма да помогнеш на Тес, ако убиеш и двама ни. Не знам още колко въздух ѝ остава в онзи багажник.

Райли не знаеше на какво да вярва. Едва се сдържа да не стовари юмрука си върху психопата до него. Вторачи се в пътя и си го изкара на педала на газта, като го натисна отново до ламарината. Двигателят на мерцедеса изрева и понесе бронираната кола бързо напред, лавирайки по Виа Трионфале покрай ниски кооперации, които постепенно отстъпиха място на пищна зеленина и от двете страни на пътя. Навлизаха в някакъв парк, който отвеждаше до хотел „Кавалиери Хилтън“ на върха на хълма.

Райли хвърли крадешком поглед към мъжа до себе си, който се беше хванал за дръжката на седалката, и не забеляза резкия ляв завой, който последва. Едва не излетяха от пътя, когато последва рязък десен завой.

— Казах да внимаваш, по дяволите! — не издържа иранецът.

„Да се продъниш в ада дано!“ — прокле го наум Райли. А после видя затревената площадка, за негово щастие — пуста. Вдигна крак от педала, за да се престори, че забавя заради завоя, но всъщност захвърли колата в противоположната посока. Мерцедесът излетя от пътя и се понесе по пътеката, покрита с чакъл. После завъртя волана рязко наляво и дръпна ръчната спирачка. Гумите заораха в чакъла, а агентът се хвърли върху бомбаджията.

Мъжът обаче се оказа като светкавица — вдигна огромния кодекс като щит, за да блокира удара. И отвори вратата. Междувременно Райли хвана книгата и отново замахна към неприятеля си. И когато той се приведе, за да избегне удара, Райли се възползва от ситуацията, изтръгна кодекса от ръцете му и го бутна назад.

Бомбаджията се претърколи на земята. Райли също изскочи, но мъжът успя да скочи на крака и остави разстояние от десет метра между себе си и агента на ФБР. Времето изведнъж забави ход, докато двамата стояха и се гледаха мълчаливо.

— Успокой се! — предупреди го бомбаджията и многозначително вдигна телефона. — Само едно мое движение и тя ще се изпари!

Без да отлепват очи един от друг, те започнаха да пристъпват настрана, но се стараеха да запазят същото разстояние помежду си.

— Къде е тя? — попита Райли.

— Всичко с времето си.

— Няма да ти се размине, да знаеш!

— Не съм съгласен с теб — контрира го бомбаджията. — Ние сме абсолютно сигурни, че ти държиш на тази жена. Не би прекосил половината свят и не би ме завел във Ватикана, ако не беше така. Което означава, че няма и да ме спреш, ако реша да избягам оттук, ако знаеш, че така ще я убиеш. Защото тъкмо това ще направиш. Това е абсолютно сигурно.

— Аз пък разполагам с книгата — отбеляза агентът. — Която е изключително важна за теб. Така ли е?

Макар и неохотно, мъжът кимна.

— Тогава ето какво ще направим — отсече Райли. — Ти искаш книгата, аз искам Тес. Жива и здрава. Затова ще направим размяна — ти ме завеждаш при нея и тогава получаваш книгата!

Бомбаджията поклати глава и с престорено съжаление отбеляза:

— Не мога да го направя. Не съм много сигурен, че точно сега е безопасно за мен да слизам в центъра. Разбираш какво имам предвид. Ще ти се наложи да отидеш при нея сам. Затова какво ще кажеш за следното — ти ми даваш книгата, а аз ти съобщавам местонахождението ѝ? И имаш моята дума, че тя е жива и здрава?

Неговата дума! Изскърца със зъби от безсилие, но нямаше друг избор.

— Добре. Но искам и онзи телефон, който държиш!

Иранецът се замисли за момент, а после сви рамене и отговори:

— Звучи справедливо.

Психопат да говори за справедливост! Райли настръхна. Положи големи усилия, за да се овладее и да мисли трезво.

— Добре. Ето как ще играем играта — каза той. — Оставяш телефона на земята, казваш ми в коя кола е тя и къде е паркирана. Аз също ще оставя книгата на земята. После се отдръпваме, стъпка по стъпка, и тръгваме в кръг. Бавно. Ти вземаш книгата, аз — телефона.

— А после?

— После ти може би се измъкваш. За известно време. Но бъди сигурен, че рано или късно ще те пипна! — просъска през зъби Райли, без да откъсва поглед от него. Искаше да запамети всяка подробност от лицето на този мръсник.

Бомбаджията го погледа мълчаливо няколко секунди, сякаш обмисляше за последен път плана, и накрая изрече.

— Тя се намира в едно беемве.

И вдигна ключовете, разклащайки ги презрително.

— Тъмносиньо. С регистрационен номер от Бриндизи. Паркирано е край портите „Петриано“.

Дотук се връзваше напълно. „Подсигурителна мярка“, както се изрази мръсникът. В случай че излязат през другия вход на Ватикана.

Мъжът вдигна ключовете за момент, а после се обърна и ги хвърли през рамо. Приземиха се в храстите встрани от полянката. Изгледа презрително Райли, по лицето му заигра самодоволна усмивка, а после вдигна и телефона и рече:

— Мисля, че ще имаш нужда и от това!

И го захвърли в същата посока.

Сърцето на Райли се сви, докато наблюдаваше как телефонът се завърта няколко пъти във въздуха, а после се приземява на същото място като ключовете, между две пейки. Замръзна на място, очаквайки да чуе издайническия далечен гръм. Слава Богу, не последва взрив.

— Хвърли книгата и върви ги вземи — подкани го мъжът и посочи гневно към края на полянката.

Райли се поколеба. Знаеше, че не е в състояние едновременно да държи тежката книга и да заобиколи бомбаджията, за да вземе телефона. Иранецът без проблеми щеше да го повали. Захвърли кодекса толкова далече от психопата, колкото успя. А после се спусна за телефона.

Бомбаджията също се втурна напред. Двамата се спуснаха към плячките си, но без да отлепят очи един от друг. Райли едва овладя импулсивното си желание да се хвърли върху него, но знаеше, че няма право да го направи. Не и ако не искаше да обрече Тес на сигурна смърт. Затова продължи към първоначалната си цел и само след части от секундата зърна телефона. Хвърли се напред и се загледа в него с надеждата, че мръсникът наистина не е задействал бомбата. А после се обърна.

Иранецът беше изчезнал. Както и книгата.

8

Райли се движеше на автопилот, неспособен да контролира тялото си. Сега имаше само една цел и нищо не бе в състояние да го спре.

Изкатери се по хълма и нахлу с гръм и трясък в градината на хотела, стряскайки изисканите му гости. Хукна напред към входа, моментално фиксира едно такси, което тъкмо качваше елегантно облечена двойка, безцеремонно избута хората и се намърда в колата.

— Ватикана, портите „Петриано“! — заповяда на шофьора. Раздразнен, таксиджията се опита да го „поздрави“ на италиански, но не успя да изрече и две думи, когато агентът завря картата си от ФБР под носа му, посочи напред и изрева: — Ватикана! Веднага! Тръгвай!

Бяха стигнали на около половин километър от площад „Свети Петър“, когато трафикът се сгъсти и накрая стана невъзможен.

Целият район беше обзет от паниката, причинена от избухването на бомбата. Полицаяте разпъваха защитните си кордони и изтикваха уплашените туристи от района. Таксита и колони туристически автобуси огласяха с клаксоните си улиците, опитвайки се да се промъкнат. Кубето на катедралата тъмнееше от черния пушек след експлозията.

Райли напусна таксито и започна да си проправя път през яростния наплив от коли и хора. Забеляза един знак, който сочеше към входа „Петриано“, и тръгна по тясна уличка, която се задушаваше от тълпите бягащи туристи.

По някое време спря, за да си поеме дъх. Портите се намираха на не повече от сто метра. До тях се стигаше през паркинг. Сърцето му заби лудо.

Тъмносиньо беемве с регистрационен номер от Бриндизи. Трябва да е някъде тук.

Тъкмо се насочи към паркираните коли, когато едно ченге застана пред него и занарежда нещо на италиански. Райли го избута спокойно настрана и продължи напред. Ченгето го сграбчи за ръката и

пак започна да му крещи нещо. Райли бръкна в джоба си, за да му покаже документите си от ФБР, но спря — спомни си, че нямаше право да ги използва тук. Вероятно вече бе включен в списъка на най-издирваните престъпници. Вдигна очи към полицаия, който като че ли усети колебанието му, и се усмихна.

— Моля ви, господине...

Но после реши, че обясненията ще се проточат твърде дълго, и заби един юмрук в корема му. Вторият беше предназначен за челюстта му.

Полицаят се свлече на земята.

Райли отново продължи напред, търсейки беемвето. Помисли си да използва дистанционното, за да дезактивира алармата и така да разбере местоположението му, но се отказа — нищо не му гарантираше, че така няма да активира бомбата.

Полицейска свирка изпълни пространството около него.

Удареното ченге беше повикало подкрепления.

И точно когато първият полицаи стигна до него, Райли го забеляза — тъмносиньото беемве с бял регистрационен номер с буквите „БР“, което вероятно означаваше „Бриндизи“.

Полицаят му извика на италиански да спре и застана пред него, но Райли го избута и продължи. Беше на няколко крачки от колата.

Приближи и друго ченге.

— Колата! — извика им с прегракнал глас Райли. — В онова беемве има жена! Тя е там!

Събра китки, изобразявайки човек с вързани ръце. И с жестове помоли да му дадат само секунда. Огледа задницата на беемвето. В главата му заваляха какви ли не въпроси.

Дали Тес е тук? Жива ли е? Дали бомбаджията не го наблюдава отнякъде, за да ги отнесе всичките с второ дистанционно? Ами ако онзи психясал кучи син е свързал бомбата с капака на багажника?

Карабинерите бързо сложиха край на мъчителната му дилема. Единият от тях го цапардоса със стоманената палка, за да го събори, но Райли бързо я изтръгна, изви ръцете му зад гърба и го запрати към колегата му. После се стрелна към шофьорското място и опита да отвори вратата. Беше заключена. Разби стъклото с палката, активирайки алармата, и натисна бутона за отваряне на багажника. Капакът се вдига спокойно нагоре.

Вбесените ченгета го хванаха и го залепиха за колата. Притиснаха главата му. Той се бореше отчаяно, опитвайки се да се обърне, за да види какво има в багажника.

И тогава ченгето, което беше отишло отзад, неистово започна да крещи.

Тес!

Райли се скова, изпълнен едновременно със страх и надежда. Опитваше се да разбере какво нарежда полицаят, но накрая не издържа:

— На английски! Кажи го на английски, мътните те взели! Тя добре ли е?

Забеляза паниката в очите на ченгетата и чу „бомба“, повторена многократно. Думата се разбираше от само себе си. А след това и „донна“, което означаваше „жена“. Но дали е жива? Или...

Събра остатъка от силите си, изтърси ченгетата от себе си и се спусна към багажника.

Тя беше там.

Увита в спален чувал, прикована към дъното на багажника. През очите и устните ѝ минаваше сребрист скоч. Не помръдваше.

А точно до нея, в десния ъгъл на багажника, бяха разположени няколко блокчета експлозив, жици и дигитален детонатор, чийто дисплей показваше, че е зареден.

Без въобще да се замисля, Райли постави ръка върху врата ѝ — слава Богу, напипа пулса ѝ. Главата ѝ леко помръдна.

Душата му се изпълни с облекчение. Той погледна към ченгето до себе си, което наблюдаваше вцепенено сцената, а после бавно свали лепенките от лицето на Тес.

Тя го погледна с очи, плувнали в сълзи от радост и страх. Устните ѝ трепереха. Това бе най-красивата гледка, която Шон Райли някога бе виждал.

9

Мансур Захед хвърли един последен поглед в огледалото за задно виждане и потегли. Не забеляза нищо подозрително. Къщата, която агенцията беше наела за него, се намираше в тих жилищен район. Любопитните съседи не бяха проблем, тъй като алеята бе отделена от улицата с високи метални порти.

Не възнамеряваше да остава повече тук. След като книгата вече беше в него, работата му в Рим приключи. Американският историк Симънс скоро щеше да потвърди дали е така, или не. Захед се надяваше пленникът му да определи каква ще е следващата му цел. Нещо му подсказваше, че съвсем скоро отново ще е на път, а Вечният град щеше да се превърне просто в поредната кървава точка в неговата трудова биография.

Припомни си събитията от деня. Вярно е, че нещата не бяха преминали така гладко, както се надяваше, но сега най-важното бе, че е жив и здрав и че кодексът е у него.

„Мисията изпълнена“ — помисли си той със самодоволна усмивка. Обожаваше това изражение и неговата пикантна ирония. Но докато преповтаряше събитията, установи, че мисълта му непрекъснато се връща към агента от ФБР. Изпълни го безпокойство. А това не беше чувство, с което Мансур Захед бе свикнал.

Агентът се оказа твърде лесен за манипулиране. Захед безпроблемно го подмами в Рим. Накара го да повярва, че е Шарафи. Направи всичко възможно, за да принуди американеца да го отведе до най-недостъпните кътчета на неговата религия. Окото на Шон Райли не трепна нито тогава, нито по-късно. Беше сторил онова, което се изискваше от него, без капчица колебание. Доброволно се превърна в престъпник и причини сериозни щети в самия епицентър на своята вяра, без въобще да се притеснява за последствията.

Това обаче притесняваше Захед.

Не беше срещал често подобна отдаденост на каузата сред мекушавите западнци. Малкото, което успя да изрови за Райли, му

подсказа, че не е за подценяване, но и не е голям любител на правилата. Кое то идеално го устройваше. Съвместното им начинание се нуждаеше от съучастник със стоманен гръбнак. Но сега вече събитията бяха стигнали до повратната точка, при която същите тези качества, които Захед търсеше, биха могли да превърнат Шон Райли в опасен противник.

А вече отдавна бяха минали въпросната повратна точка.

Дали не допусна грешка, като го остави жив? Имаше възможност да го убие. Можеше да се възползва от момента, когато Райли се втурна към телефона. Но незнайно защо, се усъмни дали би могъл да се справи с голи ръце. И се отказа. Беше забелязал в Райли фанатична и яростна решимост, която го разколеба. Тогава прецени, че не си заслужава риска. А това също не бе сред нещата, с които беше свикнал. Или които толерираше.

Мансур Захед се укори заради моментната си слабост. Трябваше да се справи с него още тогава. Ако го беше сторил, сега нямаше да го разяждат тревоги и опасения. Но ако пътищата им отново се пресекат, толкова по-зле за американеца. След тази освежаваща мисъл той реши да се концентрира върху непосредствените си задачи.

Изчака вратите зад него да се затворят напълно, преди да излезе от наетия фиат „Крома“. Това беше удобна семейна лимузина, с която оставаше практически незабележим. Преди да хване таксито до аерогарата, за да посрещне Райли, я беше паркирал в района на Трастевере, недалече от бреговете на Тибър. А когато си подсигури кодекса, без проблеми си я прибра обратно. Вярно, че му се наложи да издърпа някакъв вятърничав тийнейджър от нещастния му скутер, за да се добере до фиата. Но пък това изобщо не го притесняваше. Не и в Рим. Ако бяха в Лондон, нещата биха били по-различни. Там бяха възприели оруелския подход и бяха поставили камери на всяко кръстовище и на всяка пресечка. Рим обаче беше различен. Част от стария свят. А това го устройваше перфектно.

Захед влезе в къщата. Вътре се разнасяше застоялата миризма на място, в което месеци наред никой не е живял. Малкото мебели, които бяха останали, бяха покрити със стари одеяла и чаршафи, но той въобще не ги беше пипнал. Провери два пъти вратата зад себе си и влезе в антрето, спирайки пред огледалото. Загледа се презрително в лицето, което го гледаше оттам. Оголващото се теме, евтините очила,

старият костюм — все неща, необходими за временния му образ на професор със скромни възможности. Нямаше търпение да се върне в собствения си образ.

След като се справи с дегизировката, пое по стъпалата към мазето, отключи вратата и включи осветлението. Както и можеше да се очаква, Джед Симънс седеше на пода, опрял гръб на стената. Дясната му ръка беше прикована за радиатора с пластмасови белезници.

Джед Симънс чу проскърцването на вратата и погледна към каменната стълба. След мрака на последните няколко часа дори и бледата светлина на електрическата крушка бе болезнена за очите му. Самото повдигане на клепачите му струваше огромни усилия. Не можеше да се познае в това жалко състояние. Беше толкова безпомощен и слаб, че не бе в състояние да помръдне и пръста на ръката си.

Краткият миг на надежда, че някой някак си е разбрал какво става и е дошъл да сложи край на този кошмар, бързо бе попарен от познатия силует на неговия похитител.

Душата му се изпълни с неистов гняв. Не можеше да повярва, че е пленник на човек, чието име и намерения му бяха напълно неизвестни. Похитителят му се бе оказал влудяващо последователен в принципите си да поднася само най-необходимата информация — че той е тук, за да му помогне да се добере до нещо, което някаква малка банда тамплиери някога са измъкнали от Константинопол. С изключение на това Симънс не знаеше нищо друго — нито кой е този мъж, нито за кого работи, нито защо търси въпросното съкровище.

Захед клекна пред него и с рязко движение отлепи скоча от устата му.

— Добри новини! — обяви той, като се настани на плочките пред него. — Намерих книгата! Което означава, че ти все още ми трябваш!

— Тес... Къде е тя? Добре ли е?

— Тя ми помогна с каквото можеше и сега е свободна. Виждаш ли? И ти ще бъдеш свободен, ако ме слушаш и ми помогнеш да открия онова, което търся. Какво ще кажеш?

— Ами Шарафи?

— Той също е добре — усмихна се похитителят. — Вече не ми трябва, така че беше свободен да си ходи. Чисто и просто. — Протегна

ръка и снизходително потупа Симънс по бузата. — Така. Какво ще кажеш сега да ти предоставим всички удобства, за да можеш да работиш? И да те събудим, разбира се.

Извади от джоба си спринцовка и шишенце с някакво лекарство. Пъхна иглата в гумената капачка, изтегли част от безцветната течност в спринцовката, натисна буталото за първата струя, а после я заби в ръката на Симънс.

Археологът го наблюдаваше втренчено, без да казва нищо. Само кимна и сведе очи към древната книга, безмълвно проклинайки деня, когато бе разбрал за нея.

10

Закътана в двореца на трибунала зад катедралата „Свети Петър“, централата на ватиканската жандармерия вреше и кипеше. Из огромните коридори на средновековната сграда ехтяха забързани стъпки, звъняха телефони и се раздаваха гръмогласни заповеди. Целият този хаос болезнено отекваше в съзнанието на Тес Чайкин.

Беше доведена тук от Райли и няколко карабинери, които я извадиха от колата и я оставиха в една от чакалните. После се появиха двама лекари, за да я прегледат. Оказа се, че е обезводнена и останала без сили от глад, но все пак е здрава. Дадоха ѝ някакви напитки и лекарства, а един полицаи беше изпратен да ѝ донесе чисти дрехи и силна храна.

Погледна към Райли, който в момента разговаряше с лекарите от Бърза помощ. Усетил погледа ѝ, той се обърна и ѝ се усмихна. Приблужи се до нея.

— Как се чувстваш?

— Доста по-добре, отколкото в онзи проклет ковчег — усмихна се тя.

— Ще те изкарам оттук веднага, щом мога. Казаха, че ще ти осигурят стая и легло.

— Трябва ми телефон. Искам да се обадя на Ким и на мама.

Той ѝ подаде своето блекбъри:

— Кода за отключване го знаеш.

— О, да — кимна тя и по лицето ѝ отново се разля лека усмивка.

Нечий глас нахлу рязко в стаята:

— Райли!

На прага беше застанал Дъг Тилдън, официалният представител на ФБР в Рим — висок мъж със сресана назад посребрена коса и елегантни очила. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне.

— Трябваш ни! — делово произнесе Тилдън. — Очакваме те.

Райли му кимна и се обърна към Тес:

— Ще бъда в съседната стая.

— Няма проблеми, върви.

Той се изправи на крака, но тя хвана ръката му и го притегли обратно надолу.

— Съжалявам. Нямах представа, че...

Очите ѝ се впиха в неговите, а после го придърпа още по-надолу, докосна нежно устните му със своите и прошепна:

— Благодаря ти, че ме намери!

Той се усмихна. Облекчението беше взаимно. Изправи се и излезе в коридора.

— В голяма каша ни забърка — отбеляза Тилдън, докато двамата вървяха към кабинета на главния инспектор. — Защо не ни предупреди? Можехме да помогнем!

Дъг Тилдън беше официален представител на Бюрото в Рим, отговорен за всички операции на ФБР в Италия, както и за връзките на агенцията си с полицейските власти в Южна Европа, Близкия изток и англоговоряща Африка. Нямахше съмнение, че бе свикнал да се справя с кризи от всякакъв характер, но тази като че ли надхвърляше всички останали. Присъствието му изобщо не улесняваше положението на Райли. Бяха се срещали и преди, когато двамата работеха по една съвместна задача заедно с Агенцията за борба с наркотиците. Тогава мисията завърши трагично — точно както и днешната. И в двата случая се бе стигнало до смъртта на невинни граждани, въпреки че при онзи случай Райли собственоръчно беше дръпнал спусъка.

— Знаеш как стават понякога нещата, Дъг — вдигна рамене Райли.

— Освен това залогът е била Тес, нали?

Райли го изгледа многозначително.

Тилдън се задоволи само да кимне недоволно и промърмори:

— Е, радвам се, че поне си обявил мисията си като изцяло лична. Ще ми спести част от неприятностите.

— Всичко, което сторих до този момент, е за моя сметка.

Тилдън го изгледа косо:

— Разбирам. Но поне не усложнявай нещата, когато влезем там, става ли?

— Имам ли нужда от адвокат?

— Вероятно — изсумтя Тилдън. — Стига, разбира се, да ти позволят да се измъкнеш жив оттук.

Ако трябваше да съди по погледите, които му хвърлиха Джани Делпиеро и другите двама мъже в стаята, последното май наистина не изглеждаше сигурно.

Главното ченге на Ватикана побърза да представи колегите си на Райли — единият се оказа от антитерористичния отряд на държавната полиция, а другият — от италианското разузнаване. После разтвори многозначително ръце:

— Преди час ви оставих с монсеньор Бесконди и вашия професор, като ви казах, че ако имате нужда от нещо, аз съм насреща. Така ли ни се отплащате за щедростта?

Тъй като не разполагаше с отговор на този въпрос, Райли само попита:

— Втората бомба обезвредена ли е?

— Успешно.

— Какви са пораженията от първата?

— Трима мъртви, над четиридесет ранени, двама от тях — критично. Това е информацията, с която разполагаме засега.

— В багажника на първата кола също е имало човек.

Делпиеро се обърна към един от колегите си. Последва кратка, но напрегната размяна на реплики, която подсказа, че този факт ги е сварил неподготвени.

— Вие откъде знаете? — обърна се накрая към него Делпиеро.

— От мъжа, който беше с мен.

— А човекът в багажника — кой е бил той?

— Бехруз Шарафи. Истинският.

— Значи професорът, който беше с вас...

— Оказа се, че е измамник — промърмори Райли и в гърдите му се надигна познатият гняв. Забеляза, че Делпиеро и колегите му също са изненадани от неочаквания обрат.

— Значи сте довели... терорист във Ватикана, без въобще да сте наясно със самоличността му? — извиси глас началникът на ватиканската полиция.

— Нещата не са толкова прости — отговори Райли. — Беше ми съобщено, че трябва да го въведа в Тайния архив, иначе жената, която е в другата стая, ще бъде убита. Копелето изигра отлично ролята си. С

ресурсите, с които разполага, за него въобще не е било проблем да се снабди с документи на името на Шарафи, които щеше да ми покаже, ако ги бях поискал. Признавам, че успя да ме измами. Аз просто се опитах да спася живота на Тес Чайкин!

— Но в крайна сметка убихте трима и ранихте десетки други — саркастично допълни Делпиеро.

Думите се забиха като кинжал в гърдите на Райли. Дъг Тилдън долови ада, през който минаваше колегата му, и реши да се намеси:

— С цялото ми уважение, инспекторе, смятам, че се налага първо да чуем фактите, преди някой от нас да каже нещо, за което после може да съжالياва.

— Съгласен съм! — избоботи нечий глас зад тях.

В стаята се бе появил кардинал Мауро Бруньоне, следван плътно от монсеньор Франческо Бесконди. Шон осъзна, че няма сили да ги погледне в очите.

— Налага се да разберем всички факти! — отсече кардиналът. — Агент Райли, защо не споделите сега онова, което ни спестихте при първата ни среща?

Райли усети, че нещата неимоверно се усложняват.

— Ще ви кажа всичко, което знам, макар да се опасявам, че и самият аз не знам особено много. Смятам, че е най-добре да чуем и разказа на госпожица Чайкин, която е в другата стая.

— Тогава да я поканим тук — предложи кардиналът.

— Не съм сигурен, че има сили за това — промърмори Райли.

Кардинал Бруньоне го изгледа с присвити очи:

— Ами да я попитаме! Какво ще кажете?

11

— Всичко започна в Йордания — заразказва Тес. — Бях там с още един археолог — Джед Симънс. Той прави разкопки край Петра със спонсорството на университета „Браун“... — Замълча. Напомни си, че трябва да се придържа към най-главното. — Както и да е. Та един ден се появи онзи ирански историк, който познавал някакъв, който пък познавал Джед.

— Бехруз Шарафи — вметна Райли.

— Точно така — кимна Тес. — Та Шарафи се нуждаеше от помощ при разчитането на някакъв документ. Негов познат го насочил към Джед. Макар че работата на Джед край Петра включваше единствено набатейската история, той всъщност е един от най-големите специалисти в света по въпросите на тамплиерите. Тъкмо затова и аз бях там.

Кардинал Бруньоне хвърли бърз поглед към Райли. Очевидно за него всичко започваше да си идва на мястото.

— Госпожица Чайкин е археолог — обясни на останалите Райли. — По-скоро бивш археолог, днес е известна писателка. Първата ѝ книга беше посветена на тамплиерите.

— Исторически трилър — уточни Тес, забелязвайки реакцията на Бруньоне. Очевидно кардиналът бе добре запознат с въпросния трилър.

— Ако не се лъжа, книгата беше приета много добре — отбеляза той, оглеждайки я внимателно.

— Така беше — кимна с благодарност тя, но и с известно неудобство. Веднага разбра, че Бруньоне е напълно наясно с истината, която се криеше зад художествената измислица. Напомни си, че не е сторила нищо лошо — беше се придържала изцяло към онова, което си бяха обещали с Райли — да не споменават и думица за случилото се в онази страховита буря на гръцкия остров. Ала това не означаваше, че не може да използва нещата, които бе преживяла и които беше открила за тамплиерите, като основа за своя роман.

Кардиналът задържа погледа ѝ за няколко неловки секунди, след което кимна:

— Слушаме ви!

— Оказа се, че Шарафи е открил нещо в Националната библиотека на Истанбул, в старите османски архиви. По онова време живеел в Истанбул. Преместил се там от Техеран и преподавал в тамошния университет. И като експерт по суфизма през свободното си време изучавал документи от онзи период. Впрочем, самият той беше суфи. — Пое си дълбоко дъх, за да се концентрира, и допълни: — Всъщност това било идеалното място за този вид изследвания, защото именно там е започнало всичко — в Турция от XIII век, с Руми и неговите поеми.

— И там е открил нещо, свързано с тамплиерите? — върна я деликатно на темата кардиналът.

— Точно така. Та там Шарафи попаднал на някаква книга със забележителни размери, с изящно изработени кожени корици, от началото на XIV век. Съдържала записките на някакъв пътешественик суфи. Но в кориците ѝ били пъхнати и листове от велен. Те събудили любопитството му. И така, без да казва на никого и без позволение, ги изнесъл от библиотеката. Първото, което го изненадало, бил фактът, че за разлика от самата книга те не били изписани на арабски, а на старогръцки. Преписал няколко изречения и помолил свой колега да му ги преведе. Страниците се оказали изповед на монах, живял в православен византийски манастир в планината Аргей!

Замълча и огледа присъстващите, очаквайки реакцията им. Но като че ли името не предизвика асоциации сред тях. Бесконди се приведе към нея.

— Казвате, че Шарафи е открил изповедта на монах от някакъв византийски манастир. Каква обаче е връзката с тамплиерите?

Тес го изгледа и отговори:

— Огромна.

12

Константинопол, май 1310 г.

— Петстотин хиперперона? Но... това е нечувано! — изломоти френският епископ.

Конрад от Триполи въобще не се трогна. Издържа погледа на стария свещеник с безразличието на човек, минавал през цялата тази процедура стотици пъти, и сви рамене.

— Отче, не смятам, че си струва да се пазарим за няколко златни монети, когато става въпрос за нещо толкова свято!

Седяха на дискретна масичка, скътана в сумрака на една пивница в квартал Галата — генуезката колония на Златния рог. Конрад се знаеше със собственика на пивницата и често извършваше сделките си тук. Кръчмарят му осигуряваше спокойствието, от което се нуждаеше, и пазеше гърба му, когато се стигнеше до препирни. Не че Конрад се нуждаеше от нечия помощ. Беше видял предостатъчно битки, беше пролял предостатъчно кръв, но предпочиташе да държи тази част от своето минало изцяло за себе си.

Позлатената кутия седеше в средата на масата, украсена с флорални мотиви по стените и огромен кръст на капака. Вътрешността ѝ беше покрита с избеляло кадифе, което изглеждаше така, сякаш бе произведено преди векове. Когато Конрад запозна за първи път висшия духовник с мощехранителницата, костите, които тя съхраняваше, бяха увити във велен, носещ печата на Александрийския патриарх. Сега лежаха върху мекото кадифе и старинният им жълтеникав цвят изпъкваше ярко на фона на бургундското червено.

Тънките пръсти на епископа потрепераха, когато се протегнаха, за да докоснат отново костите.

— Наистина свято! Кракът на свети Филип! — въздъхна духовникът с благоговейно блеснали очи. — Петият апостол! — Пръстите му леко прорязаха въздуха, за да направи знака на кръста.

— Продължил е да проповядва до самия си край, макар да е бил разпънат на кръст с главата надолу! — допълни Конрад. — Същински

мъченик!

— Но как се сдобихте с тях? — попита епископът.

— Е, хайде, отче! Не сме в изповедалнята, нали? — усмихна се Конрад, приведе се към клиента си и съзаклятнически изрече: — В този град има стотици крипти! Под параклиса на Светата Дева от Фарос, в стените на Главния дворец, в църквата Памакаристос... Ако човек знае къде да търси, ще намери всякакви! Най-свещените от тях, скрити далече от ръцете на грабителите, опустошили града, сега очакват да бъдат извадени на бял свят и да възвърнат предишната си слава! Както всеки наоколо ще ви каже, познавам тези места като дланта си! Но сега трябва да знам — искате ли ги, или не, отче? Защото и други чакат... А и за да се добера до най-великото от всички земни съкровища, аз все пак се нуждая от средства, за да продължа работата си!

— И какво ще да е това велико съкровище? — ококори се алчно епископът.

Конрад се приведе още по-близо до него и прошепна:

— Плащаницата!

Епископът възкликна:

— Плащаницата от Едеса?

— Същата! И мисля, че вече съм много близо до нея!

Ръцете на духовника се разтрепериха.

— Ако някога я откриете, аз бих бил особено щастлив да я купя за нашата катедрала!

Конрад наклони нехайно глава:

— Както и редица мои клиенти. Но не съм много сигурен дали трябва да се разделя с нея. Все пак върху нея е отпечатан образът на нашия Господ Бог Исус Христос!

Устните на стария свещеник вече трепереха. Сбръчканите му пръсти се сплетоха умоляващо.

— Моля ви! Обещайте ми, че ще я дадете на мен! Само ме уведовете, когато се сдобите с нея! Ще платя пребогато!

— Хайде първо да приключим с тази сделка. А за останалото можем да поговорим после, когато му дойде времето!

Епископът го огледа внимателно и се усмихна. Между тънките му устни се показаха изгнили и изпочупени зъби, които си бяха лика-прилика с костите, които купуваше. Споразумяха се за следващата си

среща, когато щеше да стане размяната, след което старецът се изправи и напусна пивницата.

Конрад се усмихна самодоволно, прибра костите и се провикна да му донесат гарафа бира. Загледа се в главната зала, пълна с търговци, аристократи, обикновени люде и проститутки, напиващи се рамо до рамо, смеещи се, подхвърлящи си весели закачки на простонароден италиански — местния говор на Галата.

Каква промяна от аскетизма на предишния му живот като воин монах от Ордена на бедните войници на Христа и Храма на Соломон — тамплиерите.

Усмихна се. Този град се оказа добро място за живеене. Беше го приел и му бе позволил да си създаде нов живот, което не беше лесна работа. Не и след премеждията и нещастията, сполетели него и братята му, не и след като всички те бяха превърнати в преследвани зверове. Но сега нещата бяха потръгнали. С всяка следваща поръчка репутацията му растеше. А най-голяма наслада му доставяше, че трупа богатството си на гърба на онези, които причиниха кончината на неговия орден. Обираше здраво пасмината, заради която в крайна сметка се бе озовал в Константинопол.

Проблемите му започнаха преди близо две десетилетия с падането на Акра през 1291 година — в битката, при която Конрад и неговите братя тамплиери изгубиха последната християнска твърдина в Светите земи и която доведе до масовите арести през 1307 година, ръководени от френския крал и папата, които унищожиха и разграбиха богатствата на ордена. Стотина години по-рано Царицата на всички градове също бе изживяла своя черен миг — през 1204 година, когато армията на папата след близо едногодишна обсада я подложи на поголовна сеч. Улиците на Константинопол потънаха в кръв до глезените. Пожарите изтриха от лицето на земята една трета от сградите. А онова, което оцеля от огнената паст, бе ограбено и изтърбушено. След невидания погром всеки, който можеше да си го позволи, напусна града. Някогашният световен търговски център и дом на божия представител на земята — императора, Новият Рим, беше превърнат в развалини.

Но завоевателите му не се бяха радвали на успешно владичество. Първият император на Латинската империя — Балдуин, беше заловен от българския цар Калоян по-малко от година след като се бе възкачил

на престола. Българите го бяха захвърлили в една пропаст, където, както твърдеше легендата, живял още три дена. Не по-добра бе и съдбата на приемниците му, успели да задържат столицата не повече от пет десетилетия.

Византийският император, превзел обратно града през 1261 година — Михаил VIII, се бе заел да възвърне предишната му слава. Възстановяваше дворци, църкви, улици, болници, училища. Но реалността бързо сложи прът в колелата на амбициите му. И най-вече — оскъдният бюджет. Византийската империя вече не беше някогашната. Владетелите ѝ получаваха само нищожна част от данъците и митническите налози, които някога бяха пълнили императорската хазна. По източните ѝ граници турците не се уморяваха да късат нова плът от и без това раздробената и омаломощена империя. В града непрекъснато прииждаха бегълци от завладените провинции — все люде без пукната пара и без никакви надежди. Настаняваха се в претъпканите гета и по сметищата, превръщайки се в допълнително бреме за изнемоцялата икономика.

Хаосът и безредиците бяха добре дошли за Конрад. Анонимността, която му предоставяше градът, за него беше като манна небесна. А и тук човек можеше да направи добри пари, стига да знаеше къде да ги търси — в джобовете на лековерните духовници, които се тълпяха в Константинопол от църквите и катедралите на богатия Запад.

Константинопол може и да бе лишен от всичко по-ценно още преди сто години, но все още продължаваше да е истинска съкровищница на свещени реликви — десетки и стотици, разпръснати из целия град, скрити в многобройните му манастири и църкви. Реликвите бяха невероятно ценни за свещениците от Западна Европа. Всяка църква издигаше неимоверно статута си, ако разполагаше с реликва от Светите земи. Така вярващите нямаше да предприемат дългите и невероятно скъпи поклоннически пътешествия по суша и море, за да видят и дори да докоснат кост на мъченик или треска от Христовия кръст. Именно поради тези причини свещениците се тълпяха в Константинопол.

И точно тук се появяваше Конрад — готов да им опразни кесиие срещу стоките, които предлагаше. В повечето случаи те бяха фалшиви. Но като добър търговец той знаеше, че всичко е в представянето.

Инвестирай в правилната опаковка, подготви си хубава история и ето че купувачите ще се редят на опашка за отломък от Трънената корона или фрагмент от робата на Дева Мария.

— Поредният доволен клиент, а? — засмя се крчмарят, поставяйки на масата му гарафата с бира.

— При мен всички са доволни — ухили се Конрад.

— Бог да те поживи, синко! — кимна възрастният човек и допълни: — Отзад те чака някакъв тип. Май се казва Касим. Рече, че си знаел кой е.

Конрад си наля чаша бира, пресуши я на един дъх, после бутна мощехранителницата към него:

— Ще я наглеждаш, нали? Докато се върна.

Откри мъжа край купчина празни бурета, близо до задния вход на пивницата. С Касим и баща му се бе запознал малко след като пристигна в града. Касим — вечно смръщен млад мъж в началото на двадесетте, нямаше и капчица топлина в очите. Бащата, Мехмед, беше съвсем различна работа — окосмена лоена топка с широко чело, изпъкнали очи и къс, дебел врат. Беше изпечен търговец, който би ти продал нещо, за да го купи миг по-късно от теб на половин цена, като при това те остави с впечатлението, че ти прави огромна услуга. Освен това имаше достъп в средите, от които Конрад се нуждаеше за измамите си, а и не задаваше много въпроси.

— Баща ми има нещо, което може би ще те заинтересува — заяви Касим.

— Да тръгваме тогава — отсече бившият тамплиер, без да подозира, че думите на младия турчин ще преобърнат живота му.

Веднага позна мечовете.

Бяха шест, поставени в ножниците си, подредени на дървена маса в дюкяна на Мехмед. До тях имаше още оръжия, които само потвърдиха предположението му — четири арбалета, две дузини обикновени лъкове и цяла купчина ками и ножове.

Оръжия, които му бяха до болка познати.

Най-много го заинтригуваха мечовете. Макар и скромни на вид, те бяха мощни средства за нападение и отбрана. Брутално ефективни, съвършено изработени, перфектно балансирани, но без нито един от

натруфените орнаменти, характерни за благородниците. Тамплиерският меч не можеше да бъде средство за демонстрация на богатство — в крайна сметка воините монаси даваха строг обет за бедност. Той представляваше онова, за което беше предвиден — бойно оръжие. С удобна кръстовидна дръжка и идеално наточено и от двете страни острие, за да разрязва плътта и костите на врага, както и ризницата, която се опитваше да ги запази.

Но всеки тамплиерски меч притежаваше по една отличителна, макар и почти незабележима черта — инициалите на своя собственик, обграждащи равностранныя кръст на ордена и намиращи се в горната част на острието.

Инициали, които Конрад автоматично разпозна.

— Къде ги откри?

Интересът му не убегна от зоркия поглед на турчина. По месестото му лице се разля широка усмивка:

— Значи колекцията ми ти харесва, а?

— Ще я взема цялата на цената, която кажеш, при това — без да се пазаря, но при едно условие — искам да знам къде си ги открил!

Мехмед го огледа слисано:

— Но защо?

— Ще ги продаваш ли, или не?

— Добре де, купих ги от едни монаси. Попаднахме на тях в един кервансарай преди три седмици — отстъпи турчинът.

— Къде по-точно?

— На изток, на около седмица път с кон.

— Къде? — настоя Конрад.

— В Кападокия. Близко до град Венеса — промърмори неохотно търговецът.

Мисълта му вече препускаше напред. Заедно с двамата си другари рицари той бе преминал през онзи регион на път за Константинопол. Бяха заобиколили няколко кервансарая — големи търговски центрове, разположени по целия Път на коприната, построени от султаните на селджукските турци и предназначени да поощряват и защитават търговията, която течеше по маршрута на камилите от далечен Китай през Персия, та чак до Европа.

— Там ли е техният манастир?

— Не. Казаха, че манастирът им е високо в планините — отговори Мехмед. — Купуваха провизии за обителта си. Продаваха всичко, което можеха. Разправяха, че сланата убила онова, което студът не успял. Както и да е. Надали смяташ да ходиш чак дотам, нали?

— Защо не?

— Опасна територия е, особено за франк като теб. Ще трябва да прекосиш половин дузина бейлици, а освен това рискуваш да попаднеш и на мародерстващите орди на газите.

Конрад знаеше, че търговецът е прав. От падането на Селджукския султанат целият регион на изток от Константинопол беше превърнат в мозайка от независими бейлици — емирати, управлявани от бейове. Бейските армии изобилстваха от наемници газии — войници на вярата. Те бяха безмилостни бойци, налагащи исляма със силата на ятагана, и държаха здраво земите, които контролираха. Преди Конрад и братята му едва успяха да се промъкнат покрай тях незабелязани. А сега би било невъзможно — на открито, разпитвайки за манастир, който вероятно не искаше да бъде открит.

— Ние обаче без проблеми ще стигнем дотам — продължи търговецът със самодоволна усмивка. — Ще те преоблечем с наши дрехи.

Конрад го огледа. Явно турчинът беше надушил келепира.

— Колко ще струва?

— Зависи какво търсиш — отговори Мехмед.

— Искам да проведа един разговор.

Не такъв бе отговорът, който очакваше търговецът. Но не си въобразяваше, че Конрад ще му каже цялата истина. Сви рамене, плъзна месестата си ръка по мечовете и отсече:

— В такъв случай двойна цена на всички тези прекрасни стоки!

Както беше казал и епископът, цената беше нечувана. Но в крайна сметка фалшивите мъченически кости щяха да я компенсират.

Освен това беше за благородна кауза.

Най-благородната от всички.

Увиха мечовете и камите в торба от зебло, която Конрад завърза за седлото. И тъкмо се отдалечаваше от дюкяна, когато се сблъска с нея.

Сестрата на Касим — Майсун.

След всички онези години на целомъдрие в укрепленията на Светите земи сега, когато вече живееше сред жените, той бе запазил благоразумна дистанция от тях. Ала нещо у това момиче караше сърцето му да се разтупти. Тя беше зашеметяващо красива — висока, грациозна, с блестящи тюркоазени очи, безупречна медна кожа и водопад от пищни заоблености, които го подканяха игриво изпод дългата тъмна роба.

Когато тя се насочи към него, той дръпна юздите, задържайки жребеца си точно толкова, колкото да удължи момента. Очите им се срещнаха. При това не за първи път. И точно както и преди, и сега тя не ги извърна. Прикова енигматичния си поглед върху него, запалвайки пожар в изтерзаната му душа. При досегашните им срещи двамата бяха разменили само няколко задължителни любезности. Защото около тях винаги присъстваха баща ѝ или брат ѝ, а тя винаги бързаше да се оттегли.

Касим беше особено ревностен към нея — цялото му излъчване говореше за силно собственическо чувство, на което тя безропотно се подчиняваше. Веднъж Конрад бе забелязал синини под едното ѝ око, но така и не разбра кой ги е причинил. Никога не го оставяха насаме с нея, никога не бе имал възможността да поговори с момичето така, както би искал. Знаеше, че и тази среща няма да бъде по-различна, намираха се само на няколко крачки от дюкяна на баща ѝ. Единственото, което можеше да стори, бе да ѝ кимне благовъзпитано.

Устоя на изкушението да се обърне и да продължи да я гледа. Срита коня си в лек тръс и пое напред. Но не бе в състояние да мисли за нищо друго. И преди се бе изправял пред този вътрешен конфликт, и все така не се бе научил как да се справя с него. Съвсем доскоро целият му живот беше събран в една дума — саможертва. Беше го дарил на един строг монашески орден, давайки обет да се подчинява на правилата му без колебание.

Но всичко това бе далече в миналото.

Орденът вече не съществуваше.

И той вече беше обикновен гражданин, освободен от ограниченията на предишния си живот. Въпреки това се чувстваше като приклещен между два свята и засега му бе все така трудно да приеме новооткритата си свобода. А и не беше сигурен, че ще може да се съпротивлява още дълго.

Което породило още по-голям смут в душата му — сега, когато миналото, което смяташе, че е оставил зад гърба си, бе протегнало отново ръка, за да го стисне за гърлото.

— Всичко свърши, Конрад — каза Хектор от Монфорт. — Знаеш какво сториха онези копелета в Париж! Доколкото ни е известно, братята ни вече са изгорели по кладите.

Седяха с кръстосани крака около малкия огън в разрушената стара къща, която бе изгубила отдавна и покрива, и стопаните си. Трима бивши братя по оръжие, трима съсипани мъже, които бяха избегнали на косъм несправедливата заповед за арест и сега бяха дошли в тази чужда земя.

Конрад, Хектор и Мигел от Тортоса.

Новините, които получиха няколко седмици по-рано, бяха отчайващи. През февруари над шестстотин от техните братя, арестувани във Франция, решили да се откажат от признанията си, за да защитят ордена от безумните обвинения на краля. Смел, но и обречен ход — отричайки се от признанията си, те се превръщаха моментално в прегрешили еретици, които задължително се наказваха със смърт чрез изгаряне на клада. И ето че през май само в Париж бяха изгорени петдесет и четирима от тях. За останалите кладите бяха издигнати по цяла Франция. Стотици други очакваха своя ред.

— Трябва да се опитаме да ги спасим! — възкликна Конрад. — Трябва да спасим нашия орден!

— Вече няма какво да се спасява! — възрази му Мигел, подхвърляйки един от мечовете обратно върху купчината ножници и ножове, която Конрад беше донесъл. — Още след падането на Акра и потъването на галерата „Фалкън Темпъл“ орденът ни умря и беше погребан!

— В такъв случай ще го съживим! — не се предаваше Конрад. — Чуйте ме! Ако успеем да си върнем онова, което Еверард и хората му изгубиха, ще съживим ордена!

Хектор и Мигел се спогледаха, все още неспособни да осмислят онова, което Конрад им беше казал тази вечер, когато им показва оръжията. Като един от любимците на Великия магистър, Конрад бе сред малцината, запознати с истинската история на Ордена на

тамплиерите. Той много добре знаеше с каква задача са били натоварени Еверард от Тира и хората му през 1203 година. И сега я разказа на Мигел и Хектор.

— Братко, бъди реалист! — въздъхна Мигел. — Какво могат да сторят трима мъже срещу френския крал и папата? Още преди да отроним и думица, ще ни качат на кладата!

— Не разбирате ли, че столетия наред именно това съкровище е поставяло на колене папи и крале?! Ние бихме могли да сторим същото! Да съградим наново онова, което имахме, и да продължим делото им!

Загледа се в своите събратя. Бяха изминали близо двадесет години, откакто отбраняваха Акра. Бяха по-стари, по-тежки и по-бавни в резултат на безгрижния напоследък живот. В душата на Конрад се зароди съмнение. Може би това, което искаше от тях, бе твърде много — доброволна саможертва заради нещо, чийто изход въобще не беше сигурен.

— Бихме могли да останем и тук, да обърнем гръб на миналото и да продължим да живеем като другите — продължи той. — Но бихме могли и да си припомним обета, който сме дали. И всички онези, които пожертваха живота си, и да докажем, че не са загинали напразно! Тук изобщо няма място за избор! Налага се да опитаме! — Протегна ръка и грабна един от мечовете. — Тези мечове можеха да попаднат в ръцете на който и да е търговец по тези земи. Но не стана така! Те ни откриха! Нямаме право да пренебрегнем техния зов! Нашите братя ни зоват от гробовете си! Не ми казвайте, че ще останете глухи за молбата им!

Погледна към Хектор. Французинът се взря замислено в него и бавно кимна. После се обърна към Мигел. Испанецът въздъхна, засмя се тихичко и също кимна.

Поеха на път четири дена по-късно — Конрад, Хектор и Мигел, Мехмед и синът му, както и още четирима мъже — допълнителна мускулна сила.

За огромно изумление на търговеца Конрад не беше на кон. За разлика от Хектор и Мигел, които бяха яхнали жребците си, той караше стара и раздрънкана каруца.

— Не спомена нищо за нея — заяви турчинът. — Ще ни позабави.

— Което ще има последствия за цената, за която се договорихме, така ли?

Търговецът го изгледа с престорена обида:

— Някога да съм те лъгал за нещо?

— О, ти си самата добродетел, няма що! — изсумтя Конрад. — Хайде, казвай новата си цена и да потегляме!

Не след дълго вече излизаха от града, огрени от лъчите на изгряващото слънце. Ден по-късно напуснаха територията на Византия и навлязоха в земите, контролирани от различни бейове.

Вражеска територия.

По настояване на търговеца рицарите бяха облечени в мюсюлмански тъмни роби, туники и тюрбани, наполовина скриващи лицата им. Бяха препасали ятагани, а не мечове.

Маскарадът се оказа успешен. Мехмед успя да ги прекара по живо, по здраво покрай две банди мародерстващи газии. Така, след осем дена усилна езда, стигнаха Сари Хан — огромна, широка и ниска каменна постройка без никакви отвори по стените си, с изключение на богато декорирания портал.

За съжаление намирането на манастира не се оказа толкова лесно, колкото влизането в хана. Нито водачите на кервани, нито самият ханджия бяха чували за него. Продължиха напред и разпитаха в още няколко кервансарая, но без успех. Дните се нижеха, докато накрая съдбата ги възнагради за упоритостта — попаднаха на монах от местна кападокийска скална църква, който знаеше за манастира.

Въпреки не особено ясните му указания, най-сетне го откриха — десетина стаички, скътани в скалния скют, далече от светската суета.

Конрад помоли Мехмед да го придружи, за да огледат мястото. Оставиха конете и каруцата при останалите и изпъзяха на една скална тераса. Заеха позиция зад огромен камък, за да наблюдават необезпокоявани и да разгледат по-добре монасите, когато излязат от своята обител.

Не след дълго Мехмед разпозна единия от монасите, които му бяха продали мечовете. Оттук нататък тамплиерът трябваше да продължи сам. Върнаха се при групата. Конрад яхна коня си и пое към манастира.

Докато стигне до него, монасите вече се бяха скупчили пред входа и го очакваха. Насред настъпилата тишина напред пристъпи

игуменът — отец Никодим. Старецът изгледа с любопитство странника и го покани вътре.

Седнаха на голямата маса в трапезарията, заобиколени от петима монаси. След като прие предложената чаша вода, Конрад реши да не си губи времето в празни приказки. Представи се с истинското си име и спомена, че идва от Константинопол.

— Отче, тук съм заради нещо, което неотдавна сте продали.

— И какво е то?

— Няколко тамплиерски меча.

Думите му свариха игумена неподготвен. Конрад забеляза издънческите знаци на притеснението — примигването, потреперващите пръсти. Монасите прекарваха по-голямата част от живота си в уединение, далече от всякакви социални контакти. Поради което не бяха особено добре обиграни в изкуството на заблудата. Не толкова очевидна обаче бе причината, породила реакциите на стареца.

— Знаете за кои мечове говоря, нали? Искам да разбера как сте попаднали на тях!

— И защо ви е да знаете, ако мога да попитам?

— Защото са принадлежали на моите братя!

Конрад извади тамплиерския си меч и го постави внимателно на масата, между себе си и игумена. Почука с пръст върху гравираните букви в горната част на острието и кимна.

Игуменът се приведе, за да погледне. Конрад показваше равностранныя кръст. Бръчките по съсухреното лице на игумена внезапно се увеличиха.

— Как са се оказали във ваши ръце? — отново попита Конрад.

— Аз... не съм сигурен. От години седяха в един от складовете. Заради студа и влагата ни беше трудно да отгледаме нещо, затова се наложи да продадем каквото имаме. А както сам виждате, друго тук надали става за продажба.

— Излиза, че нямате представа как са се озовали в манастира. Но нали хроникерите всички събития в обителта.

— Разбира се! — възкликна изненадано отец Никодим. — Но защо?

— Бих искал да погледна хрониките ви от онзи период.

Примигванията му зачестиха.

— Нашите хроники са... те са лични документи и... Не съм сигурен, че разбирате...

— О, напротив! Отлично разбирам! Но въпреки това настоявам да ги видя! Тези мои братя изчезнаха! Следата им води към вашия манастир. Надявам се, разбирате причината за моята настойчивост! — Очите на монаха се стрелкаха наляво-надясно. Очевидно не смееше да погледне своя гост.

Конрад изгледа безизразните лица на останалите монаси. Повечето от тях бяха млади и слаби, с изпити лица и бледа кожа. Всички го съзерцаваха с присвити очи и стиснати устни, леко поклащаха главите си.

— Кой сред вас е хронистът?

Един от монасите колебливо пристъпи напред.

— И вие нямате никаква представа за подобно събитие, така ли?
— попита Конрад.

— Никаква — поклати глава той.

— Е, значи ме чака четене!

Игуменът си пое дълбоко дъх и неохотно кимна. Заръча на хрониста да отведе госта в скрипториума.

— След малко ще дойда при вас — рече им. — Изглеждате уморен и бледен, братко Конрад. Сигурен съм, че малко храна няма да ви се отрази зле.

Огромни свещници с по десет свещи украсяваха стените на скрипториума и осветяваха масите и задушните с книги рафтове. Хронистът се насочи към дъното на залата, огледа подредените сборници с ръкописи и накрая измъкна два тома. Постави ги на леко наклоненото писалище и покани Конрад да ги огледа.

Рицарят приседна и започна да търси съответната дата.

Знаеше, че Еверард и хората му са напуснали Тортоса в началото на лятото през 1203 година. Все още прелистваше крехките страници от велен, когато се появи игуменът, следван от верния си антураж млади послушници. В едната си ръка старецът носеше чиния със сирене и комат хляб, а в другата държеше чаша.

Постави чашата и чинията на равната дъска встрани от писалището и отбеляза:

— Не е много, но е единственото, което можем да ви предложим.

— Достатъчно е. Благодаря, отче!

Отчупи си мъничко от хляба и го постави в устата си, след което вдигна чашата. Беше пълна с гореща, златиста напитка. Конрад я подуши — нещо, което не беше пил досега.

— Това е анасон. Отглеждаме го тук.

Конрад поднесе чашата към устата си. И когато горещият ръб докосна устните му, очите му се впиха в очите на игумена. И някъде в дълбините на съзнанието му звънна аларма. Нещо не беше наред. Този човек беше прекалено напрегнат. Дългите години сред измами и предателства в Светите земи бяха изострили сетивата на Конрад и го бяха научили да очаква удари в гърба от всички посоки. Животът под друго име в непозната страна бе изострил тези сетива още повече. И сега те го предупреждаваха, че онова, което смяташе за немислимо, изглеждаше напълно възможно.

Задържа чашата опряна до устните си и без да отпива от нея, плъзна поглед по лицето на игумена.

— Честно да ви кажа, отче, вие също изглеждате доста бледен. Мисля, че топлата напитка е по-подходяща за вас!

И протегна ръка, предлагайки му чашата.

— О, не! — отдръпна се уплашено игуменът. — Моля ви, това е за вас! Ние ще ядем след края на работния ни ден!

Със стоманен поглед Конрад се приближи до монаха и поднесе чашата към устните му.

— Пийте! — изрече сурово тамплиерът.

Ръката на игумена се разтреса. Част от напитката се разля по земята. Монахът затвори очи. Изглеждаше така, като че ли всеки момент ще отпие, когато ръката му внезапно се скова и изпусна чашата, която се разби върху каменния под.

Без да откъсва очи от игумена, Конрад извади камата си, постави я нехайно на писалището и изрече:

— Пак питам — как всъщност мечовете са се озовали при вас?

— Мисля, че съвместната ни работа приключи — заяви Конрад на търговеца, подавайки му кесията. — Оттук нататък ще се справим и сами.

Мехмед погледна алчно златните монети в кесията, след което стегна връзките ѝ, втъкна я в пояса си и отбеляза:

— Пътят до Константинопол е дългичък. А тези територии са опасни. Газите са навсякъде.

— Ще се оправим! — повтори Конрад. — Няма да се връщаме в Константинопол.

— В такъв случай — безопасен път! — пожела им Мехмед.

— Да разбирам ли, че си намерил нещо? — обади се Хектор.

— Да, братко — отговори Конрад, без да откъсва очи от шестимата турци, отдалечаващи се в планината.

Отец Никодим седеше на работната маса на манастирския хронист и с всеки следващ ред, който пишеше, му ставаше все по-зле. Тежестта на товара, който беше поел, замъгляваше разума му. Трудно подбираше подходящите думи. Но знаеше, че е длъжен да го направи. Нямахше връщане назад.

„Трябваше да ги изгорим — каза си той сега. — Трябваше да ги изгорим, при това много отдавна!“ Беше мислил често по този въпрос през изминалите години. И друг път му беше хрумвало да го направи. Даже на два пъти беше на крачка от съдбоносното решение. Ала подобно на всичките си предшественици, и той не можа да събере сили и не посмя да го стори от страх да не прегреша и да си въвлече на главата божия гняв.

Усещаше тежките погледи на послушниците, събрали се около него, но не можеше да събере сили да вдигне очи към тях. Съсредоточи се върху листовете от велен и се постара да удържи спокойна ръката си, докато плъзгаше перото по тях.

„Предадох моята Църква — написа игуменът Никодим. — Предадох нашата Църква и нашия Господ Бог, и заради това предателство за мен няма опрощение. Страхувам се, че рицарят Конрад и неговите братя тамплиери подпечатаха съдбата ни. Сега бродят по земята, запътили се към крепостта Корикос, натоварени с ръкописите на дявола, сътворени от собствената му ръка с помощта на отрова, извлечена от бездните на ада, чието прокълнато съществуване е унищожителна заплаха за скалата, върху която се крепи нашият свят. Не бих търсил нито прошка, нито милост за нашия провал. Единственото, което мога да предложа, е този простичък акт, за да спася небесния ни баща от грижите за нещастните ни души.“

Прочете наново написаното с уморени и насълзени очи. Когато завърши, остави перото до себе си и едва тогава намери сили да погледне монасите, насъбрали се около него.

Всички го съзерцаваха мълчаливо.

Лицата им бяха по-изпити и бледи от всякога, устните и ръцете им трепереха.

Пред всеки от тях бе поставена обикновена пръстена чаша.

Игуменът срещна очите на всеки от тях. В неговите се четеше безнадеждност. След това им даде знак и вдигна бавно чашата си.

На свой ред и монасите вдигнаха своите.

Игуменът пак кимна.

Ватиканът. В наши дни

В стаята се възцари тягостна тишина.

Тес не можеше да прецени дали да продължи. Особено притеснени от разказа ѝ бяха кардинал Бруньоне и монсенъор Бесконди. Райли също изглеждаше озадачен.

— Излиза, че първата група тамплиери са разполагали с нещо, заради което монасите са ги убили. Сто години по-късно други трима тамплиери случайно напипват изгубената следа на изчезналите си другари, появяват се внезапно в манастира и си прибират стоката, а монасите са толкова уплашени, че са принудени да се самоубият?!

— Така твърди писмото на отец Никодим — потвърди Тес.

— Измамникът, който е дошъл тук с агент Райли — намеси се Тилдън. — Кой е той?

— Нямам представа — отговори Тес. — Шарафи също не знаеше кой е. След като открил изповедта, Шарафи осъзнал, че е попаднал на нещо голямо. И решил да разрови историята, надявайки се в крайна сметка да открие какво се е случило с онези тамплиери и какво са взели от манастира. Прекарвал много време в библиотеката, търсейки някакви насоки. Пътешественикът суфи не споменавал нищо за изповедта, която скрил в кориците на дневника си. Според Шарафи той също е бил не по-малко уплашен от него самия. И все пак дневникът му е съдържал подробно описание на местностите, покрай които е преминал, а това все пак е било добра отправна точка, макар че, както всички знаем, имената на местата и природните ориентири са претърпели съществени промени през вековете.

Затова се заел да огледа областта, през която е преминал този суфи — областта около планината Аргеј, която днес се нарича по друг начин. Разпитвал хората с надеждата да открие останките на скалния манастир, но непрекъснато удрял на камък. Областта, която обходил, се оказала слабо населена. Не открил и името на Конрад в хрониките, до които имал достъп. И преди около два месеца вече бил готов да се

предаде, когато внезапно при него се появил този човек. Знаел всичко за находката му. Казал му, че иска да открие ръкописите, за които пише монахът. И заплашил него и семейството му.

Тук Тес погледна към Райли, който ѝ кимна окуражаващо.

— Шарафи беше... ужасен. Онзи мъж му показал отрязаната глава на любимата учителка на дъщерята на професора. Отрязал ѝ главата ей така, за да докаже колко е сериозен.

Всички в стаята настръхнаха.

— Как този тип е разбрал върху какво работи Шарафи? — попита Райли. — Зададох този въпрос и на измамника в таксито от аерогарата насам, когато си мислех, че е истинският Шарафи, а той заяви, че не е казвал на никого за това.

— Ние също го питахме — поясни Тес. — И той ни каза, че е неговият асистент в университета. Той е единственият, който е знаел върху какво работи. И когато Шарафи го попитал, той изобщо не отрекъл. Дори се скарал на професора си, че сам не е докладвал за откритието, защото това било негов дълг.

— Какъв е този асистент?

— От Иран.

— А самият убиец? Шарафи каза ли нещо за него?

— Каза, че също е от Иран.

— Защо е бил толкова сигурен? — изгледа я Райли.

— Просто каза, че е от Иран. Не останах с впечатлението, че има съмнения по този въпрос.

След всичко случило се до момента, Райли не бе изненадан. И без това вече му намирисваше на някоя разузнавателна агенция, която изобщо не си поплюваше. Което не вещаеше нищо добро.

— Та тогава Шарафи — продължи Тес — решил да потърси помощта на експерт по въпросите на тамплиерите.

— Затова е заминал за Йордания — намеси се Дъг Тилдън. — Да се консултира с вашия приятел Симънс.

Тес обясни:

— Когато се появи при нас, изглеждаше съсипан. Първоначално се опитваше да го крие. Не ни разказа всичко. Каза само, че е работел върху някакво изследване, че се е опитвал да хване следите на някакъв рицар на име Конрад, за когото последните сведения са от Константинопол през 1310 година.

— Но нали всички тамплиери са били арестувани още през 1307 година? — изуми се Райли.

— Да, заповедите за арест са от октомври 1307 година. Но някои са успели да се измъкнат. Например мнозина от френските тамплиери се озовали в Испания и Португалия, където местните монашески ордени били относително добре пазени от местните крале. Там сменили имената си, за да избегнат разпознаването, когато инквизиторите на папата започнали да ги търсят. А на изток тамплиерите изгубили базите си в Светите земи много преди това. Акра пада през 1291 година, нали? Последният тамплиерски бастион по онези места остава един малък остров на запад от сирийските брегове — Арвад. През 1303 година обаче биват изритани и оттам. Оцелелите се озовават в Кипър, където си навличат редица неприятности, защото помагат на брата на краля да го свалят от трона. И когато законният крал си възвръща трона, заповядва четиримата водачи на заговора да бъдат екзекутирани. Останалите изпраща в изгнание. Оттогава насам не разполагаме с почти никакви сведения за тях.

— Значи Конрад вероятно е от малцината бегълци — обобщил ситуацията Райли.

— Така предположи и Джед — потвърди Тес. — Провери всички данни от периода. И откри сведения за рицар на име Конрад, свързани с времето до ареста му в Кипър. Оттам нататък следата му изстива. Вероятно той и другарите му са се насочили към големи градове като Антиохия или Константинопол. И когато чу това, Шарафи се пречупи. Разказа ни какво всъщност става. Джед реши да стори всичко по силите си, за да му помогне. Аз също бях съгласна с него. Защото тук не ставаше въпрос за някакво си скучно академично проучване.

На всички ни стана ясно, че онзи тип, който беше хванал Бехруз Шарафи, за нищо на света не би се примирил с неуспех. Шарафи се бе поболял от притеснение, че онзи може да стори нещо с жена му или дъщеря му. Затова се налагаше да намерим нещо. И когато Джед удари на камък с хрониките, с които разполагаше, ни спомена за Регистъра. Той знаеше за него, беше сигурен, че съществува. Каза ни, че се пази във Ватикана. Но освен това беше сигурен, че никой няма да ни позволи да го видим.

Тук Тес замълча с надеждата някой да каже нещо.

Райли се обърна към кардинала и го попита:

— Вярно ли е?

Бруньоне сви рамене и промърмори:

— Да.

— И защо? — настоя агентът.

Мауро Бруньоне погледна недоверчиво към Тес, а после и към Райли:

— Нашите архиви са пълни с всевъзможни документи. Голяма част от тях биха могли да се интерпретират погрешно или да се изопачат. Затова достъпът до тях е ограничен.

— Какво представлява Регистърът?

Бруньоне кимна към монсеньор Бесконди, който пое щафетата:

— Това е изчерпателна хроника за ареста на тамплиерите и за разпускането на техния орден. Съдържа подробни описания на всичко, което инквизиторите са открили, списъци на хората, с които са говорили. Имената на всички членове на ордена от Великия магистър до най-низшия войник, какво е станало с тях, къде е настъпил краят им, кой какво е казал, кой е оживял, кой е умрял... Списък със собствеността на ордена, имуществата му в Европа и Леванта, съдържанието на библиотеките им... Въобще всичко.

— Значи Симънс е бил прав. Знаел е, че ако изобщо съществува някаква следа за Конрад, то тя би могла да бъде открита там.

— Така е — съгласи се Бесконди.

Райли забеляза, че архиварят поглежда към кардинала. Между двамата се проведе безмълвна размяна на реплики, при което кардиналът отвърна на архиваря с почти незабележимо кимване. Бесконди му отговори по същия начин.

Райли насочи вниманието си отново към Тес:

— А ти някъде по това време ми се обади.

— Много съжалявам — поклати глава тя. — Просто... ти си единственият мой познат, който би могъл да вкара Шарафи в архивите на Ватикана, за да огледа Регистъра. Не бях убедена, че трябва да ти се обаждам, двамата с Джед тъкмо спорехме, когато... внезапно се появи онзи тип с пистолет в ръка, подкара ни към микробуса си и ни откара в някакво мазе, не знам къде беше. Прикова ни към радиаторите с белезници. Шарафи вече беше там. И в съзнанието ми изплуваха

всякакви ужасни сцени — отрязаната глава на учителката, на заложниците в Бейрут и Ирак... После той ме накара да ти се обадя.

— Но как е узнал за всичко това?

— Може би ни е подслушвал. Сигурно е поставил микрофон в кабинета на Джед.

Райли се замисли и изрече бавно:

— Този тип, който и да е той, очевидно разполага със сериозни ресурси. Появява се внезапно в Истанбул и за добро утро убива една невинна жена, за да мотивира Шарафи. После тръгва незабелязано след него към Йордания и някак си успява да научи какво си говорите вие със Симънс. После отвлича и трима ви и ви прехвърля в Рим. После има наглостта да се срещне с мен на аерогарата, да ми пробута историята си и да ме накара да го доведа тук, за да открадне Регистъра, като оставя две коли бомби ей така, за всеки случай... Този тип има достъп до средства, които му позволяват да пътува навсякъде, където си поиска, достъп до експлозиви, детонатори и коли. И е абсолютно хладнокръвен. — Огледа присъстващите и отсече: — Следователно именно той трябва да бъде главната ни цел. Ако искаме да имаме поне някакви шансове да го хванем, трябва да си подсигурием същите ресурси!

Джани Делпиеро моментално настръхна.

— О, ние непременно ще го изправим пред правосъдието! Но смятам, че вие също имате за какво да отговаряте! Май забравихте, че сте му съучастник!

— Нищо не съм забравил! — срязва го Райли. — Но надали някой иска да хване този тип повече от мен!

— Очевидно не съм се изразил правилно — изсъска главното ченге на Ватикана. — Ще повдигнем обвинения срещу вас! Именно вие го доведохте във Ватикана! Ако не бяхте го сторили, той нямаше да стигне до архивите, нямаше да му се налага да детонира бомби и...

— И си въобразявате, че с това щеше да се свърши, така ли? — контрира го Райли. — Мислите, че ако нямаше възможност да се добере до Ватикана, той щеше да се прибере по живо, по здраво? Вие майтап ли си правите с мен? Нали видяхте как действа! Ако аз не го бях вкарал тук, щеше да намери друг начин! Не мога да кажа как, но съм сигурен, че щеше да се добере до монсеньор Бесконди! Вероятно с още една отрязана глава — за да покаже колко е сериозен!

— Вие сте упоили монсенъора! — изръмжа Делпиеро. — И помогнахте на бомбаджията да избяга!

— Но това беше, преди да разбере, че именно той е бомбаджията и че дори съществува бомба! — побесня Райли. — Просто направих онова, което беше необходимо, за да му осигуря проклетата книга и да спася заложниците! Защо се правите, че не разбирате?! Я ми кажете как щяхте да реагирате, ако ви бях казал, че онзи тип иска достъп до Регистъра на тамплиерите? Щяхте ли да го оставите просто да влезе в Тайния архив и да го види? Или първо щяхте да се уверите кой точно е той и защо иска да го види?

Този въпрос очевидно затрудни главния инспектор. Той погледна към кардинала и архиваря, които обаче изглеждаха не по-малко притеснени.

— Е? — Райли ги огледа свирепо и тримата.

Агентът изтри потта от челото си, постара се да овладее гнева си и продължи с по-спокоен, но все така твърд глас:

— Вижте какво, може би смятате, че съм сгрешил, че е трябвало да постъпя различно. И може би сте прави. Но когато бях изправен пред онази дилема, просто не видях друг изход. Нямам нищо против да си понеса вината за стореното. Но само след като онзи тип е в затвора или в моргата. Дотогава трябва да бъде част от преследването! И искам помощ за залавянето му!

Делпиеро го погледна в очите и саркастично се усмихна:

— Похвално от ваша страна, агент Райли. Но вече обсъдихме въпроса с вашите началници и те са съгласни с нас.

Райли проследи погледа на инспектора към Тилдън, който му отговори със свиване на рамене, означаващо: „Че ти какво очакваше?!“

— Присъствието ти тук не е било свързано със задача на Бюрото. И което е още по-лошо, не ни информира за истинската си цел! А това не се възприе много добре от началството в Щатите. Мисля, че докато трае разследването на ватиканските и италианските власти, ти трябва да се счита за отстранен.

— Нямате право да ме изолирате! — развика се Райли. — Този тип вече ме въвляче в тази история!

Огледа се за подкрепа и забеляза, че кардинал Бруньо не го наблюдава внимателно.

Тилдън разпери безпомощно ръце:

— Съжалявам, но засега така стоят нещата.

— Но това е истинска лудост! — скочи на крака Райли. — Налага се да действаме бързо! Да обработим веднага местопрестъплението! Да анализираме бомбата! Да вземем отпечатъци от колите, от архивите и да разгледаме записите от камерите! Трябва да пуснем съобщение до всички пристанища, да се свържем с Интерпол! — Впи очи в Делпиеро и допълни: — Не си режете сами клона, на който седите! Знам, че сте бесни. Аз също съм бесен! Но освен това мога и да помогна, така и така съм тук! Можете да използвате и други ресурси на ФБР, ала надали можете да си позволите да чакате, докато решат кого да изпратят! Дотогава този тип ще бъде в другия край на света!

Молбата му като че ли не впечатли главния инспектор на Ватикана. Обаче три стола по-нататък кардинал Бруньоне прочисти гърло, за да привлече вниманието на присъстващите, и се изправи.

— Предлагам да не избързваме с решенията — отсече властно той, поглеждайки Делпиеро. После се обърна към Райли: — Агент Райли, ще ме изпратите ли?

Делпиеро се развика:

— Ваше Високопреосвещенство... моля за извинение, но... Какво правите? Мястото на този човек е в ареста!

Бруньоне се усмихна и махна небрежно с ръка — простичък жест, но излъчващ огромен авторитет.

— Успокойте се!

Това беше напълно достатъчно, за да озапти главното ченге на Ватикана.

Райли погледна неуверено към Тилдън и Делпиеро, а след това последва кардинала.

Райли вървеше до държавния секретар през площад „Санта Марта“. Отдавна минаваше пладне и слънцето прежуряше. На петдесет метра вдясно от тях се виждаше задната част на катедралата „Свети Петър“, извисяваща се високо в небето. От черния облак на бомбата бяха останали само няколко тънки ленти дим, но самият площад, обикновено пълен с коли, автобуси и туристи, беше пуст. Въпреки че втората бомба бе обезвредена, Ватиканът приличаше на призракен град. И това накара Райли да се почувства още по-зле.

Кардиналът крачеше мълчаливо, с ръце на гърба. По някое време, без да се обръща към Райли, изрече:

— След последната ви визита тук няхаме възможност да говорим. Кога беше това? Преди три години?

— Точно така.

Бруньо не отново потъна в мислите си.

— Изпитанието не е било от най-приятните за вас, нали? — обади се внезапно той. — Въпросите, които имахте, отговорите, които получихте... И след всичко това да попаднете в онази буря...

В главата му нахлуха спомени. Макар и три години по-късно, все още усещаше вкуса на солената морска вода в устата си. Прекара часове наред на един импровизиран сал, отдалечен на километри от най-близкия гръцки остров. Но далеч по-силни бяха тръпките от думите, които кардиналът му бе казал, когато се върнаха: „Опасявам се, че онова, от което се страхувате, е истина.“ Това напомни на Райли, че все пак не е получил категоричен отговор на въпроса си.

Спомняше си как стоеше на онази скала заедно с Тес и безпомощно наблюдаваше как парчетата пергамент потъват в мощния водовъртеж, лишавайки го от възможността да разбере дали са били истински.

— Днес също не беше много приятно — отвърна Райли. — Не знам защо, но посещенията ми тук са все...

— Тук е съсредоточена огромна власт, агент Райли. А където има власт, винаги има и конфликти. Все се канех да ви питам... Когато се запознахме, бяхте ревностен католик. Продължавате ли да ходите на литургия?

— Не съвсем. През свободните си недели помагам на отец Браг за детския отбор по софтбоул, но с това връзките ми с църквата се изчерпват.

— Мога ли да попитам защо?

— Оттогава насам прочетох доста неща... Мислих много и... Вероятно вече не се чувствам толкова удобно с идеята за институционализираната религия, колкото някога.

Мауро Бруньоне се замисли, зареял поглед напред. Никой от тях не каза и дума, докато навлизаха в южния сектор на катедралата.

Райли никога досега не бе стъпвал в огромната базилика и гледката, която се разкри пред очите му, го накара да онемее. Едва сега осъзна защо считат тази църква за най-величественото произведение на архитектурата на цялата планета. Вляво зърна папския олтар на Бернини с колоните от житни класове и изобилието от балдахин, който сякаш се губеше под гигантския купол над него.

През високите прозорци нахлуваха снопове светлина, които обгръщаха църквата в неземно сияние. Тя като че ли разпали у него някаква искра, която през последните няколко години бе изгаснала.

Кардиналът забеляза ефекта върху своя гост, затова поспря за момент, за да му даде възможност да разгледа.

— Май никога досега не ви е оставало време, за да се насладите на красотите на Ватикана?

— Така е, няма да остане и този път — промърмори Райли и добави: — Ваше Високопреосвещенство, трябва да знам нещо!

— Интересува ви какво е имало в онези сандъци? — невъзмутимо го попита кардиналът.

— Да.

— Ако е онова, което си мисля, че е... Ще се окаже още по-страшно за нас дори и от съкровището, което преследваше Ванс при предишното ви разследване. — Направи кратка пауза и продължи: — След всичко, което се случи днес, вече има ли някакво значение?

— Всъщност не — сви рамене Райли. — Но все пак би било полезно да знаем. Вероятно така ще открием по-лесно и иранеца.

Бруньоне кимна, обмисляйки молбата му. После изрече:

— Изслушах внимателно какво казахте в жандармерията. И макар да не одобрявам действията ви, все пак разбирам, че сте се намирали в извънредно трудно положение. А истината е, че ние сме ви задължени. Преди три години вие ни направихте голяма услуга, която, както разбирам, ви е създала доста проблеми. Но въпреки съмненията си вие останахте верен на принципите си и изложихте живота си на опасност заради нас, а това не е нещо, което всеки би направил!

Райли изтръпна от срам. Казаното от кардинала беше отчасти вярно, но той не знаеше цялата истина.

След завръщането си от Гърция двамата с Тес се договориха да разкажат една леко редактирана версия на случилото се. На практика бяха излъгали. Бяха казали на началниците от ФБР и на представителя на Ватикана в Ню Йорк, че в бурята са загинали всички участници в мисията, с изключение на тях двамата, както и че останките на потъналия кораб „Фалкън Темпъл“ не са били открити. Обещаха да не говорят пред никого за онова, което бяха преживели след нападението в музея „Метрополитън“, когато четирима ездачи, облечени като тамплиери, бяха нахлули при тържественото откриване на изложбата със съкровища на Ватикана и бяха задигнали старинния декодер. И с това всичко приключи.

Така, що се отнасяше до Ватикана, Райли се бе бил храбро до самия край за папската кауза, което също не беше напълно вярно.

— Преди три години ние се нуждаехме от вашата помощ — продължи кардиналът. — И въпреки всички трудности вие се съгласихте да ни помогнете. Онова, което сега искам да знам, е: променило ли се е нещо от тогава? Готов ли сте отново да се хвърлите в бой заради нас?

Райли усети, че това е неговият шанс, и отговорът му не закъсня:

— Моята работа е да правя всичко възможно типове като онзи иранец да не получават втори шанс. Затова по принцип не ме интересува особено какво има в древните сандъци. Просто искам да сгация онзи тип и ако се наложи, да го заровя два метра под земята!

— В такъв случай не виждам причина, за да не се заемете със своята работа.

— Но нали съм арестуван?

Бруньоне махна небрежно с ръка:

— Случилото се тази сутрин започна тук, зад стените на Ватикана. Как ще се оправим с него, си е наша работа! А и както добре знаете, ние също имаме известно влияние, разпростиращо се далеч отвъд тези стени!

— А влиянието ви случайно да се простира до Федерал Плаза в Ню Йорк? Защото имам усещането, че скоро ще ми вземат значката.

Кардиналът се усмихна многозначително:

— Надали на света съществуват области, които да са извън нашите сфери на влияние. — А после, доста по-сериозно, допълни: — Искам да бъдете част от разследването, агент Райли! Искам да откриете този човек и да сложите край на касапницата! Но искам и да съм сигурен, че ще съблюдавате нашите интереси. И ако откриете онова, което търси и той, да го донесете първо на мен, независимо от всички останали съображения.

— Какво искате да кажете? — изгледа го неразбиращо Райли.

— Искам да кажа, че някои от вашите приятели може би имат други идеи за начина, по който биха могли да използват находка от подобна историческа величина — обясни кардиналът, като наблегна на думата „приятели“.

— Притеснявате се от Тес?

— Една хубава жена винаги е повод за притеснение. Точно затова държа да се уверя, че ще се ръководите преди всичко от интересите на Църквата! Имам ли думата ви, агент Райли?

Райли се замисли. От една страна, сякаш го изнудваха. От друга, надали го молеха да направи нещо, което той и без това не би сторил. Точно сега главният му приоритет беше да хване човека, причинил този ужас. А онези сандъци и тяхното съдържание бяха от второстепенна важност.

— Да, имате думата ми! — изрече твърдо той.

Кардиналът кимна доволно:

— В такъв случай се захващайте за работа. Ще говоря с Делпиеро, както и с вашите началници. Останалото оставям на вас.

— Благодаря ви! — усмихна се Райли и протегна ръка, макар да не беше сигурен какъв е църковният етикет в подобни случаи.

Мауро Бруньоне хвана здраво ръката му и отсече:

— Открийте този човек и го спрете!

— Няма да бъде лесно. Той има онова, за което беше дошъл тук. Регистърът му дава огромна преднина пред нас.

По лицето на Бруньоне заигра лукава усмивка.

— Отдавна ни е ясно, че архивът е твърде голям, за да се съхранява по обичайните ни методи. Разполагаме с над осемдесет и пет километра рафтове, всички те натежали от материали. Затова преди осем години започнахме да ги прехвърляме на електронни носители. Вече сме сканирали почти половината.

Очите на Райли светнаха. Като че ли вече знаеше какъв ще бъде отговорът на държавния секретар, но за всеки случай попита:

— Надявам се, че не го правите по азбучен ред.

— Съобразяваме се със значението на материалите — отговори кардиналът. — А тамплиерите надали могат да се нарекат маловажни.

Останалата част от следобедна Райли и Тес прекараха в жандармерията, където беше сформиран временен команден център. Тес направи изявление за случилото се с нея, а Райли следеше да не би местните ченгета да пропуснат нещо при издирването на нейния похитител.

За голямо облекчение на агента те се оказаха добри професионалисти. Вече бяха разпратили съобщения до всички полицейски управления на страната. Интерпол пък се зае със задачата да предаде молбата за издирване до съседните държави.

За съжаление информацията беше крайно оскъдна. Бомбаджията, за когото приеха, че е иранец, беше успял да не поглежда директно към нито една от камерите на Ватикана. Единствените негови снимки, с които разполагаха, бяха твърде неясни. Бяха разпратени екипи, за да открият негови отпечатьци в архива, беемвето и съсипания папамобил. Колегите им от антитерористичните отряди оглеждаха обезвредената бомба за нещо, което би им подсказало нейния произход.

Включиха в съобщението за издирване и Джед Симънс, изхождайки от предположението, че подобно на Тес и Шарафи, той също е бил докаран по някакъв начин в Рим. До посолството беше изпратена спешна молба за информация от паспорта му, а Тес се зае да помогне на детективите да открият негови снимки в интернет.

Райли се свърза с официалния представител на ФБР в Истанбул, инструктира го да намери съпругата и дъщерята на Бехруз Шарафи, както и да накара местните ченгета да издирят асистента му. Междувременно монсеньор Франческо Бесконди събра всички свои сътрудници, за да проучат каква информация има в тамплиерския регистър за рицар с името Конрад.

Райли се стараше да не обръща внимание на Делпиеро и полицейските детективи. Намесата на Бруньо не в негова защита като че ли не беше възприета добре. Местните ченгета не полагаха никакви

усилия, за да прикрият факта, че вместо да се мотае около тях, той би трябвало да е зад решетките. На няколко пъти агентът бе изправен пред спречквания с тях, но се въздържа, за да не усложни и без това сложната ситуация. Освен това се стараяше да не им се мярка много пред очите и прекара по-голямата част от следобеда в телефонни разговори.

Първо беше насолен здравата от шефа си от ФБР, после беше принуден да докладва за случая на няколко шефове на отдели във Федерал Плаза, в Лангли и във Форд Мийд, а накрая се включи в конферентния разговор, за да бъдат всички в крачка със събитията.

Тилдън остави Райли и Тес в „Софител“ — дискретен хотел от средна категория, който посолството често използваше за свои гости. Дватама бяха регистрирани с фалшиви имена и получиха две съседни стаи с обща врата на най-горния етаж. Пред хотела бяха поставени две цивилни ченгета в необозначена ланчия, паркирана на Виа Ломбардия.

Стаите бяха просторни и предлагаха панорамен изглед към Вила Боргезе, църквата „Свети Карло“ и базиликата „Свети Петър“. Гледката беше прекрасна по всяко време на годината, а още повече — на фона на бляскавия залез, ала Тес успя да ѝ се наслади само за три секунди. Припъзля до огромното легло и се стовари върху него. За разбитите ѝ мускули то изглеждаше като същински рай.

Изпъна ръце и се отпусна още по-дълбоко в пухкавите възглавници. После се провикна:

— Какъв беше онзи хотел, дето непрекъснато се хвалеше с леглата си?

Райли се появи на вратата, която отделяше двете стаи, подсушавайки лицето си с кърпа.

— „Уестин“.

— О, вярно. Обаче изобщо не могат да се сравнят с този тук! — промърмори тя и потъна още по-дълбоко в пухкавото легло, затваряйки очи от удоволствие.

Райли се насочи към минибара и попита:

— Искаш ли нещо за пиене?

— Защо не — отговори тя, без да отваря очи.

— Какво?

— Изненадай ме!

И чу приятния пукащ звук на отваряща се капачка — капачките със завъртане все още не бяха навлезли масово в Европа. А после на още една. След това матракът вляво от нея леко пропадна — Райли седна на леглото.

Тя се изтегли нагоре, подпря гръб на възглавниците и взе студената бутилка бира, която той ѝ подаде.

— Добре дошла в Рим!

— Добре дошъл и ти — рече тя и по лицето ѝ отново се изписа озадачение. Все още не беше сигурна как точно беше станало това. Макар че вече няколко пъти повтори разказа си в жандармерията, все още всичко ѝ изглеждаше нереално. В Рим. В хотелска стая. С Райли.

Отпи продължително и остави студената бира да погъделичка гърлото ѝ, след което се загледа в лицето му. Имаше две малки рани — едната на лявата му буза, другата, по-голяма и дълбока, над дясната вежда. Беше виждала доста такива преди три години, когато се запознаха. Но след като се върнаха в Щатите и след като започнаха да се срещат, и след като малко след това той се бе преместил да живее при нея, раните бяха изчезнали. Но само за да бъдат заменени от друг вид. Тес си даде сметка, че образът му на супергерой ѝ е липсвал. И се сконфузи от тази мисъл.

— Липсвах ли ти? — не се сдържа и попита тя, свила закачливо устни.

Видя как очите му се плъзнаха по цялото ѝ тяло. Господи, този негов поглед!

— Какво? — настоя тя.

— Невероятна си, знаеш ли?

— Значи това е „да“, нали? — ухили се тя. Знаеше, че той трудно ще устои на усмивката ѝ.

— Разбира се, че ми липсваше!

Веждите ѝ се повдигнаха в престошена изненада:

— Тогава какво ще кажеш, ако спреш да ме гледаш така и...

Не ѝ даде шанс да довърши. Нахвърли се върху нея и я обсипа с целувки. Недоизпитите им бутилки се претърколиха на пода. Телата им се сплетоха едно в друго.

— Мръсна съм — прошепна Тес, докато той измъкваше ризата от дънките ѝ, за да изпие с устни корема ѝ.

— Знам — каза той, но не спря. — Точно такава те харесвам.

Тя се засмя дяволито, а после простена:

— Не, ама наистина съм мръсна.

— Както вече казах, това е част от удоволствието.

Тя хвана главата му с две ръце, затвори очи, гърбът ѝ се изви в дъга, а главата ѝ потъна между възглавниците.

— Трябва да си взема душ, прасе такова!

— Не само ти — изсумтя той някъде отдолу. — После.

Това после настъпи след около два часа. Не се бяха виждали четири месеца. Всъщност изобщо не знаеха дали някога ще се видят, предвид не особено приятелските обстоятелства, при които се бяха разделили. Сега те отново бяха в леглото, но този път по халати. Нагъваха вечерята, която им беше донесена от румсървиса — ориз и телешко с лимон.

Райли се загледа в изгладнялата Тес. Въпреки безумието на последните двадесет и четири часа, за него беше напълно естествено да бъде с нея. Отново. Присъствието ѝ му припомни колко много му липсваше. И докато тя поглъщаше храната си с настървението на човек, който поема живота на големи глътки, той не можеше да повярва, че ѝ е позволил да си тръгне от живота му.

И въпреки това го бе сторил, макар че от днешна гледна точка причините за раздялата им му се струваха ако не тривиални, то най-малкото изтълкувани погрешно.

Още тогава трябваше да каже нещо. Да сложи край на бавната ерозия на отношенията им, на разочарованията и на усещането за неадекватност. На болката. Но тогава като че ли нямаше лесно решение. Бяха решили да заживеят заедно. Тя вече имаше дъщеря от бившия си съпруг, но той искаше да бъде не само доведен баща на Ким, но и самият той баща. А както с все повече жени в средата на тридесетте, тази работа не се бе оказала така проста.

Тестовете бяха показали, че не неговото тяло е виновно. Причината като че ли се коренеше в противозачатъчните, с които се бе тъпкала Тес години наред.

И така, между двамата се настани неизказана меланхолия, когато неговото желание стана и нейно. Последвалото лечение имаше неприятни странични ефекти и лека-полека разрушаваше връзката им. Всеки неуспешен опит им се струваше като развод. И накрая Тес си даде сметка, че трябва да се махне. Емоционалната болка и усещането, че го е предала, ѝ дойдоха в повече. А той не положи усилия, за да я

спре, въпреки че навремето и той се чувстваше изцеден и празен като нея.

Да, трябваше да каже нещо. И сега си обеща, че никога повече няма да ѝ позволи да напусне живота му, макар да знаеше, че това решение не е само негово.

Тя като че ли усети погледа му и се обърна.

— Ще го ядеш ли това?

Той поклати глава, засмя се и ѝ подаде чинията си. Тя грабна последното парче телешко и го налапа на един дъх. След като я изчака да сдъвче хапката си, той попита:

— Какво стана току-що?

— С кое?

— С нас. Тук. Отново се занимаваме с откачалници и тамплиери.

— Сигурно такава е орисията ни — ухили се тя между две хапки.

— Не, сериозно говоря!

Тес сви рамене, изгледа го с присвити очи и отбеляза:

— Все още има много неща за тях, които не знаем. Защо според теб отидох при Джед? Точно това се опитвах да ти обясня... преди да замина. Те заслужават да бъдат приети по-сериозно. Десетилетия наред бяха забранена зона за академични проучвания и само подхранваха всевъзможни фантазии и теории на конспирацията. Но ние с теб знаем, че не е така! Всичко, което доскоро се смяташе за митове и измислици, се оказа самата истина!

— Това го казваш ти — възрази Райли. — Така и не разбрахме дали документите от „Фалкън Темпъл“ бяха истински, или обикновени фалшификати.

— И все пак... те бяха там, нали?

Това поне беше истина и потвърждаваше теорията ѝ за ордена.

— Добре де, но щом като вече цялата ти работа и книгите ти са за тамплиерите, това означава ли, че ще се озоваваш на предните линии всеки път, когато някой откачалник реши, че е напипал следата към някоя от техните тайни?

— Този тип не беше погнал мен — напомни му Тес. — Аз случайно се оказах там.

— Този път! — изтъкна Райли.

— Добре де — измърка тя, припълзя до него и го дари с влажна целувка, — но ако отново се случи, нали обещаващ, че пак ще ме

спасиш?

Той се отдръпна от нея и тъжно отбеляза:

— Да уточним — само ако бъдеш похитена от някой убиец психопат, тогава и само тогава молбата ти да ти предоставя малко „свободно пространство“ — изобрази във въздуха кавички — и да не се мяркам често пред очите ти, за да ти дам време „да обмислиш нещата“ — нови кавички, — ще бъде в сила. Окей. Това ме устройва.

Тес се смръщи при тези думи, които я върнаха обратно към неудобната реалност.

— Не може ли... просто да се наслаждаваме на момента и да не мислим за това? Поне сега?

— Разбира се — кимна той и този път наистина реши да не задълбава повече в проблема, а и да смени тактиката: — Каж ми нещо за онези сандъци. Кардиналът нямаше желание да ми даде пряк отговор за евентуалното им съдържание. А вие със Симънс сигурно сте го обсъждали.

— Да, идеи имаме, по-скоро предположения.

— Слушам!

— „Ръкописите на дявола, сътворени със собствената му ръка с помощта на отрова, извлечена от бездните на ада.“ Звучи доста страшничко, не мислиш ли? И не е от нещата, с които обикновено свързваме тамплиерите.

— Но ти си на друго мнение, нали?

— Може би — сви рамене тя. — В случая най-същественото е да схванем обстановката, историческия контекст. Събитията, за които се разказва в дневника, Конрад и монасите... всичко това е станало през 1310 година. Това са три години след масовите арести на тамплиерите. Начинът, по който е станало, причината, поради която е станало — тези неща биха могли да обяснят донякъде съдържанието на текстовете.

Тес се изправи, подпря се на възглавниците и лицето ѝ се озари така, както винаги ставаше, когато е напипала нещо интересно.

— Окей. Ето ти и контекста. Краят на XIII, началото на XIV век. Западна Европа преживява трудни времена. След няколко столетия топло време климатът претърпява коренен обрат — настъпват големи студове и невиждана влага. Посевите загиват. Плъзват болести. Това е началото на така наречената „Малка ледена епоха“, която, колкото и да

не е за вярване, трае допреди сто и петдесет години. Някъде към 1315 година в продължение на близо три години дъждовете почти не спират. Настъпва глад. Обикновените хора са на ръба на издръжливостта си. На всичко отгоре съвсем наскоро са изгубили и Светите земи. Папата им е казал, че кръстоносците са благословени от Бога, но те се провалят. Губят Йерусалим, после и Акра.

Имай предвид, че преди това Църквата десетилетия наред се е старала да подготвя хората за новото хилядолетие. Свещениците ги заплашват, че ако не приемат християнството и не се предадат доброволно на властта на Църквата, ще се лишат от вечен живот. Поради това периодът се характеризира с прилив на религиозен плам. Ала когато в крайна сметка нищо не се случва, когато новото хилядолетие идва и си отива, без да настъпи Второ пришествие, Църквата си дава сметка, че веднага трябва да намери нещо, с което да отвлече вниманието на хората — да си намери извинение. И решава да освободи Светите земи от мюсюлманите, които вече са ги превзели. Папата пуска лъжата, че кръстоносните походи са отдавна очаквани от техния Господ Бог, че те са венеца на мирозданието, началото на нова победоносна епоха за християнството.

Църквата отива дотам, че променя радикално позицията си — от проповядването на мир, хармония и любов между хората към тотална война срещу враговете. Папата твърди: „Господ ще ви прости всички предишни прегрешения, ако отидете в Светите земи и посетете езичниците!“ Но когато и този ход се проваля, това се възприема като огромен удар срещу християнството. Хората започват да се плашат. Чудят се дали Бог не им се сърди за нещо, или може би тук са намесени някакви могъщи, зли сили, които подкопават божиите усилия. И ако вярно е второто, то тогава кои са проводниците на тези зли сили?

Тес си пое дълбоко дъх и продължи:

— И на фона на всичко това се мъти нещо друго. Хората от Западна Европа и по-специално хората с власт, тоест свещениците и монарсите, отново започват да гледат сериозно на опасността от вещерството и магията. Не са го правили векове наред. Тези техни тревоги са умрели заедно с края на паганизма. Съвсем доскоро магията и вещерството са били възприемани като бабешки суеверия. Но когато към края на XI век испанците прогонват маврите, откриват един нов

свят от книги — древни и антични научни текстове, донесени от арабите и преведени от старогръцки на арабски, а оттам — на латински. Така Западът преоткрива своята античност, творбите на великите мислители и учени, които изцяло са били забравени — Платон, Хермес Трисмегист, Птолемей.

Запознава се наново с книги, посветени на философията и астрономията, на магически и религиозни обреди, на отвари и заклинания и още цял куп идеи, напълно нови за хората от онези столетия. И онова, което можещите да четат, са прочели, ги подплашило не на шега. Защото тези текстове разказвали за неща като устройството на Вселената, за движението на звездите, за начините, по които телата ни могат да бъдат лекувани, и въобще — как човекът може да поеме контрол над стихииите, които са около него.

Свещениците изпаднали в ужас, че някой може да им отнеме властта над простолюдието. И затова дамгосали ранната наука като магия. И тъй като тази наука подкопавала прокламираната концепция за „божията воля“, отците побързали да я бележат като „черна магия“, откъдето всичко, постигнато чрез нея, автоматично се определяло като демонопоклонничество!

При споменаването на тази дума Райли си спомни нещо от предишния си досег с историята на тамплиерите.

— Хей! — възкликна той. — Тамплиерите не бяха ли обвинявани в преклонение пред някакъв демон?

— Точно така — Бафомет. По този въпрос все още няма единно мнение. Учените не са съвсем наясно какво е довело до подобно обвинение. Но и тъкмо това имам предвид, като ти разказах тази предистория. За да разберем защо тамплиерите са били арестувани и обвинени в онези абсурдни неща, се налага да си изясним обстановката и нагласата на хората, на чийто фон всичко това се е случило.

— Значи, от една страна, имаме прост народ, страдащ от заблудата, че Бог му се сърди за нещо или че навсякъде около него бродят проводници на дявола, а от друга — свещеници и крале, убедени, че черната магия май наистина съществува, така ли?

— Разбрал си ме правилно. И на фона на тази напрегната обстановка се появяват онези арогантни, богати воини монаси, които са изгубили Светите земи и сега отново шестват из Европа, без ни най-

малка капчица срам от поражението. Те все още разполагат с огромни имения и замъци и се хранят с мед и масло, докато всички останали гладуват. Така хората започват да си задават въпроси. Започват да се питат как е възможно на тях да им се разминава, а на останалите — не. И стига до ключовия въпрос — дали пък не притежават някаква зла сила, дали не са магьосници и демонопоклонници.

Истината е, че в основата на всички обвинения срещу тамплиерите стои неистовият страх от черната магия, насаден от елита сред простия народ. А самият главен обвинител — френският крал, има и предостатъчно други причини. Най-главните сред тях са алчността и завистта. Той им дължи пари, а вече е напълно разорен. Освен това е вбесен от арогантността и пълната липса на уважение, които те му демонстрират. Но преди всичко той искрено се възприема като най-големия християнин сред кралете, като защитник на вярата — особено след смъртта на съпругата му през 1307, същата година, когато издава заповедта за арест и когато се оттегля в религиозно самосъзерцание — състояние, от което така и не излиза.

Филип Хубави гледа на себе си като на човек, избран от Бога да извърши неговото свято дело на земята и да защити неговото стадо от ереста. Дори се надява, че ще успее да организира нов кръстоносен поход. Той не проумява как тамплиерите могат да бъдат толкова арогантни и пренебрежителни към божия избраник и обяснява поведението им с помощта на демонична сила.

— Ама те наистина ли са си вярвали? — засмя се Райли.

— Напълно! Оттук, щом тамплиерите са влезли в съдружие с дявола, щом притежават познание, което би могло да трансформира света — и по този начин да отнемат властта на онези, които в момента я притежават, значи трябва да бъдат сразени. Както знаеш, идеята изобщо не е нова. Знанието е сила още от незапомнени времена, а една от главните такива сили в историята са окултните оръжия. Редица мегаломани търсят този допълнителен арсенал, това тайно познание, което да им позволи да завладеят света. Хитлер например е бил вманиачен на тема окултизъм.

— Какво стана с онези сандъци?

— „Ръкописите на дявола, сътворени от собствената му ръка с помощта на отрова, извлечена от бездните на ада, чието прокълнато съществуване е унищожителна заплаха за скалата, върху която се

крепи нашият свят“ — напомни му Тес. — Какво е имало в онези текстове, та да подплаши толкова горките монаси? Възможно ли е в обвиненията срещу тамплиерите все пак да има грам истина?

— О, я стига! — погледна я неуверено Райли. — Това е просто метафора! — Спомни си за предишната си среща с кардинал Бруньоне преди три години и допълни: — Сещам се и за друг вид писания, които биха разтърсили крехкия душевен свят на един монах!

— Разбира се — кимна Тес. — Но сме длъжни да разгледаме всички опции. Ето ти един пример, който даде и Джед. Знаеш, че в Испания и Португалия е имало много тамплиери. Та някъде през XIII век си навлекли големи неприятности и били принудени да продадат повечето от имотите си в Кастилия. От всички територии, с които разполагали там, запазили само една — с незначителна дребна църквица в нея. Мястото въобще не било стратегическо. Земята не била чак толкова плодородна. Но това е единствената територия, която те решават да запазят за себе си. Онова, което не било непосредствено очевидно, е една особеност на тази църквица — нейното местоположение. Тя е изградена в самия център на Испания, на абсолютно равни разстояния от всичките ѝ краища. И като казвам абсолютно, разбирай го точно така — с точност до метър.

— О, я стига! — подхвърли насмешливо Райли. — Как така на абсолютно равни разстояния? Как са могли да го изчислят преди седемстотин години? Даже и днес, чрез глобалните позициониращи системи...

— Точно в центъра е, Шон! — настоя Тес. — Джед провери с джипиес координатите! Наистина е така! А подобно местоположение притежава огромно окултно значение — контролът над центъра на определена територия ти дава магическа власт над нея! Тази географска точка притежава и други специфики, свързани с пътя на поклонниците до Сантяго и други тамплиерски твърдини. Съвпадение ли е това? Може би. Или може би тамплиерите действително са вярвали в тези врели-некипели?

Райли въздъхна дълбоко. Каквото и да беше това нещо, ясно беше едно — че онзи тип е готов да убива, за да го получи. И може би това наистина бе единственото, което му трябваше да знае.

— Извод — може да е всичко — заключи той.

— Аха! — кимна Тес, довършвайки последното парче телешко.

Той се усмихна, отнесе чиниите на масичката и се хвърли в леглото.

Звънът на телефона го изтръгна от съня. Изправи се на лакти. През цепнатините на щорите струеше ярка светлина. Трябваша му няколко секунди, докато осъзнае къде е. Погледна към часовника на нощното шкафче. Показваше малко след седем сутринта.

Тес се размърда, когато той вдигаше телефона.

Райли постави ръка на слушалката и прошепна:

— Обажда се Бесконди! Попаднали са на нещо. В регистъра.

— Вече? — светнаха очите й. — Конрад?

Летището на Акуила, Италия

Докато насочваше колата към последния завой на живописния провинциален път, отвеждащ към портала, Мансур Захед за пореден път се поздравя за избора си на пилот. Летището изглеждаше точно толкова сънливо, колкото и два дена по-рано, когато се бяха приземили. Пилотът, който беше наел — южноафриканец на име Бени Щийл, очевидно си знаеше работата.

Закътано в спокойна долина на италианския окръг Абруцо, малкото летище се намиреше само на час и половина път от Рим. Докато приближаваше към него, Захед забеляза, че там не се осъществяваше почти никаква дейност.

Чартърните полети в Италия бяха най-скъпите в Европа, а след унищожителното земетресение, разтърсило Акуила през пролетта на 2009 година, летището бе почти напълно разрушено. Въпреки тесните пътища наоколо фактът, че отдалечената писта бе само на хвърлей разстояние от най-засегнатите градчета и села, се оказа решаващ за провеждането на хуманитарната спасителна операция, което на свой ред вдъхнови италианският премиер да прехвърли срещата на най-високо равнище на Г-8 от Сардиния в Акуила, за да покаже солидарност с жертвите от земетресението. Летището бе ремонтирано, за да приеме световните лидери, а след това се върна към обичайното си сънливо състояние.

Спря на малкия пропускателен пункт. В далечината самолетът на Щийл вече го очакваше. Белият фюзелаж на елегантната „Чесна Конкуест“ проблясваше на утринното слънце, на почетно разстояние от едномоторните самолети на местния аероклуб.

Месестият пазач остави вестника си и се довлече до колата. Захед му обясни, че се налага да излезе с нея на пистата, защото трябва да натовари багаж на самолета. Дебелакът кимна и вдигна бариерата, но не го попита нищо за сънливия мъж с тъмните очила, който дремеше на съседната седалка. В подобно отдалечено летище като

това, открито благодарение на Щийл, резултатите от футболните мачове бяха далеч по-важни от сигурността. Захед спря до самолета. Щийл бе паркирал машината така, че вратата оставаше скрита от погледите на хората по пистата и в контролната кула. Не че предпазната мярка бе особено необходима — наоколо не се виждаше жива душа.

Пилотът — висок и мускулист мъж със зализана назад рижа коса и сиви очи, се появи на вратата и помогна на Захед да натовари Джед Симънс, който беше упоен. Двамата поведоха археолога по късата стълбичка и го настаниха на едно от широките кожени кресла. За всеки случай Захед го провери. Зад тъмните стъкла на очилата очите на Симънс се кокореха невиждащо напред. Устата му леко зееше и от нея се стичаше тънка струйка. Похитителят прецени, че преди да се приземят в Турция, ще се наложи да го боцне с нещо съживяващо.

— Да се махаме оттук! — подкани той пилота.

— Готови сме да потегляме — изръмжа южноафриканецът. — Остави колата в края на пистата, за да не привлича излишно внимание, а аз ще загрея двигателите.

Захед изпълни заръката му. Когато се насочи обратно към „Чесната“, двигателите ѝ вече ревяха. Но в момента, в който стигна до нея, забеляза, че от контролната кула излиза мъж с бяла тениска и широки черни панталони с тиранти. Панталоните му май имаха светлоотразителен кант отстрани. Мъжът държеше някакви листове в ръка и като че ли бързаше. Качи се на оставения наблизо велосипед и се насочи към техния самолет.

Захед влезе в кабината и попита:

— Кой е този?

Пилотът вдигна очи от контролното табло:

— Пожарникар. Държат ги, за да оправдаят таксите ни за тях. И тъй като вероятността от избухване на пожар е почти нулева, обикновено ги ползват и като разносвачи на документи. Като го гледам този, може и да е леко досаден, но срещу подходящата сума набързо ще се омете оттук.

— И какво толкова иска от нас?

— Откъде да знам? — изгледа го пилотът. — Вече му платих таксата за престой и му дадох копие от летателния план.

Видяха как мъжът спира пред самолета, плъзва ръка пред гърлото си с универсалния знак за спиране на двигателите и се насочва към вратата.

Щийл автоматично изпълни указаниято.

— Отърви се от него! — заповяда Захед. Пилотът излезе от кабината. Захед го последва. Пожарникарят — оплешивяващ мъж на средна възраст и с вид на човек, стреснат в съня си, застана в подножието на късата стълбичка и размаха някакви документи.

— Извинявайте, господа — започна на италиански, едва поемащ си дъх, но после превключи на английски: — Простете, но... Както знаете, вчера в Рим имаше масирана терористична атака, та сега съм длъжен да проверявам паспортите на всеки, който каца или излита от летището.

Щийл го изгледа замислено, погледна към Захед, а после по лицето му се разля широка усмивка:

— Няма проблеми, приятелю! Заповядай! — Обърна се към Захед и изрече спокойно: — Този господин иска да види паспорта ви, сър.

— О, разбира се — кимна учтиво Захед.

Щийл посочи към пилотската кабина и сякаш говореше на дете, обясни:

— Аз ще отида до кабината, за да си взема моя.

Мъжът изтри плувналото си в пот чело и промърмори:

— Хиляди благодарности!

Захед се насочи към куфарчето си и извади оттам паспортите — и двата фалшиви. От купчината налични паспорти този път бе избрал за себе си документ от Саудитска Арабия. А за Симънс — паспорт на гражданин от Черна гора. От онези, с които бе прекарал до Рим и Тес Чайкин, и Бехруз Шарафи, и с които се бе сдобил благодарение на един държавен служител във вътрешното министерство на тази страна. Не че тогава паспортите им му трябваха. При кацането Щийл се бе престорил, че е сам, и се бе оправил безпроблемно с формалностите по приземяването. Едва по-късно, под прикритието на нощния мрак двамата измъкнаха упоените пленници.

Този път обаче ситуацията се усложняваше. Погледна крадешком към пожарникаря и забеляза, че оглежда Симънс, който седеше неподвижен, с безизразна физиономия, с очи, скрити зад слънчевите

очила. Иранецът тайничко измъкна скрития си „Глок 28“ и го пъкна в колана на кръста си.

След това двамата с пилота се върнаха обратно при пожарникаря с паспорти в ръце.

— Приятелят ви... добре ли е? — попита на разваления си английски служителят на летището.

— О, много е добре! — Захед му подаде паспортите. После му намигна съзаклятнически: — Снощи вашето местно „монтепулчано“ май му дойде в повечко.

— Ясно! — усмихна се пожарникарят.

Мансур Захед се загледа в него с присвити очи как започва да описва паспортите, попълвайки формуляра на коляното си. Отваряйки паспорта на Симънс, служителят се смръщи и започна да прелиства документите, които носеше, очевидно търсеше нещо.

Погледна смутено пилота и пътника му. Накрая като че ли откри каквото търсеше. Огледа го, погледна паспорта, после пак документа.

И направи нещо, което за нищо на света не трябваше да прави — вдигна очи към креслото, където бе Джед Симънс.

Захед измъкна пистолета и го насочи към лицето на пожарникаря. Посочи към устните си, правейки му знак да мълчи, а след това кимна към документите и протегна ръка.

Пожарникарят се стегна и започна да се озърта, преценявайки шансовете си. Захед му направи знак, че няма смисъл да се съпротивлява, при което служителят само кимна и му подаде документите.

Без да откъсва очи от него, Захед рече на пилота:

— Би ли качил нашия приятел в самолета?

Щийл изтегли нагоре препотилия се от ужас пожарникар.

Междувременно Захед откри документа, който бе създал настоящия проблем — съобщението за издирване, разпратено от полицията. На него се виждаше снимка на Симънс. Не забеляза своя — очевидно записите от камерите на Ватикана не са били достатъчно ясни.

Вдигна очи към пристъпващия смутено от крак на крак пожарникар, посочи към креслото срещу това на Симънс и изрече учтиво:

— Моля, заповядайте!

Мъжът кимна. Когато му обърна гръб, за да се настани на креслото, Захед го удари с пистолета по тила. Костта глухо изпука. Служителят се стовари с лице напред върху креслото. От главата му рукна кръв.

— Боже! — смръщи се недоволно Щийл. — Ще ми замърсиш машината!

— Не се притеснявай! — успокои го Захед, вдигна пожарникаря и го хвърли на пода. — Само ни измъкни оттук!

— Не можем да се приземим в Турция с труп на борда!

— Тогава ще се приземим без труп.

Щийл кимна.

После затвори вратите на самолета, зае мястото си пред контролното табло и включи двигателите. Поведе самолета по пистата и след броени секунди се издигаха към ясното синьо небе. Захед се настани в креслото срещу Симънс, загледа се през илюминатора и зачака.

Няколко минути след излитането Щийл свали дясната си слушалка, приведе се и подвикна през вратата на кабината:

— Имаме разрешение за издигане на хиляда и петстотин метра.

Гледката беше забележителна. Високопланинските поляни скоро отстъпиха място на гористите планини. След укрепения град Кастел дел Монте дойде ред на острите върхове и на покрития със сняг Гран Сасо — най-високия връх на Италия.

Щийл отново извика:

— Хоризонтираме на хиляда и петстотин метра! Разполагаш с няколко минути, докато започнем следващото издигане!

Захед усети лекото забавяне на машината и разбра, че се движат със скорост сто възела. Когато долови и стабилизирането, се изправи на крака. Свали очилата на Симънс, прибра ги в джоба си и го огледа. Археологът беше буден, но дълбоко упоен, във вегетативно състояние. Провери колана му, за да се увери, че всичко е наред, потупа го по бузата и се насочи към вратата на самолета.

Тя се състоеше от две части, които се отваряха като мида — горната се отваряше нагоре, а долната — надолу. Захед хвана лоста с две ръце и бавно го завъртя. Затаи дъх, бутна горната секция и тя автоматично се отвори. Силната въздушна струя го удари в лицето. Повтори процедурата с долната секция на вратата.

Студеният въздух изпълни самолета с оглушителен рев. Захед се закрепил здраво. Налагаше се да действа бързо. Въздушният контрол вероятно вече даваше на пилота разрешение за издигане на следващата височина и ще започне да му задава въпроси, ако се забави. Пристъпи към пожарникаря, хвана го под мишниците и започна да го тегли към вратата. Човекът се раздвижи. Очевидно идваше в съзнание.

Нещастникът излетя от самолета. Вятърът довя до ушите на Захед писъка му. Самолетът се залюля за момент и както го бе предупредил пилотът, носът му се наклони от внезапно променения център на тежестта.

Щийл овладя бързо машината и я стабилизира. После се обърна и двамата със Захед се спогледаха многозначително. Иранецът му даде сигнал с глава, че е готов. Пилотът отново се концентрира върху уредите за управление.

Самолетът бавно се издигаше към следващата височина. Този ход пренасочи въздушния поток, който удари разтворените врати отзад.

Захед беше готов.

Вятърът бе повдигнал вратите, така че те стърчаха почти хоризонтално. Захед пое първо по-голямата от тях, долната. Издърпа я и я заключи с лоста. След това затвори и горната.

После се отпусна и си пое дълбоко въздух.

Щийл надникна от пилотската кабина и го поздрави с вдигнат палец. Той му върна жеста и пак си пое въздух.

Мансур Захед беше преживял неща, за които повечето хора не бяха и сънували, ала никога досега не му се беше случвало подобно нещо. Пулсът му се бе ускорил до максимум. Чувстваше се наелектризиран. Пое си дълбоко дъх и остави спомена да се закотви завинаги в паметта му. Испита огромно задоволство от факта, че дори и за човек като него все още имаше неща, които да му повдигат адреналина.

Двамата с Бени Щийл бяха говорили по този въпрос още преди няколко години, когато иранецът за първи път нае южноафриканец за своите тайни мисии. Бяха обсъдили възможността някой ден да прибегнат и до това. Тогава Щийл разказа на Захед за участието си в анголските партизански войни, когато разкарвал бунтовниците от „Унита“ в една стара „Чесна Караван“. Едно от любимите занимания на

водача на бунтовниците било да взема на борда по няколко човека от „Суапо“ — правителствените сили, подкрепяни от Съветския съюз и Куба — и да ги хвърля един по един от самолета, изпълнен с неистов бяс. Тогава Захед бе дълбоко заинтригуван от тази история, но никога досега не бе имал възможността да я преживее лично.

Сега той отвори бавно очи.

Погледът му падна върху очите на човека срещу него.

Джед Симънс се оказа напълно буден и в съзнание, а очите му бяха широко отворени. Съдейки по ужаса, който се излъчваше от тях, Захед разбра, че археологът е станал свидетел на стореното от него.

Дари го с тънка усмивка.

Обстоятелството, че Симънс е наблюдавал всичко това напълно безпомощно, правеше събитието още по-незабравимо.

Истанбул, Турция

Райли зърна Ведат Ертугрюл в мига, в който вратите на самолета на „Алitalia“ се отвориха. Официалният представител на ФБР в Истанбул — червендалест американец от турски произход с челюсти на тромпетист и дълбоки сенки под очите, ги очакваше в края на самолетния ръкав. Бяха се срещали за кратко преди три години в средиземноморския курорт Анталия, където колегата му се оказа изключително ефективен и много разбран. Райли се надяваше, че и сега ще се държи така с тях. Излезе от самолета, следван от Тес.

До Ертугрюл стояха още двама мъже — единият с тъмносиня полицейска униформа, а другият — с черен костюм и бяла риза. След като ги представи, Ертугрюл, началникът на полицията и разузнавачът изведоха Райли и Тес от ръкава през една странична врата. Няколко етажа по-надолу те се озоваха на летището, където ги очакваха два бронирани черни джипа с матирани стъкла. Секунди по-късно джиповете напуснаха аерогарата.

Представителят на ФБР се обърна към него и му подаде кобур с пистолет и кутийка патрони.

— Това е за теб.

Райли пое оръжието и го извади. Беше стандартен „Глок 22“ с петнадесет патрона, без никакви драскотини, прясно почистен и смазан. Закопча кобура на колана си и пъкна пистолета в него.

— Ще трябва да се подпишеш за тях — Ертугрюл му подаде формуляра и химикал. — Минути преди да кацнете, говорих с Дъг Тилдън. Нещата не са никак розови.

— Отпечатъците не помогнаха ли с нещо?

— С нищо — поклати глава Ертугрюл. — Нашите са се свързали с ЦРУ, с Агенцията за национална сигурност и с Министерството на отбраната, но засега нищо.

— Не може да не разполагаме с данни за този човек! — промърмори Райли, подавайки му обратно документите. — Той не е

аматьор!

— Е, и така да е, значи се е покрил добре.

Райли стисна вбесено устни и се загледа в безоблачното небе навън. Там се бяха подредили няколко самолета, очакващи разрешение за кацане — беше разгарът на туристическия сезон и в Истанбул непрекъснато прииждаха гости.

— Какво казват от тукашния граничен контрол? — попита той.

Началникът на полицията, който седеше точно до Ертугрюл, се обърна и го погледна.

— Той със сигурност ще дойде тук! — поясни Райли. — Ако вече не е пристигнал, разбира се.

— Значи приемаме, че е стигнал до същите изводи, до които стигнаха и момчетата от архива на Ватикана, така ли? — намеси се Ертугрюл.

— Абсолютно! — отсече Райли. — Не забравяйте, че той все още разполага със Симънс, който му помага с Регистъра!

Ертугрюл и главното ченге размениха няколко думи на турски, след което Ертугрюл съобщи на Райли:

— Нашите приятели са поставили всички свои сили в пълна бойна готовност. Повечето от аерогарите тук действат и като военни летища, а предвид положението с кюрдите и проблемите в Ирак, мерките за сигурност и без това са затегнати. Проблемът е, че не разполагаме с достатъчно информация. Не знаем дори какъв вид паспорт използва. — Разрови се в куфарчето си и подаде на Райли една разпечатка: — Единственото лице, за което можем да ги помолим да следят, е Симънс.

Райли огледа съобщението, което щяха да разпратят до всички гранични пунктове, както и двете снимки — едната неясна, практически безполезна, а другата — усмихната паспортна снимка на Симънс. На нея се виждаше бохем с чуплива, дълга до раменете коса, и изпитателен поглед. Млад, много красив мъж.

Райли за първи път виждаше снимка на похитения археолог. Обърна се изненадано към Тес и възкликна:

— Това ли е Джед Симънс?

— Да. Защо?

Началникът на турската полиция и Ертугрюл разговаряха нещо тихичко, затова се извърна към Тес и прошепна:

— Когато ми каза, че е прочут археолог и експерт по въпросите на тамплиерите, реших, че е... някак си по-стар. И по-смотан. — Кратка пауза. — Всъщност, по-грозен.

— О, такава ли била работата?! — засмя се Тес. — Да, ама не е стар! И не е грозен! Освен това само да го видиш в каква форма е! Тренира въздушен сърфинг!

— Професор Джед Симънс, гений и спортист — отбеляза с крива усмивка Райли. — Е, кой да допусне...

— Божичко, ама ти май ревнуваш!

Но преди той да реагира, Ертугрюл се обърна към него:

— Издирих съпругата и хлапето на Бехруз Шарафи. Снощи даже ходих у тях. Както можеш да си представиш, жената прие новината много зле. А нашите приятели ги поставиха под пълна полицейска защита.

— Какво смятат да правят?

— Положението им не е лесно. Като се има предвид кой може да стои зад всичко това, определено няма как да се върнат в Иран.

— Говори ли с нашите хора?

— И с посланика, и с консула. Не е проблем да им уредим статут на политически бежанци. Жената има братовчеди в Сан Диего, така че няма да имаме спънки и с настаняването.

— А асистентът на професора?

— Изпари се. А по въпроса за неизбухналата бомба, която е била във вашата кола, госпожице Чайкин, пристигна докладът от техническата лаборатория. Оказва се сериозна работа. Десет килограма „С4“, свързани към мобилен телефон.

— Без отличителни белези?

— Без.

— И какво значение има това? — намеси се Тес.

— Международните договорености задължават производителите на експлозиви като „С4“ и „Семтекс“ да добавят уникални химически маркери на своите продукти. Така в случай на нужда произходът на съответния взрив може да бъде проследен — обясни Ертугрюл. — И колкото и да не е за вярване, системата работи. Небелязан материал вече се среща изключително рядко. С изключение на Иран, разбира се.

— Коли бомби, оборудвани от иранското разузнаване — допълни Райли.

— Не знаеш колко си прав! — кимна Ертугрюл. — Структурата на бомбата също е била идентична с техните — до последната свързка! Така че от малкото, с което разполагаме, става ясно, че всичко сочи към Техеран!

При споменаването на Техеран Райли забеляза, че челюстта на началника на полицията се стяга. Турците и иранците надали можеха да се определят като първи приятели. За никого не беше тайна, че вече две десетилетия иранците подкрепят сепаратистката Кюрдска работническа партия в Турция — снабдяват я с оръжия и експлозиви, и участват в операциите ѝ по контрабанда на наркотици. Така че, ако обектът на Райли, който вече беше обявен за издирване в самата Турция за обезглавяването на нещастната учителка, наистина се оказеше ирански агент, за тях не би имало по-голямо щастие от това, да го пипнат и да изпълнят смъртната му присъда.

Магистралата се извиси нагоре и малко след това пред тях се разкри панорамен изглед към величествения град. Върху всеки от седемте му хълма се извисяваше по една монументална джамия — квадратните куполи и тънките като стрели минарета оформяха уникалния хоризонт на Царицата на градовете. В далечината, вдясно от тях, се извисяваше църквата „Света София“ — храмът на мъдростта, в продължение на близо хиляда години най-голямата християнска катедрала, преди да бъде превърнат в джамия от османските турци, завладели Константинопол през 1453 година. Бившата имперска столица беше единственият град в света, разположен на два континента. Още от основаването му тук Изтокът и Западът се срещаха и се биеха.

— Та значи казваш, че той пътува за Истанбул, за да се опита да открие някакъв стар манастир, така ли? — попита Ертугрюл.

— Тамплиерът, който стои в основата на всичко това, е рицар на име Конрад. Момчетата от Ватикана откриха информация за него при сканирането на Регистъра — обясни Райли. — Затова смятаме, че и той ще търси него. След падането на Акра през 1291 година Конрад е бил в Кипър. Симънс вече е знаел това. Но Регистърът съдържа допълнителни сведения за онова, което му се е случило след това.

Обърна се към Тес, която не закъсня да поеме щафетата.

— След първите арести на тамплиерите през 1307 година — започна да обяснява тя на Ертугрюл — из Европа са разпратени

десетки инквизитори, за да издирват избягали тамплиери. Един от тях — свещеник, достигнал до Кипър, откъдето тамплиерите са били вече изгонени, се прехвърля във Византия и цяла година обикаля района между Антиохия и Константинопол. В дневника си той е записал, че е попаднал на някакъв запусиял манастир в планината, пълен със скелети на монаси. По-нататък разказва, че недалече оттам е открил гробовете на трима тамплиери. Според надписите единият от тях е бил Конрад.

— За коя планина става въпрос?

— Аргей — отговори Тес. — Това е старото й латинско име. Сега я познавате като планината Ерджияс.

— А, да — кимна Ертугрул. — Ерджиясдаъ. Това е угаснал вулкан. Но е доста обширно място.

— И аз така разбрах — кимна смръщено Райли. — На този етап следата на Конрад завършва там, при гроба му. Мисля, че има голяма вероятност и нашият човек да е тръгнал натам с надеждата да открие следа към мястото, където рицарите са оставили онова, което са взели от монасите. Нямаме обаче никаква представа къде точно са гробовете им. Той също не знае. В дневника си инквизиторът описва единствено мястото на каньона спрямо манастира, но и това не знаем къде е.

— Да съпоставим тогава разказа му със самия терен?

— Там е пълно с долини и каньони. Без да имаме представа откъде точно е влязъл инквизиторът, ще си останем единствено в сферата на предположенията — отвърна Тес. — Но като отправна точка бихме могли да използваме самия манастир. Ако го открием, лесно ще определим и посоката, в която да търсим.

— Знаем със сигурност, че това е православен манастир — добави Райли.

— След като говорихме с теб, аз се обадох на секретаря на цариградския патриарх — съобщи Ертугрул. — Вече ни очакват. Току-виж сме извадили късмет.

Шон Райли почувства как в гърдите му отново се надига ярост, когато си спомни колко добре бомбаджията си беше изиграл ролята — от момента, когато го посрещна на аерогарата в Рим, възплавайки се в Шарафи, до мига, в който Райли го изобличи в папамобила. Този човек като че ли не оставяше нищо на случайността, което го наведе на

мисълта, че и тук надали могат да се надяват на бърза и щастлива развързка.

Напуснаха магистралата и се гмурнаха в хаоса на Истанбул. Около тях зазвучаха вбесените клаксони на стари камиони, автобуси и коли, докато си проправяха път към отбранителните стени, издигащи се край тихите води на Златния рог. Поеха по малка еднопосочна уличка, издигаща се по един от хълмовете.

— Ето я Патриаршията — посочи през прозореца представителят на ФБР.

Комплексът беше изграден около катедралата „Свети Георги“ — безкуполна църква, започнала живота си като манастир. Макар че не можеше да се сравни с базиликата „Свети Петър“, духовният център на православието бе храм с красива иконография, съхраняващ няколко безценни реликви, в това число и бича, с който Христос е бит преди разпятието. Пълният със зеленина двор включваше манастир и няколко административни сгради, сред които и патриаршеската библиотека.

На стотина метра от портала паркираните от двете страни на тесния път коли оставяха място за движение само в едната посока. Понетърпеливите шофьори надуха клаксоните си. Райли се приведе встрани, за да види какво става.

Десетина коли пред тях, точно пред главния вход на Патриаршията, беше спрял микробус, от който слизаше малка група туристи. Те възбудено сочеха нещо зад оградата.

Райли проследи погледите им. От далечния ъгъл на една от сградите се виеше струйка черен дим.

А после видя и самотната фигура, която излизаше от тази сграда. Мъж с къса черна коса, облечен в черното расо на свещеник. Вървеше спокойно, макар и леко забързано, но не по начин, който би привлякъл внимание.

— Това е той! — Изправи се на седалката Райли. — Онзи свещеник, виждате ли го? Това е нашият човек! Кучият син е успял да проникне в Патриаршията!

19

В джипа настана паника. И шестимата пасажери насочиха погледи към бързо нарастващата тълпа пред входа на Патриаршията.

— Къде? — извика Ертугрюл. — Къде е той?

— Ето там! — изрева Райли, вече привел се толкова напред, че буквално се подпираше на гърба на колегата си. Опита се да не изпуска от поглед целта, обаче мъжът в свещеническото расо лавираше умело в тълпата и скоро изчезна.

Агентът бързо се стрелна навън.

В мига, в който излизаше от колата, чу как шефът на полицията започна да крещи нещо на шофьора. И това бе най-лошото, което можеше да стане в този момент — шофьорът скочи върху клаксона и се развика към предните коли да се отместят.

Райли вече се беше отдалечил от джипа, когато забеляза, че бомбаджията моментално реагира на надутия клаксон. Без да забавя ход, мъжът се обърна и погледите им се срещнаха.

„Грешен ход!“ — промърмори наум Райли и се втурна напред с изваден пистолет.

Захед забеляза излизания от джипа Райли и ускори ход. Нямаше време за губене. Агентът вече тичаше към него с изваден пистолет.

От черния джип се изсипваха още мъже, както и от този зад него. Което го свари напълно неподготвен.

Беше паркирал наетата кола малко по-надолу по хълма, далече от вратите на Патриаршията. При настъпилите обстоятелства обаче щеше да му се наложи да я остави. Беше на петдесетина метра оттук, а и при това задръстване нямаше да може да я изкара лесно.

Реши да избере по-ефективен път за бягство.

Движейки се с лекотата и хладнокръвието на човек, попадал стотици пъти в подобни ситуации, той се вряза в тълпата по посока на Райли, но целта му всъщност бяха превозните средства, струпани точно пред портала.

Изпод расото му се показа огромният „Глок“. И без да забавя крачка, започна да стреля. Първите шест изстрела отпрати към въздуха, като се разкрещя, размахвайки подивяло ръце:

— Дръпнете се! Движение! Бързо!

Тълпата се разпищя. Хората се втурнаха напред, точно срещу Райли.

Захед се насочи към шофьора на микробуса, причинил задръстването. Човекът седеше до вратата на своя автомобил и не смееше да мръдне от ужас. Без да спира, Захед изстреля един куршум в гърдите му и скочи зад волана на микробуса. После отново вдигна пистолета си — този път към таксито, спряло точно зад него. Застаналият до колата си таксиджия ококори очи и вдигна ръце. Захед задържа поглед върху него в продължение на секунда, след което изпразни три патрона в дясната предна гума.

Надникна над покрива на таксито и забеляза Райли, опитващ се да си проправи път през насочилия се към него човешки порой. Агентът беше на по-малко от трийсет метра от него. Захед вдигна пистолета и опита да вземе на мушка американеца, но около него имаше твърде голямо движение, за да успее да се прицели добре.

Значи беше време да се изпари оттук.

Без да изпуска от ръка пистолета си, той завъртя ключа и скочи върху газта.

Шон Райли бе изгубил целта от поглед за не повече от няколко вдишвания, когато първите изстрели го накараха да промени посоката.

Срещу него тичаха мъже и жени, обезумели от ужас. Опита се да ги избегне, но осъзна, че губи ценни секунди. И тогава чу нов изстрел, последван от още няколко — напълно достатъчни, за да го накарат да стане по-настойчив.

Като държеше пистолета близо до лицето си, той разбутваше тълпата и крещеше:

— Залегнете!

А после видя микробуса, спускащ се надолу към другата страна на хълма.

Райли се втурна напред, взе го на прицел и изстреля три патрона по него. Но от подобно разстояние стрелбата бе абсолютно

безпредметна.

Завъртя се, оценявайки бързо ситуацията. Черният пушек, издигащ се от горния етаж на една от сградите, ставаше все по-гъст. Свещениците напускаха паникьосано Патриаршията. Ертугрюл и турските полицаи тичаха към него. На земята лежеше простреляният шофьор на микробуса. Задръстването ставаше все по-голямо.

Което означаваше, че изходът е само един. Да тича, колкото му държат краката, и да се надява на чудо.

Хукна надолу към микробуса, вече изчезващ по виещия се тесен път. Беше изминал двадесетина коли дължина, когато зърна своето чудо — жена на средна възраст тъкмо влизаше в своя малък фолксваген „Поло“ в бургундско червено.

Нямаше време за обяснения.

Райли изрече няколко благодарствени думи, измъкна ключовете от ръцете ѝ, скочи зад волана и се измъкна със свистене на гуми от паркинга, като се стараеше да не обръща внимание на вбесените ѝ крясъци и да не изпуска от поглед микробуса.

Мансур Захед се огледа внимателно. Познаваше донякъде Истанбул — град, който бе посещавал няколко пъти при различни мисии. Ала не познаваше достатъчно улиците му, а още по-малко — тесните сокаци на квартал „Фенер“, през който минаваше. Беше взел каквото му трябваше от библиотеката на Патриаршията. И сега единственото, което му оставаше, бе да се увери, че не го следят. После щеше да изостави микробуса, да грабне друга кола и да се присъедини към Бени Щийл и техния пленник — археолога.

Стигна до едно кръстовище и зави надясно, към морето. Оттам се насочи към магистралата, виеща се край Златния рог. Ако успееше да излезе на нея, щеше да се освободи от Райли и неговите приятелчета. Трябваше да стигне по-скоро до водата. Оставаха му още няколко пресечки.

Писък на спирачки гилотинира спокойствието му. Кола, вземаща бясно завоя.

Погледна в огледалото. Тъмночервен фолксваген поглъщаше бързо разстоянието между тях.

Само един поглед към шофьора бе достатъчен, за да разбере, че това е Райли. Захед пусна една цветиста псувня и стисна здраво волана.

Натовареното кръстовище, което се появи пред очите му, го накара да натисне спирачките и да надуе клаксона. Запровира се между колите. Загледа се в огледалото за задно виждане и точно след две вдишвания преследвачът му се изстреля от хаоса на кръстовището и се втурна след него като бесен териер.

Следващите две кръстовища бяха взети по същия начин. Предимство му даваше по-големият корпус на микробуса, който Захед използваше като таран. Успя да постави две коли между себе си и Райли. Спусна се по друга улица, задмина един камион и налетя на проблем. Беше достигнал рампата за крайбрежния път — двойна магистрала, състояща се от две отделни платна, съответно на север и

на юг, които на някои места вървяха успоредно, но на други бяха значително раздалечени.

И пътят бе блокиран от коли.

Захед скочи отново върху спирачките и се огледа. Нямахше накъде да мърда — отпред и отзад пътят бе задръстен, а от двете му страни се издигаха двуметрови алуминиеви бариери.

Беше приклещен.

И което беше още по-лошо, седем коли по-назад зърна отново колата в бургундско червено. Точно тогава вратата ѝ се отвори и Райли изхвърча навън.

Захед, едновременно вбесен и впечатлен от упоритостта на агента, също напусна микробуса. Хукна напред, прескочи една от бариерите и се втурна през тревата към главния път. Хвърленият за момент поглед назад потвърди, че Райли плътно го следва. Помисли си да извади пистолета, но се отказа. Продължи да лавира между подредените една след друга коли, прескочи друга бариера, прекоси още една поляна и накрая се озова на южното платно, на което също имаше задръстване.

Пак погледна назад. Райли беше скъсил значително разстоянието между тях. Захед забеляза бял седан, идващ срещу него, само с един човек вътре. Застана на средата на пътя и размаха ръце, викайки за помощ. Реши, че свещеническото расо ще помогне — както и стана. Колата намали и спря близо до бариерата. Двете коли зад нея заковаха рязко и надуха клаксоните. Захед не им обърна никакво внимание. Приблжи се към шофьора със срамежливо, дружеско изражение на лицето.

Шофьорът тъкмо бе започнал да спуска прозореца, когато ръката на мнимия свещеник се стрелна през него и само за един миг го освободи от колана му и го издърпа навън. Захвърли го на асфалта като чувал с картофи, директно през разделителната алея на платната. Добре, че идващият насреща камион го забеляза и зави. Захед обаче нищо не забеляза. Вече беше седнал зад волана на белия форд „Мондео“ и беше отпрашил напред.

Райли прескочи и последната бариера и излезе на пътя само за да изгледа задницата на поредната открадната от иранеця кола. Озърна се, едва поемайки си дъх. Плешивият собственик на „Мондео“ беше успял да се изправи и разговаряше оживено с други няколко шофьори,

наизлезли от колите си. Вече бяха блокирали една от лентите и събираха псувните на всички шофьори зад тях.

Не можеше отново да му позволи да се измъкне. За нищо на света!

Втурна се към групата мъже и започна да ръкомаха като лунатик.

— Това вашата кола ли е? — изкрещя на един от тях и посочи първата от спрелите коли. — Ваша ли е?

Плешивият и един от другите мъже го изгледаха подозрително и отстъпиха, клатейки глави. Но трети, доста як мъж с дебел врат, излезе напред и го заля с порой от гневни турски думи, размахвайки предупредително ръце.

Райли нямаше време за подобни сцени. Извади пистолета, вдигна и другата ръка в умиротворителен жест.

— Успокой се бе, човек! — заповяда му. — Искаш онзи тип да се измъкне ли? Това ли искаш?

Плешивият като че ли се опита да каже нещо, обаче якият не беше впечатлен. Поде наново тирадата си и започна да цепи въздуха с ръце, за да му покаже, че оръжието въобще не го плаши. Райли се ядоса и изстреля три патрона в краката му. Той отскочи като ухапан от змия.

— Ключовете! — изкрещя агентът, посочи към колата и натика горещото дуло в лицето на бабаита. — Дай ми шибаните си ключове, разбра ли ме?

Райли ги грабна, подхвърли едно „благодаря“ и се втурна към возилото — пикап с неясен произход. Метна се зад волана, наложи си да не повърне от вонята на фасове в претъпкания пепелник и се втурна напред.

Първият километър измина бързо благодарение на тапата, която се бе получила зад него. Не след дълго зърна бялата точка и това му върна надеждите, макар че не можеше да изстиска кой знае колко от пикапа. Тъкмо подминаваше стар, претъпкан автобус, когато неговото блекбъри звънна.

В ухото му гръмна жизнерадостният глас на Ник Апаро — така ясно, сякаш беше в съседната кола, а не на площад „Федерал Плаза“ в Манхатън.

— Хей, какво става, човече! Как върви европейската ти ваканция? По-добре ли е?

— В момента не мога да говоря — изрече задъхано, вперил очи напред.

— Но това със сигурност ще искаш да чуеш! — продължи Апаро, все още в тотално неведение за огъня, на който се печеше партньорът му. — Става въпрос за нашия мистериозен терорист. Открихме кой е!

21

— После! — извика Райли. — Сега те моля да се обадиш на Ертугрюл! Кажу му, че карам покрай морето с един пикап, синя „Киа“, а целта ни е в бял седан, точно пред мен, и се движим на... — Огледа се, за да види къде е слънцето. — Мисля, че се движим на юг, покрай брега!

Както и можеше да се очаква, тонът на Апаро автоматично се промени, сякаш някой хипнотизатор бе щракнал пред очите му.

— Каква цел? Бомбаджията ли?

— Да! — изрева Райли. — Просто се обади, разбра ли?

— Чакай малко! Набирам го на другата линия! Какво кара онзи мръсник?

— Не успях да огледам колата. Но при скоростта, с която кара, няма да бъде трудно да се забележи.

— Ясно. Почакай!

Райли натисна бутон на високоговорителя и остави телефона на седалката до себе си, профучавайки с умопомрачителна скорост покрай почти непомръдващата колона коли на противоположното платно. По едно време забеляза белия седан. Завиваше наляво, за да подмине едно такси миниван. Накрая успя, обаче вече бе изостанал значително и можеше лесно да бъде настигнат. Райли включи фаровете, натисна клаксона и се спусна напред към седана, който вече разпозна — беше форд.

Стисна здраво волана. Недалече от тях се показва първият от двата моста, свързващи Златния рог. „Мондеото“ беше забавено допълнително от поредната рампа, така че не след дълго Райли вече дишаше във врата на иранеца по моста „Ататюрк“. Мостът беше тесен, с по едно платно в двете посоки и тротоари покрай перилата. Там трафикът беше още по-голям, което забави още повече белия форд, а това позволи на Райли да се залепи директно за задницата му, докато бомбаджията лавираше покрай нещастните турски шофьори.

— Сега съм точно зад него, движим се по някакъв мост! — изрева, като се обърна по посока на телефона си. — От другата страна виждам някаква кула, прилича на замък!

— Ясно! — изрече Апаро. — Ертугрюл вече предава информацията на някакво местно ченге, което е с него!

„Всичко се развива твърде бързо! — помисли си Райли.

— Няма да има време да се намесят. Ще се наложи да се оправям сам!“

— Вдясно от теб е кулата „Галата“! — изкрещя по едно време Апаро, задъхан не по-малко от партньора си. — Засекли са те! Дръж се!

Райли скочи върху газта и удари задната броня на белия форд. Той се дръпна напред. Райли отново натисна газта и се приготви за следващия удар.

Мансур Захед почти виждаше настървението в очите на агент Райли. Последва нова сочна псувня, когато забеляза, че синята кола изяжда разстоянието между тях. Захед направи светкавична маневра и се промуши между две по-бавни коли, за да избегне следващия удар.

Райли изостана, забавен от колите пред себе си и принуден да си гледа лентата.

„Този американец е като обсебен! Няма да е лесно с него! Но няма да го позволя!“

Захед си даваше сметка, че в мига, в който мостът свърши, сигурно пак ще попаднат на задръстване. Затова се налагаше да измисли нещо веднага, ако искаше да се измъкне от тази упорита хрътка зад себе си.

Натисна бясно клаксона, подмина с нахалство няколко коли, като накара една от тях да се качи на тесния тротоар, и пред него се появи претъпкан с хора стар автобус. Озари го велика идея.

Спусна се напред, докато почти се изравни с автобуса, а после започна да върти волана на форда наляво-надясно, изтиквайки автобуса към перилата на моста. По прозорците накацаха уплашени човешки лица. От покрива започна да пада багаж. Захед изви волана така, че да продължи да избутва автобуса към перилата, докато накрая не се случи онова, което бе решил да направи — автобусът се качи на тротоара, разби тънките метални перила и се понесе към водата отдолу.

Захед погледна в огледалото.

И за свое огромно удоволствие видя, че Райли прави точно онова, което иранецът се надяваше той да направи.

Колата пред него закова спирачки. Райли стори същото.

Колите зад тях последваха примера им. Забеляза, че напред вече имаше достатъчно място, за да продължи, но знаеше, че не може да го направи. Не и когато толкова много хора всеки момент щяха да срещнат ненавременна смърт.

Налагаше се да им помогне.

Изстреля се от колата и се втурна към зейналата в перилата на моста дупка. Погледна за миг напред и забеляза задницата на белия форд. Представи си самодоволната усмивка на иранеца. „Мръсен кучи син!“ — помисли си Райли и гневът му даде нови сили. Около него започнаха да се събират шофьорите на другите коли и да сочат надолу.

Старият автобус вече почти не се виждаше — единствено задната част на покрива му стърчеше като миниатюрен айсберг. Райли огледа повърхността, но не забеляза хора, които да плуват. Като че ли прозорците на автобуса бяха запечатани, а вратите — с хидравлично управление. Очевидно единственият изход бе през люка на покрива, който, както изглеждаше, беше заял. Значи хората вътре бяха в капан. И никой не правеше нищо, за да им помогне.

Огледа сащисаните лица около себе си — всички бърбореха нещо и гледаха към водата.

„А, не! Никаква смърт повече! Не и заради мен! — каза си той. — Все ще мога да помогна с нещо!“

Изхлузи си обувките, съблече си якето и скочи.

Във водата около него се носеха всевъзможни кашони и чанти, блокиращи пътя му, но все пак успя да стигне навреме до покрива на автобуса и да се хване за перилата, точно преди той да изчезне окончателно във водата.

Застина за миг, изчаквайки успокоението на водата. През задното стъкло на автобуса го гледаха ужасените лица на пътниците. Опитваха се да натиснат лоста за евакуация, но той също беше заял. Без да се пуска от перилата на покрива, Райли извади пистолета си и го размаха

пред прозореца, за да даде знак на хората да се дръпнат. Обаче те не помръдваха. Не че това го спря.

Постави пистолета до самото стъкло на задния прозорец и произведе пет последователни изстрела в посока към покрива. Водата погълна звука от изстрелите. Куршумите отслабиха стъклото достатъчно, за да му дадат възможност да го доразбие с дръжката на пистолета. Мощната вълна въздух, която изригна от автобуса, едва не го отнесе.

Приклещените вътре пътници започнаха да изплуват нагоре, хващайки се за протегнатите ръце на Райли, издигайки се към спасителния въздух. Той остана във водата до тогава, докато можа, но все пак успя да изпрати и последния пътник на повърхността. Но щастие то, че всички хора бяха спасени, не успя да компенсира докрай разочарованието, което разяждаше душата му.

Когато Райли се върна обратно в Патриаршията, районът вече бе същинско олицетворение на хаоса. Пътят беше задръстен от пожарни камиони и полицейски коли. Хора от всякакви служби за бързо реагиране се щураха наоколо и се опитваха да си вършат работата.

Райли бе успял да се хване за една от подпорните греди на моста и да се изкатери обратно горе. Полицията в крайна сметка засвидетелства присъствието си с едно ченге, което след известни пререкания се съгласи да върне агента обратно в квартал „Фенер“. Райли хвърли мократа си риза и я замени с якето, което бе съблякъл, преди да скочи, но панталоните му си бяха все така мокри.

Когато стигнаха хълма на Патриаршията, беше принуден да извърви последните стотина метра пеша, тъй като полицейските ленти бяха отцепили доста широк периметър от района. В крайна сметка откри Тес и Ертугрюл край портала, заедно с двама наежени войници от специалните части.

Когато тя го зърна, лицето ѝ грейна от облекчение, но веднага след това погледът ѝ се плъзна към подгизналите му панталони.

— Не е зле веднага да се отървеш от тези дрехи!

— Сакът ми още ли е в колата? — обърна се той към Ертугрюл.

— Разбира се. Паркирана е малко по-надолу.

В този момент на няколко метра от тях двама санитарни качиха в линейката носилка. Тялото, което лежеше върху нея, бе изцяло покрито с одеяло.

Райли погледна въпросително Ертугрюл.

— Отец Алексей. Великият архимандрит на библиотеката. Един куршум между очите.

— В една алея малко по-навътре откриха и трупа на друг свещеник — поясни Тес.

— Без расо, нали? — предположи агентът. Тес кимна.

— А пожарът?

— Изгасен е, но от библиотеката не е останало почти нищо. Очевидно нашият човек е намерил онова, което е търсил.

— За пореден път — допълни кисело Райли.

Постоя малко при тях, стиснал яростно юмруци, и отсече:

— Окей. След минута се връщам.

И пое към джипа, за да се преоблече. По пътя се сети за нещо и извади блекбърито си. Апаро вдигна още на първото позвъняване.

— Какво стана? — извика той.

— Изгубих го. Този тип е абсолютен маниак! Кой е той?

— Не разполагаме с име. Просто са го засичали вече.

— Къде?

— В Багдад, преди три години. Спомняш ли си компютърния експерт, дето го измъкнаха от финансовото министерство?

Нямаше как да не си спомня. Случаят бе предизвикал фурор през лятото на 2007 година. От техническия център на министерството бе отвлечен американец заедно с петимата му бодигардове. Похитителите се бяха появили в пълното бойно снаряжение на Иракската републиканска гвардия и се бяха престорили, че го „арестуват“. А специалистът бе пристигнал в Багдад предния ден. Задачата му бе да инсталира система за проследяване и контрол на милиардите долари международна и американска помощ, които изтичаха някъде из иракските министерства и за които разузнаването бе разбрало, че се пренасочват към иранските терористични групи в Ирак, чиито представители бяха окупирали редица ключови постове в новото иракско правителство. Очевидно никой в Ирак нямаше сметка корупцията да бъде прекратена, а самото министерство най-безсрамно се съпротивляваше срещу инсталирането на програмата. За капак мъжът, който бе дошъл, за да сложи точка на тази невиджана корупция, бе похитен по-малко от двадесет и четири часа след стъпването си на иракска земя.

Похищението бе перфектно планирано и изпълнено и се приписваше на силите „Ал Кудс“, арабската дума за „Йерусалим“ — специално формиране на Иранската революционна гвардия за провеждане на секретни международни операции. Две седмици по-късно, когато американският специалист и неговите петима бодигардове бяха намерени мъртви, антииранската риторика на Белия дом ескалира. Американските сили автоматично арестуваха шестима

официални ирански представители. Никога неотказващо възможността да раздухва конфликти, иранското правителство в лицето на уж независимата милиция „Асаиб Ал ал-Хак“ или „Праведната лига“, бе подело още по-нагли нападения, този път срещу щаба в провинция Кербала, при това по време на среща на най-високо равнище между американски и иракски представители.

Десетина оперативни агенти на „Ал Кудс“ се бяха появили на портала с кортеж черни джипове, абсолютно копие на тези, използвани от американската армия. Бяха облечени точно като тях и говореха перфектен английски. Прикритието им беше толкова добро, че иракските постове бяха твърдо убедени в американския им произход. И ги пуснаха вътре, за да станат свидетели как адът се разтваря пред тях.

Насред ужаса иранските командоси бяха убили един американски войник, а четирима други бяха пленили, за да ги екзекутират малко след като напуснаха щаба. Това бе третият най-кошмарен ден за САЩ от началото на окупацията в Ирак. Незнайно защо, но при нападението не бе убит нито един иракчанин.

— Та твоят човек е бил там. Бил е един от типове, които нахлуха в нашата база в Кербала — поясни Апаро. — Според информацията, с която разполагаме, и двете операции са извършени от един и същи екип. Възможно е терористът да е участвал и в отвличането на програмиста.

— Знаем ли нещо за него?

— Нищо — отговори Ник Апаро. — Типове, които извършиха нападенията, просто изчезнаха. Единственото, което можем да твърдим с относителна сигурност, е, че той може би е бил там. Кой знае в какво още е замесен този мръсник?! Имам чувството, че той е техният човек за специални поръчки.

— Пак извадихме късмет — промърмори кисело Шон.

Един час след връщането им от Патриаршията, Райли, Тес и Ертугрюл вече седяха в конферентната зала в истанбулския щаб на националната полиция.

Един ключов въпрос не му даваше мира. И той реши да го зададе.

— Как е успял да проникне в страната? Нали всички летища са с военна степен на сигурност?

Сюлейман Изетин — полицейският началник, който го беше посрещнал на аерогарата, пръв наруши тягостната тишина.

— В момента проучваме въпроса. Но не забравяйте, че граничните ни власти не разполагат нито с ясна негова снимка, нито с конкретно име! А може и да не е пристигнал със самолет.

— Няма начин! — възрази агентът. — Не е възможно от Рим дотук да е пътувал с кола! При всички положения е летял! — Огледа присъстващите и като говореше по-бавно от обичайното, за да е сигурен, че ще бъде разбран, продължи: — Не забравяйте, че той е успял да прехвърли безпроблемно зложниците си от Йордания до Италия! А ето че сега е тук и все още държи един от тях. Поради това главната ни задача е да разберем как прескача от една държава в друга в мига, в който си поиска. Смятам, че е от изключителна полза за разследването, ако разберем през кое от вашите летища се е промъкнал!

Представителите на различните служби за сигурност се впуснаха в разгорещен дебат на турски. Нямаше съмнение, че не им е приятно да бъдат порицавани от колега от друга държава. По едно време Изетин се намеси, за да въдвори ред, и просто повтори пред Райли:

— Ще проучим въпроса!

— Окей. Освен това би било добре да узнаем как се придвижва, откакто е дошъл тук. Как се е озовал в Патриаршията? Дали не е имал паркирана наблизо кола, която е изоставил, когато ни е видял? Или е

хванал такси? Или може би някой го е чакал? Може би разполага с помощници.

— Освен това — вметна Ертугрюл, — ако приемем, че е довел и Симънс, къде го е оставил?

— Блокирахме квартала в мига, в който той започна да стреля — напомни Изетин. — Със сигурност мога да твърдя, че никой не го е чакал. От мига, в който опънахме лентите, оттам не е изляза нито една кола.

— Може да е изоставил колата си и да се е измъкнал пеша — контрира го Райли.

— Между другото — обади се предпазливо Тес, обръщайки се към Ертугрюл, — какво стана с асистента на Шарафи? Сигурни ли сте, че е напуснал страната?

— Да, при това отдавна — потвърди Ертугрюл.

— Този тип се придвижва твърде бързо, за да действа сам — отбеляза Райли. — Със сигурност има някакви подкрепления. Не забравяйте, че до снощи, когато открадна Регистъра от Ватикана, той нямаше представа, че следата води към Истанбул! Следователно не е разполагал с достатъчно време, за да планира този ход. Взема решенията си в крачка. Реагира на информацията, която получава, точно като нас, само дето е с един ход пред нас.

Обърна се към Ертугрюл:

— Относно този манастир, кой друг би могъл да ни насочи къде да го търсим?

— Имах възможността да разменя няколко думи със секретаря на патриарха, докато те чакахме — отвърна Ертугрюл. — Каза, че никога не е чувал за него.

— Това не е изненадващо — намеси се Тес. — Инквизиторът, който е попаднал на манастира, пише, че е бил изоставен. А това се случва в началото на XIV век.

— Секретарят обеща да поговори с другите свещеници, когато се поуспокоят — въздъхна Ертугрюл.

Изпълнен с чувство на безсилие, Райли възкликна към домакините си:

— Разпитайте в университетите! Нали там има всякакви специалисти?! Все някой трябва да знае историята на този манастир!

— Това е православна църква, агент Райли — отговори спокойно началникът на полицията. — Нейната история едва ли е водеща научна област за нашите академични среди.

Райли кимна мрачно.

— Значи засега единственото, което знаем за манастира, е, че се намира в региона на планината Аргей, сегашната Ерджиясдаъ. За колко голям район става въпрос?

Ертугрюл размени няколко думи с домакините им, а после един от тях вдигна телефона. Миг по-късно млад полицаи донесе сгънатата карта, която разтвори на масата. Ертугрюл попита още нещо официалните лица, а после се обърна към Райли.

— Всъщност, това не е планинска верига, а само една планина. Ето тук! — И посочи към обширна, доста по-тъмна на цвят област в центъра на страната. — Това е угаснал вулкан.

Райли погледна мащаба в долната част на картата, а после попита:

— Диаметърът ѝ е около петнадесет километра?

— Доста голяма купа сено — промърмори Тес.

— Така си е — съгласи се Ертугрюл. — Освен това теренът не е никак лесен. Планината е висока около три хиляди и шестстотин метра и изобилства на клисури и долини. Нищо чудно, че онзи манастир е успял да оцелее толкова години, дори и след нахлуването на османските турци. Би могъл да бъде скрит в която и да е от многобройните планински гънки. Затова, за да го види, човек би трябвало да попадне съвсем случайно на него.

Райли тъкмо се канеше да каже нещо, когато се намеси Тес:

— Мислиш ли, че ще можеш да намериш подробна карта на региона? Може би топографска карта? Като онези, дето използват алпинистите.

— Мисля, че не е проблем — отговори Ертугрюл. Обясни молбата ѝ на турски и един от домакините им отново вдигна телефона.

Райли я погледна въпросително, но после се обърна отново към картата и попита:

— Далече ли е?

— Оттук ли? Около осемстотин километра.

— И как според вас ще стигне той дотам? С кола? Или ще лети? Малък самолет или хеликоптер биха свършили работа.

Домакините им си размениха няколко думи, след което заклатиха енергично глави.

— Може да използва и самолет — обясни Ертугрюл. — Наблизо е Кайсери, а там има летище. Доколкото знам, приема по два полета на ден от Истанбул. С кола са единадесет-дванадесет часа.

— Има и влак — сети се началникът на полицията. — Но няма как да се качи на него, щом има заложник.

— Ясно. Ако предположим, че ще пътува с кола, откъде би могъл да я вземе? — обърна се Райли към Ертугрюл. — Какво знаем за колите, които е използвал в Рим? Имам предвид онези, в които са били Шарафи и Тес?

Официалният представител на ФБР разлисти докладите в папката си и откри онзи, който търсеше.

— Единственото, с което разполагат засега, е, че всички коли са били с фалшиви регистрационни номера. Предварителната проверка на колата, в която е била госпожица Чайкин, сочи, че е била обявена за открадната. Тук също би могло да стане, но за придвижване на жалбите за откраднати коли обикновено е необходимо време. А що се отнася до фалшивия регистрационен номер, това не може да се разбере, докато не хванеш самата кола.

— Същият почерк, както и при колите бомби в Ливан и Ирак — отбеляза Райли. — Или крадат коли, или ги купуват с пари в брой и фалшиви лични карти. И в двата случая не разбираме нищо, докато не ги взривят. Но този случай е специален! — възкликна разгорещено. — Непременно трябва да разберем каква кола кара сега!

— Ще ни трябва списък на всички откраднати коли от... вчера насам! — обърна се Ертугрюл към Изетин.

— Няма проблеми — кимна началникът на полицията.

— Колко пътя водят към онази планина? — попита Райли. — Не можете ли да направите блокади? Все пак вече сме сигурни, че се е запътил натам!

Началникът на полицията поклати глава, приведе се към картата и обясни:

— Дори и да знаем, че идва оттук, би могъл да мине по десетки пътища. Всичко зависи от това, към коя част на планината се е запътил. Към всяка от тях води различен път.

— Освен това — допълни Ертугрюл, — ще се сблъскаме със същия проблем и като момчетата на летището. Не можем да предоставим на полицията нито ясна снимка, нито конкретно име. Могат да се оглеждат единствено за Симънс.

— Блокадата напълно отпада като вариант — отсече Изетин. — Този район е популярен сред туристите. А по това време на годината Кападокия е едно от най-посещаваните места. Не можем да спираме хората.

Този път тишината бе нарушена от Тес:

— Щом казвате, че може би работи за иранците, не е ли възможно тук да има негови хора, които да му осигурят кола, убежище, оръжия...

— Възможно е — съгласи се Райли. Той самият си бе задавал този въпрос, но засега не бе посмял да го изрече на глас, за да не засегне домакините си. Вместо това се обърна към Ертугрюл: — Наблюдаваме ли посолството им?

Ертугрюл дипломатично отклони въпроса:

— Посолството им не е тук, а в Анкара. Тук имат само консулство.

И с това обясненията му приключиха.

— Но иначе наблюдаваме ли ги? — не го оставяше на мира Райли.

— Обърни се към колегите ни от ЦРУ.

Райли най-сетне схвана намека и реши да изостави въпроса. Засега. В отчаянието си се обърна към един от турските им домакини на масата — Мурат Челикбилек от турската МИТ, Националната разузнавателна организация.

— Ами вашите хора? Не може да не извършвате някакво наблюдение!

Челикбилек се загледа за миг в него с неразгадаемото изражение на лешояд, а после отговори:

— Това не е въпрос, който може да се обсъжда пред всеки.

— Напълно ви разбирам — усмихна се агентът от ФБР. — Не мога да изисквам от вас подробности по съответните задачи, които изпълнявате. Единственото, за което ви моля, е да проверите дали около консулството няма някакво раздвижване, дали някой не е забелязал нещо, което би могло да ни помогне.

Челикбилек го изгледа изпод притворените си клепачи, след това бавно изрече:

— Ще видя какво мога да направя.

— Предварително ви благодаря! — продължи със същия угоднически тон Райли. — Защото трябва да действаме бързо. Този човек вече уби трима души във вашата страна и няма никакви гаранции, че ще спре да убива. Вероятно вече пътува към манастира и ако не разберем какво кара или закъде точно се е запътил, той ще продължи да си развява байрака! — Огледа всички, за да се увери, че е разбран, след което се обърна към Ертугрюл и с доста по-тих глас допълни: — Ще се наложи да поговорим с момчетата от Лангли. Незабавно!

Мансур Захед се включи в потока коли, излизащи от града, и се концентрира в пътя пред себе си.

Джед Симънс седеше до него, на предната седалка, с леко отпуснато тяло и вече познатия невиждащ поглед в очите си. Транквилантът за пореден път бе изсмукал жизнените му сили и го бе превърнал в покорна кукла на конци. Захед бе наясно, че ще се наложи да го задържи в това състояние доста време — пътят, който поемаха, беше доста дълъг. Много по-дълъг, отколкото предишния.

Не беше във възторг, че отново се налага да пътува. Би предпочел да стигне до Кайсери със самолет — така, както прелетя от Италия до летище в относителна близост до Истанбул. Ала Бени Щийл набързо го разубеди. И двамата знаеха, че турците охраняват изключително строго своите аерогари, а след приключението им в Рим рискът за тях се бе удвоил. Захед никога досега не бе поставял под въпрос преценката на своя пилот. И затова се съгласи да кацнат на север от Турция, в България, в някакъв черноморски курорт с малко гражданско летище. Кой кога пристига и защо, бе последна грижа на местните власти. А оттам до Истанбул пътят не бе дълъг.

Сегашното му пътуване щеше да бъде най-малко десетчасово, ако не и повече. Но нямаше друга възможност. То бе започнало с един от неговите кошмари — задръстванията във вечерния час. Хаосът му напомни за Исфахан, неговия роден град в Иран — поредния образец на архитектурата, обезобразен от стълпотворението на автомобили. Но за разлика от тази сутрин, когато бягаше от Райли, сега караше внимателно, избягвайки всякакви поводи за конфликти с другите шофьори. Знаеше, че дори и един леко ожулен калник би имал катастрофални последици, тъй като караше открадната кола и пренасяше упоен пленник.

Шестлентовата магистрала беше удобна, но Захед седеше на тръни. Никога досега не бе виждал толкова много и толкова големи камиони, каращи бясно по пътя Истанбул-Анкара, без да обръщат

внимание нито на не особено добрата настилка, нито на 120-километровото ограничение на скоростта. Турция беше на едно от първите места в света по пътни инциденти, а колата, която му намериха — черен ленд роувър „Дискавъри“, макар и идеална за черните пътища, беше твърде висока за магистралата. Въздушните течения, създавани от подминаващите го тирове, непрекъснато го отнасяха, принуждавайки го да стиска здраво волана, за да я държи в своята лента.

Както и при всички останали свои мисии, така и сега Захед направи бърза оценка на ситуацията. Успя да влезе незабелязано в Турция, да открие в Патриаршията информацията, която му трябваше, и да избяга от Райли. Предпочете да не мисли сега за агента от ФБР и се върна към събитията от предишния ден.

Спомените за Ватикана отключиха приятни асоциации. Изпълни се с чувство на задоволство, припомняйки си адреналина, който изпита, докато гледаше репортажа за своите действия по телевизията през целия ден. Беше сигурен, че след днешното му посещение в Патриаршията ще последват нови репортажи. Каза си, че дори и да не успее да открие намереното от Бехруз Шарафи, или ако то се окаже безполезно, приключението му пак няма да е било напразно. То бе по-добро от всичко, постигнато досега и в Бейрут, и в Ирак. Много по-добро. Беше му дало възможността да атакува врага си в сърцето на неговата вяра.

Жадните им за кървави сензации медии щяха да предъвкват новините дни наред, за да ги запечатат завинаги в съзнанието на публиката си, която в крайна сметка бе главната му цел. Финансовите пазари вече вършеха своята част от задачата, като се сриваха и изтриваха милиарди долари от сметките на западниците. Не, не се съмняваше, че делото му ще бъде забравено скоро. А с малко повечко късмет това щеше да бъде само началото. То щеше да събуди за бой хиляди други воители на тяхната вяра, показвайки им какво може да бъде сторено.

Съзнанието му се върна назад, към началото. И пред очите му изплуваха лицата на по-малките му братя и на сестра му. Сякаш още ги виждаше, чуваше ги как тичат и се гонят из двора на къщата им в Исфахан.

Ако бяха живи, родителите му щяха да се гордеят със стореното от него. В главата му нахлуха спомените за онзи кошмарен ден, събудил в душата му пламъците на гнева, които оттогава насам го изгаряха. Беше неделя, 3 юли 1988 година — отвратително влажен ден, в който семейството му изригна в небето, денят, в който светът на четиринадесетгодишното момче, което той беше тогава, се възпламени. Денят, в който започна новият му живот.

„Даже не благоволиха да се извинят“ — помисли си жлъчно той, спомняйки си за празните ковчези, които бяха погребали. Нищо. Само малко кървави пари за него и за близките на останалите загинали.

Преглътна гнева си и си пое дълбоко дъх. Наложил си да се успокои. Нямаше смисъл да скърби за случилото се или, както неговите сънародници обичаха да казват, за онова, което е било писано да се случи. Нали в крайна сметка всичко това е записано някъде. Засмя се тихичко на тази наивна мисъл. Отдавна бе престанал да ѝ вярва. Онова, в което обаче вярваше, бе, че неговите родители, братята и сестра му не бяха загинали напразно. Оттогава насам животът му бе поел в далеч по-значима посока.

Захед се огледа и прецени, че след няколко часа ще трябва да спре. Не искаше да пътува през нощта, когато трафикът е прекалено разреден. Нищо чудно полицията да постави постове. Не можеше да поема риска и да отседне в хотел. Мотел би бил добър вариант, но Европа все още не бе възприела идеята за анонимността, предоставяна от подобни местенца в Щатите. Не. Двамата със Симънс щяха да си останат в джипа. След двеста-триста километра ще намери паркинг за тирове, ще се вмъкне между две от тези чудовища, ще бие поредната доза успокоително на археолога и ще поспи.

А на зазоряване отново ще потегли на път — първоначално на изток, към Анкара, а после по древния Път на коприната в посока Кайсери и съкровището, което толкова отчаяно търсеше.

— Проблемът е, че за толкова обширен район ще бъде трудно да намерим нещо, което би ни свършило работа — отбеляза резидентът на ЦРУ.

Намираха се в стая без прозорци в консулството на САЩ в Истанбул — квадратен бетонен бункер, скрит зад добре укрепени стени и пропускателни пунктове. Разположено на петнадесет километра северно от града, то приличаше по-скоро на модерен затвор. Нямахше нищо общо с архитектурната елегантност на старото консулство, скътано сред китните тесни сокаци и пазарищата на стария град. Построено след 11 септември 2001 година, то бе конструирано така, че да устои на всякакви нападения.

— Какво искаш да кажеш? — попита Райли.

— Че можем да пренастроим някой от сателитите ни да мине над района в съответната времева рамка, но няма как да получим жива връзка, нито постоянно излъчване. Сателитът ще ни показва само онова, което вижда, докато минава над мястото. Което изобщо не те устройва.

— Така е. А и нямаме представа кога ще се появи иранецът.

— Мога да изкарам някой от нашите безпилотни разузнавателни самолети от Катар, но...

— Ще го забележи! — прекъсна го безцеремонно агентът от ФБР.

— Нямам предвид „Хищниците“. Говоря ти за най-новия писък на модата в тази област — „Ар Кю-4 Глобал Хоук“. Тези ястребчета висят на дванадесет хиляди метра височина. Твоят човек няма да го забележи.

— Имай предвид, че този тип е наясно с всичките ни номера. Отлично знае как изглеждат. А и по това време на годината небето е съвсем ясно. Не можем ли да получим някоя от големите птици?

Подобно на резидента, Шон Райли също беше наясно, че най-използваните разузнавателни сателити, популяризирани по филмите,

няма да им свършат работа. Те бяха подходящи за наблюдение на конкретна цел през определени интервали от време — да следят примерно за изграждането на нова атомна централа или за появата на ракетни установки. Но не бяха в състояние да предоставят постоянни данни в реално време. За тази цел Райли се нуждаеше от нещо, което Националната разузнавателна служба се стараше да държи в тайна — разузнавателен сателит, който да поддържа геосинхронна орбита над постоянна точка от земната повърхност и да предава картина в реално време. Невероятно трудна задача.

Сателитите обикновено се отклоняваха от своята орбита под въздействието на различни фактори — земната гравитация, слънчевия вятър, радиацията. За задържането им над точно определена точка от планетата им трябваша специални позициониращи програми. За да изпълнят задачата си, те трябваше да бъдат изведени на разстояние от тридесет и пет хиляди километра от земната повърхност и снабдени с високотехнологична видеоапаратура. И затова бяха по-големи от училищен автобус, а мълвата твърдеше, че струват над два милиарда долара — така де, ако изобщо ги имаше. Последното вероятно обясняваше факта защо не се срещаха под път и над път.

— Няма начин! — отсече резидентът на ЦРУ. — Графикът им е натоварен до дупка. А дори и да освободим един, не мисля, че ще успеем да го пренастроим за времето, когато ти трябва.

— Но все пак не може да не изпратим нещо! — провикна се отчаяно Райли. — Този тип вече причини достатъчно щети и всеки момент вероятно ще причини още!

Резидентът разпери ръце:

— Повярвай ми, ястребчетата ще ти предоставят всичко необходимо! Момчетата ни в Ирак и Афганистан се кълнат в тях. А и те са единствената ни реална възможност. Затова ти предлагам да приемем и да се надяваме на късмет!

Резидентът подценяваше способностите на „Глобал Хоук“. Ястребите имаха разпереност на крилете над триста метра, можеха да изминат пет хиляди километра до целта си и да се задържат над нея часове наред, наблюдавайки обширен регион. Носеха всевъзможни камери на борда си и предаваха информация при всякакви атмосферни условия и по всяко време на денонощието.

Резидентът отново огледа картата на планината Ерджиясдаъ.

— Да предположим, че ни отпуснат едно ястребче. С това обаче проблемите ни не свършват. Подходите към мястото са твърде много, за да бъдат наблюдавани едновременно. Налага се да стесним набелязаната област, за да получим ясна резолюция на изображението. В такъв случай обаче може и да пропуснем целта.

— Засега не разполагаме с повече информация — изсумтя Райли.

— Окей. Ще говоря с Лангли. Ще видя дали могат веднага да ни освободят една птица.

— Кажй им, че е само за ден-два — напомни му Райли. — Но ни трябва веднага. Ако е по-късно, няма никакъв смисъл да я пращат.

— Хубаво де. Ще натисна няколко лоста и ще ти намеря нещо — кимна резидентът. — И въпреки всичко все още не знаем какво търсим, нали?

— Ти само ми дай очи, пък аз ще се погрижа за какво да се оглеждат! — увери го Райли.

Откри Тес в празна стая за разпити. На масата пред нея бяха разгърнати големи карти. Беше вперила очи в екрана на лаптопа, потънала в размисъл. Забеляза го едва когато застана до нея.

Вдигна очи и попита:

— Е, как мина?

Съдейки по тона ѝ, разочарованието му явно се бе изписало по лицето му.

— Ами — сви рамене той, — не можем да получим сателита, който искам, но все пак ще ни дадат един разузнавателен самолет. Районът обаче е твърде голям за неговия обхват.

— Какво ще рече това?

— Че е възможно да пропуснем нещо — отговори той с мрачен тон. Придърпа си стол и се отпусна уморено върху него.

Тес се усмихна и дяволито подхвърли:

— Е, в такъв случай мисля, че ще ви помогна.

— Сега не е моментът за майчински успокоения.

— Говоря ти сериозно, прасе такава! — Придърпа към себе си картата на Турция, постави я върху топографската карта на планината Ерджиясдаъ и посочи към точката на Истанбул в горния ляв ъгъл. — Ето, виж!

Той се приближи.

— Така — започна тя. — Константинопол е тук. Това е мястото, откъдето тръгва Еверард и неговата весела дружина.

Погледна към Шон Райли, за да се увери, че е привлякла вниманието му. Той ѝ кимна да продължи.

— Опитвали са се да се върнат ето тук, до Антиохия, най-близката тамплиерска твърдина. — И посочи мястото, където някога се е намирала Антиохия. — Но както знаем, са стигнали едва дотук! — Пръстът ѝ се заби в центъра на картата. — До планината Аргей, където е бил манастирът.

— Това е... забележително — промърмори кисело той.

— Погледни планината, идиот такъв! Кръгла е! Кръгла като всеки угаснал вулкан. Което ще рече, че съвсем спокойно са можели да я заобиколят, нали? И въпреки това са решили да се изкатерят по нея.

Райли се замисли и смотолев:

— Не изглежда разумен ход, освен ако са искали да не се натрапват на очи.

— Брей! — ухили се тя с престорено възхищение. — Виж как забелязваш и най-забележимите връзки! Направо да не повярва човек как го правиш!

— Добре де, разбрах! Каква е идеята?

— Еверард и хората му наистина са гледали да не се натрапват на очи. Налагало се е. По онова време селджукските турци вече са били завладели голяма част от тези земи. И от гледна точка на тамплиерите това е била вражеска територия. Всеки разумен човек на тяхно място би предпочел да избягва откритите пространства. Затова, където е било възможно, те са се придържали към планинските пътеки. И точно затова са направили отбивката си в манастира.

— Добре де, но с какво ни помага това? — изгледа я Райли. — Не можем да кажем в коя посока са тръгнали, след като са започнали да се катерят — по посока на часовниковата стрелка или в обратната. Което означава, че пак ни остава цялата планина.

— Не съм съгласна! Виж! — възкликна ентузиазирано тя и извади отгоре топографската карта на планината. — Забележи контурните линии, тук и тук! — Сочеше на запад от северната страна на планината. — Виждаш ли колко са гъсти?

Контурните линии, показващи нивото на височината — в този случай през интервали от петдесет метра, внезапно се сливаха и буквално се препокриваха, което означаваше, че регионът е изключително стръмен. И не само стръмен, но на практика отвес.

— Това е пропаст — обясни Тес с блеснали очи. — При това големичка. Не може да не са я видели, когато са тръгнали нагоре по планината. Което ги е накарало да тръгнат в другата посока — обратно на часовниковата стрелка. Което по случайност се оказва и най-прекият път за тях.

Райли се приведе, все по-заинтригуван.

— Ами ако са дошли от изток? Ако са влезли в планината от другата страна на тази пропаст и са я заобиколили в противоположната посока?

— Съмнявам се — възрази Тес. — Огледай региона на север от планината. Кайсери съществува от поне пет хиляди години. Бил е един от най-важните градове за селджукските турци. И ако тамплиерите са се стараели да останат незабелязани, няма начин да не са го избегнали. А предвид факта, че са идвали от северозапад, трябва да са го заобиколили от запад, може би през долините на Кападокия, където са имали добро прикритие сред християнските общности, криещи се в пещерите и подземните градове още от ранните години на тази религия. Освен това направих още някои проучвания. Този район тук — тя посочи северозападния подход към планината — е изключително популярен сред планинарите през цялата година. Което ме наведе на мисълта, че ако руините на манастира бяха там, досега все някой щеше да ги спомене в интернет. А тук, точно на север, има някакъв ски курорт. Значи и за него важи същото. Изобщо целият този регион е проучен много добре. — Погледна Райли и заключи победоносно: — Казваш, че ти трябва по-малък район, така ли? Е, в такъв случай забрави за дясната част на планината, Шон! Концентрирай се върху западните ѝ склонове!

Райли огледа още веднъж картата, погледна Тес и промърмори:

— Ако грешиш, ще го изпуснем!

— И бездруго е възможно да го изпуснем, ако кръжим над цялата планината. Но съм сигурна, че не греша!

Погледите им се срещнаха. Райли задържа нейния за момент, усещайки как ентусиазмът ѝ изпълва и него.

— Окей — кимна той. — Ще съобщя на колегите.

Тес се усмихна, доволна от реакцията му. А когато той се изправи, тя каза:

— А ние би трябвало да бъдем там! Да го чакаме!

Райли се обърна за да ѝ възрази, но тя го прекъсна:

— Недей!

— Какво? — изгледа я той.

— Не започвай пак старата песен!

— Каква песен? — слиса се той.

— Е, нали се сецаш? Онази, дето ти казваш, че заминаваш, обаче аз трябва да остана тук, защото е твърде опасно, обаче аз ти казвам не, имаш нужда от мен, защото аз знам всичко за тамплиерите, а ти настояваш, че това няма да стане, аз ти се опълчвам, че без мен е възможно да изпуснеш единствената следа, която води към него, откъдето ти решаваш да заиграеш мръсно и ми заявяваш, че трябва да мисля за Ким и да бъда добра майка, а аз се вбесявам, че си повдигнал този въпрос и че намекваш, че не съм добра майка... — Спря и си пое дъх. По устните ѝ заигра закачлива усмивка. — Е, пак ли старата песен? Дано си наясно, че каквото и да кажеш, аз пак ще дойда с теб!

Райли я наблюдаваше, сащисан и леко замаян от словесната ѝ атака. А после, без да казва нищо, само вдигна ръце, за да ѝ покаже, че се предава. Обърна се и излезе.

Джед Симънс бавно идваше в съзнание. Устата му беше пресъхнала, а главата го болеше така, сякаш страдаше от силен махмурлук. Но гледката, която постепенно се разкри пред очите му, разби илюзиите му, че това състояние е вследствие на нещо приятно. Намираше се на предната седалка в някакъв джип, който се носеше през непозната територия — огромни, облети в слънце планини, простиращи се до хоризонта. Дясната му ръка беше прикована с белезници за дръжката на вратата. Гласът на мъжа зад волана го върна окончателно в кошмара, в който живееше вече дни наред.

— Най-послед се събуди! — подхвърли весело похитителят му. — В чантата в краката ти има бутилка вода и няколко шоколада. Хапни си.

Симънс бе твърде уморен и вбесен, за да се противи на предложението. От времето, прекарано в йорданската пустиня, знаеше колко е важно да не се обезводнява. Приведе се със свободната си ръка и усети, че около кръста му има нещо. Погледна надолу и се опипа. Да, под ризата му наистина имаше нещо.

Тъкмо се канеше да я издърпа, когато похитителят му го предупреди:

— Колкото по-малко я пипаш, толкова по-добре.

Ръката му замръзна във въздуха. Обърна се към него.

— Какво е... това?

— Може би е по-добре сам да погледнеш.

Археологът не издържа и дръпна нагоре ризата си.

Около кръста му беше увит колан, широк около пет сантиметра, изработен от груба, бляскава материя. В следващия миг зърна катарамата, свързваща две медни жички, които стърчаха над нея.

В душата му се надигна грозно предчувствие.

— Какво е това? — повтори той и по челото му изби пот.

— Дребна бомбичка. Нищо особено. Малко „Семтекс“ и детонатор. С дистанционно управление. — Извади телефона си, показва

му го и го върна обратно в джоба си. — Но е достатъчна, за да пробие в корема ти дупка с големината на юмрук. Ако избухне, надали ще те убие веднага. Ще живееш може би минута, а може би и повече и ще зърнеш с очите си кратера, който бомбата ще издълбае. Не мисля, че гледката е приятна. Не ти я препоръчвам.

Симънс затвори очи и се опита да си поеме дъх, но установи, че дишането му е затруднено.

— Защо? — простена той.

— За мотивация. Ще се наложи да поразгледаме някои забележителности, затова реших да се подсигурия, че няма да направиш някоя глупост. Надявам се, че перспективата да видиш как червата ти се влачат по земята, е достатъчен аргумент, за да се държиш така, както ти кажа. Обикновено се получава. — Погледна към археолога, проверявайки реакцията му, и допълни: — А, да. И не се опитвай да разкопчаваш катарамата. Заключена е.

Симънс се отпусна безпомощно на седалката. От време на време покрай тях минаваше по някоя кола, но в противоположната посока. Почти пустият път беше тесен и неравен.

— Къде отиваме? — обади се накрая той, макар да знаеше, че въпросът му е безсмислен.

— В планината. Чистият въздух ще ти се отрази добре — отговори шофьорът с иронична усмивка. — Изглеждаш ми малко бледичък.

В съзнанието му като че ли проблесна нещо.

— Разбрал си къде е манастирът?

— Горe-долу — бе лаконичният отговор.

Водачът вече ги очакваше на уговореното място, което не се оказа чак толкова трудно за откриване благодарение на джипиес системата. Беше избрал маршрут, който увеличи пътуването с един час, но пък заобикаляше Кайсери и навлизаше в планината от запад. А самата планина се оказа впечатляваща гледка. Подобно на Килиманджаро и останалите угаснали вулкани, тя представляваше самостоятелен скален конус, издигащ се сред равнината. И макар че беше лято и температурите се движеха около тридесет и пет градуса, върхът на Ерджиясдаъ беше покрит със сняг.

Захед спря на малка бензиностанция в покрайнините на градчето Кара Коюнлу, където ги очакваше техният водач Сюлейман Топрак. Очуканият му джип „Тойота“ подсказваше, че по-често се движи сред планинските поляни, отколкото по асфалтирани пътища.

Иранецът спря зад тойотата, обърна се към задната седалка, взе оттам пистолет и го пъкна в джоба на самото си, без да се крие от Симънс. После погледна към пленника си, поклати предупредително пръст и напомни:

— Следвай сценария! Не забравяй, че залогът е два човешки живота — твоят и неговият! — И излезе от колата.

— Сюлейман Топрак, но може да ме наричате Съли — представи се водачът с огромна усмивка и превзет американски акцент.

— Али Шарафи — на свой ред се усмихна Захед и незабележимо огледа периметъра. Не забеляза нищо необичайно. — Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо. — Беше го избрал сред още няколко местни водачи, които рекламираха услугите си по интернет.

— Радвам се, че се обадохте. Работата ми изглежда интересна.

— А това е моят колега Тед Чайкин — посочи Захед към Симънс. Нарочно бе избрал имена, които пленникът му нямаше как да забрави, но въпреки това изпита перверзна наслада, като наблюдаваше реакцията на археолога.

— Здравейте! — отново цъфна в усмивка водачът. — Надявам се, че сте пътували добре.

— Без проблеми. Само дето Тед имаше малко стомашни проблеми. Наложил се на няколко пъти да спираме — изрече Захед с престолено съчувствие. — Обикновено е доста по-приказлив.

— Е, случва се — махна с ръка младият турчин. — Една чашка ракия и си готов! Имам цяла бутилка в колата, но нека първо намерим вашия манастир. Казахте, че може би ще разполагате с повече информация?

Захед извади от джоба си бележник. В него бе записал онова, което отец Алексей, великият архимандрит на библиотеката в Патриаршията, бе открил и му бе превел, преди той да изстреля куршум в главата му.

— Не сме се отказали да търсим и други насоки, но в момента единственото, с което разполагаме, е дневникът на епископа на

Антиохия, който описва своето посещение в този манастир през XIII век.

— Страхотно! Секундичка! — извика водачът, приведе се към жабката на колата, измъкна оттам една карта и я разтвори върху предния капак. — Ние сме тук, а това е планината — обясни той на новите си клиенти.

— Та ето какво знаем. Епископът разказва как е поел на север от Сис, който по онова време е бил столица на арменското царство Киликия — заговори Захед с лекотата на човек, който цял живот се е занимавал с история. — А както вероятно знаете, Сис е старото име на Казан.

— А, да, Казан! Тук е! — И го посочи на картата. — На стотина километра на юг.

— Епископът е посетил крепостта Баберон, след което е навлязъл в територията на селджукските турци през Киликийските порти.

— Това ще рече проhodът Гюлюк, ето го — посочи Съли. — Единственият по-лесен начин за преминаване на планинската верига Тавър.

— Пише, че е тръгнал на североизток, към планината Аргей. Цитирам: „Насочихме се към планината, минахме покрай овощни градини, надвиснали с ябълки, дюли и орехи, покрай тучни пасища, пълни с овце и кози, а след това поехме по стръмна пътека през малка тополова горичка. Минахме и покрай великолепен водопад, преди да достигнем до най-богобоязливия от всички манастири — «Свети Василий»“.

Водачът се замисли, очевидно прехвърляше в ума си всички познати картини, отговарящи на това описание.

— Ако е идвал от Баберон, вероятно е тръгнал по този път, който е търговски маршрут от хилядолетия. — Посочи го на картата. — А от тази страна на планината се сещам за три или четири големи водопада, за които споменава и той. Същото важи и за горичките — в този район има няколко. — Обърна се и ги изгледа разочаровано. — Само това ли имате?

— Епископът описва и залеза на далечния хоризонт, което ни подсказва, че е бил някъде тук, по западните склонове на планината. Има и още нещо, което е зърнал по пътя — поясни Захед. — Някакъв

камък от чашата божия, на който били изобразени кръстът и знаците на Нимрод.

— Знакът на Нимрод ли? — погледна го неразбиращо водачът.

— Във форма на диамант — обясни Захед. — А Нимрод е от Стария завет. Правнукът на Ной, първият цар след Големия потоп.

Лицето на Съли светна.

— Голям камък с кръстове по него? От Ноевия ковчег?

— Знаете ли го? — изгледа го Захед.

По лицето на Съли се разля самодоволна усмивка.

— Хайде да открием този ваш манастир! — Той сгъна картата и отвори вратата на джипа. — Следвайте ме! Донякъде ще стигнем и с колите!

— Добре, вие водете — кимна Захед.

След броени минути двата мощни джипа вече катереха планината.

Утринното слънце хвърляше златисти отблясъци над Босфора, когато самолетът излетя от Истанбул и понесе Райли, Тес и Ертугрюл от Европа към Мала Азия. Елегантната бяла „Чесна Ситейшън VII“ на турските ВВС пое към регионалния център Кайсери, където вече ги очакваше подразделение на спецчастите, за да ги придружи до планината.

Райли едва държеше очите си отворени. Беше изгубил представа за изпитите кафета през последните двадесет и четири часа. Но си даваше сметка, че ако иска да е ефективен по време на операцията, която предстоеше, нямаше да е зле да поспи.

И тримата бяха работили до късно през нощта в консулството. Прецениха, че няма смисъл да се връщат в хотела. Тес се бе концентрирала върху маршрута на Конрад към крепостта Корикос, а Райли и Ертугрюл обработваха разузнавателната информация, предоставена им от американските и турските агенции. Проведоха и няколко разговора с Ню Йорк и Лангли, както и с определени хора от Форд Мийд — Националната служба за сигурност, където анализираха аудио и видеозаписи, търсейки отговора на най-важния в момента въпрос: как терористът пътува от Истанбул към своята крайна цел.

Първите лъчи на слънцето не им донесоха никакви конкретни отговори. Единственото, с което разполагаха, бяха сводките за откраднатите коли, които пристигнаха от пътна полиция. През последните четиридесет и осем часа бяха станали петдесет и седем кражби. Райли и Ертугрюл набързо елиминираха по-голяма част от тях. Камерите на ключовите кръстовища в Истанбул бяха засекли регистрационните номера на някои от колите, което подсказа и посоката, в която се е отправил бомбаджията. Така в крайна сметка сведоха евентуалните цели за наблюдение до четиринадесет, които бяха въведени в компютъра на разузнавателния безпилотен самолет, изпратен от Катар. Умното ястребче се ръководеше от 9-о

разузнавателно крило на военновъздушната база „Бийл“ в Калифорния.

Оттук нататък не оставаше нищо друго, освен да чакат. Райли обърна поглед към отсрещната седалка. Тес го усети и вдигна очи от лаптопа.

— Какво има? — усети напрежението му тя.

Прекалено уморен, за да се впуска в обяснения, той отклони въпроса ѝ и попита:

— Нещо интересно?

— Може би. Не съм сигурна дали ще ни помогне да открием гроба на Конрад, без да знаем от коя страна на планината е бил манастирът, но все пак може да помогне.

— Покажи ми — приведе се към нея той.

Тес извъртя лаптопа и посочи картата на екрана му.

— В предсмъртното си писмо игуменът Никодим казва, че Конрад и хората му са поели към Корикос — крепост, която е тук долу, на южния бряг. Днес градчето е известно като Къзкалеси.

— А той откъде е бил сигурен? Ако са го излъгали?

— Едва ли. Това е най-прекият път за Кипър. Конрад вероятно все още е имал приятели на острова. А папските пратеници не са разполагали с голяма власт там. Знаел е, че Кипър е най-подходящото място да се скрие, за да планира следващия им ход. Което означава, че от която и страна на Аргей да са се намирали, те са били принудени да поемат на юг, към един от тези проходи в Таврийските планини, за да стигнат до крайбрежието. Въпросът е: кой точно проход?

Райли кимна, но беше повече от очевидно, че не следи обясненията ѝ.

— Даваш ли си сметка, че вчера ми изкара акъла?

— Какво искаш да кажеш? — смръщи се той.

— Пред Патриаршията. Втурна се след него като камикадзе, после скочи във водата... Грешката не беше твоя, Шон!

— Коя по-точно?

— Случилото се във Ватикана. Бомбите и всичко останало. Вината е по-скоро моя. Шон, знам, че искаш да изтриеш това копеле от лицето на земята. Но не можеш да продължаваш така! Ако не се научиш да сдържаш гнева си, може да ти се случи нещо! А това ужасно ме плаши!

Дълбоко в себе си той знаеше, че тя е права. Напоследък позволяваше на гнева да надделява над разсъдъка му. Проблемът бе, че с такъв като бомбаджията половинчатите мерки не бяха достатъчни. Ако искаше да го хване, се налагаше да действа безразсъдно. И това беше част от работата му. Но нямаше защо да ѝ го напомня.

Направи опит да се усмихне:

— Не е станало нищо особено, скъпа! Все пак съм обучаван тъкмо за такива неща, забрави ли?

От изражението ѝ стана ясно, че тя не се върза. Отдръпна ръката си от неговата и каза:

— Говоря ти сериозно, Шон! Не искам да умираш, разбра ли?! Все още ни предстоят много неща заедно, нали така?

Думите ѝ го свариха неподготвен и го върнаха към преживяното от тях преди няколко месеца.

— Не се притеснявай за мен. Заникъде не съм хукнал.

— Аз обаче бях хукнала. И сега съжалявам. Но ти поне разбираш защо трябваше да го направя!

В ушите му зазвучаха жлъчни откъси от последния им разговор.

— Да не би нещо да се е променило? Като имам предвид служебните ти ангажименти, питам се дали изобщо си струва да опитваме.

— Да не би да си се отказал? — слиса се тя. — Да не би вече да не искаш да си имаме бебе?

— Въпросът е спорен, не мислиш ли?

— Ами ако не е?

— И как ни виждаш нас двамата като родители? Ти, с твоите древни мистерии, които изкарват от сенките всевъзможни хаховци, аз — с моята работа...

— Ха! — махна с ръка тя. — И какво предлагаш? Да се сврем къщи и всяка вечер да играем табла на чаша билков чай? Както сам каза, такава ни е работата. И въпреки нея с теб ще бъдем страхотни родители! Въобще не се съмнявам в това! — Ухили му се и пак стисна ръката му. — Виж какво, изобщо не се притеснявай за това! Все пак ти си мъж. От теб не се очаква да разбираш от такива неща. Остави ги на мен. Единственото, което искам от теб, е да ме увериш, че ще можем да го преодолеем, ако не успеем на този фронт! Както и да ми

обещаеш, че няма да се превръщаш в удобна мишена за онзи ирански откачалник! Става ли?

Райли я изгледа замислено и се усмихна:

— Става.

Алпийският пейзаж отстъпи пред по-суровия скалист терен, докато Захед и Симънс следваха раздрънкания джип на водача. Напуканият от температурните амплитуди асфалт беше тесен и за една кола. След още три километра се стесни до пътека, която би затруднила дори и мулетата. Но не и водача им. Макар и задъхващ се, двигателят на тойотата я носеше нагоре по стръмния склон. Накрая пътеката свърши — на малка полянка в подножието на голяма скала.

Съли вдигна очи към слънцето и погледна часовника си:

— Засега ще оставим колите тук. С по-малко багаж ще изминем повече път. Но до залез-слънце трябва да се върнем, което означава след около осем часа.

— Надявам се, че сте ни осигурили екипировка? — попита Захед.

— Взел съм всичко необходимо.

Щом веднъж изкатериха тясната пътека, виеща се над полянката, първият час от прехода им се оказа относително лесен. С всяка следваща крачка обаче ставаше все по-хладно, августовското слънце постепенно губеше силата си. Тишината се нарушаваше единствено от стадата овце и ангорските кози.

Въпреки пасторалните сцени наоколо Мансур Захед беше на тръни. Времето летеше — ценно време, през което Райли и другите му врагове щяха да го догонят и да се опитат да го хванат. А какво правеше той? Катереше безгрижно планината, доверил се на някакъв местен идиот, когото не познаваше, и на информация, която надали можеше да се нарече изчерпателна.

Симънс не бе отронил и думица — точно както го бе инструктирал. Съли обаче компенсираше мълчанието му дотолкова, че вече започваше да досажда на „професора“.

Теренът постепенно се промени — моравите отстъпиха пред стръмни сипеи и ронлива вулканична скала. Два часа след началото на катеренето водачът им предложи да направят почивка в една горичка. Раздаде им бутилки с вода, сандвичи с пикантен суджук и шоколадови десертчета. Насядаха и се нахвърлиха на храната, наслаждавайки се на прекрасната гледка, която се разкриваше пред тях.

Из златисто бежовата мозайка на Анадолското плато играеха странни сенки. Многоцветни балони с нагорещен въздух се носеха към далечните долини и скритите каньони. Това действително бе един от най-необичайните и забележителни пейзажи на цялата планета. Преди повече от тридесет милиона години целият регион е бил подложен на изригванията на планината Аргей и още няколко вулкана. Засипвали с лава тези места в продължение на десетки хиляди години. А после бурите, реките и земетресенията продължили да забъркват отлаганията и да ги превръщат в туф — мек, ковък камък, съставен от лава, кал и вулканична пепел. Вековната ерозия бе продължила да дълбае платото на долини и каньони, и да вае забележителни скални вълни и приказни комини от бял като кост туф, украсен от неподатливите на гравитацията шапки от червеникавокафяв базалт. Към чудесата на природата бе добавил своя дял и човекът, издълбавайки в скалите дупки във всякакви размери и форми — истински лабиринт от подземни градове, отшелнически пещери, скални църкви и манастири.

— Красиво е — обади се по едно време Съли. — Вие сте от Иран, нали?

— Да, но семейството ми е напуснало страната, когато съм бил на седем — излъга с лекота той. Не за първи път използваше тази легенда.

— Вероятно знаете, че името на този регион — Кападокия, произлиза от персийската дума Катпатука.

— Да, „Страната на красивите коне“ — преведе Захед.

— Преди много години тук наистина е имало коне. За жалост вече не е така. Представяте ли си какво е било да гледаш препускащи диви коне на фона на подобен пейзаж? Разглеждали ли сте долините?

— Не, тук сме за първи път. Пътуването ни не беше планирано, а и съвсем скоро трябва да се връщаме в университета.

— Някога непременно трябва да отделите време, за да го разгледате! Тук е като друга планета! И всичко е само заради онова

чудовище ей там! — Посочи към върха на угасналия вулкан, издигащ се високо над тях.

— Разбира се — кимна Захед и изобрази усмивка.

— А сега, ако ме последвате, ще ви покажа един камък!

След половин час стигнаха до него.

Скрит между зъберите, огромен правоъгълен камък, с височина към два метра, издялан грубо и наподобяващ надгробен паметник. В предната му част бяха издълбани няколко кръста, а в долния десен ъгъл се виждаше ромб — знакът на диаманта. В горния му край бе издълбана дупка с диаметър около двадесет сантиметра.

— Какво е това? — огледа го изненадано Захед.

Джед Симънс вече го оглеждаше професионално. Камъкът като че ли възвърна живота в него и за първи път той каза:

— Малко по-нататък, до границата с Армения, има доста подобни камъни. Някои смятат, че това са закотвящи камъни, които древните моряци са използвали, за да стабилизират корабите си в бурно море. Но тъй като сме доста навътре в сушата, други ги свързват с Ноевия ковчег. Според тях те са изхвърлени, преди да се спре на връх Арарат.

— Но ти не си съгласен, така ли? — изгледа го Захед.

— И се изненадваш? Сякаш не ме познаваш, Али! — усмихна се археологът.

Преди Захед да отиграе следващата си реплика, се намеси Съли:

— Значи вие не вярвате в Ноевия ковчег!

— Разбира се, че не вярвам — въздъхна археологът. — А и историята за Ноевия ковчег не би трябвало да се възприема буквално. Все пак е в Стария завет, за бога! — Сви рамене, като че ли това изчерпваше всичко. — Добре де, вижте тази скала. Това е базалт. Вулканична скала. Местна. А както знаем от Стария завет, Ноевият ковчег е тръгнал от Месопотамия. Там няма вулкани. А е известно, че закотвящите камъни са били дялани на мястото, откъдето корабът е тръгвал, а не където е пристигал.

— Добре де, но тогава кой ги е създал, какво символизират? — настоя Съли.

— Езически камъни от периода преди християнството. Има ги из цяла Армения и Източна Турция. А кръстовете са издълбани доста по-късно, когато християнството измества паганизма. Християните заемстват идеята за надгробните камъни от езичниците. Просто им добавят кръстовете.

— А онази дупка там?

— Ниша за свещ.

Захед огледа района:

— Дотук добре. А водопадът?

— Мисля, че знам кой точно е! — отсече водачът им. — Това е единственият водопад, който отговаря на маршрута, избран от вашия епископ.

Не след дълго стигнаха и до него. А час по-късно вече разглеждаха руините на манастира.

По-точно разглеждаха поредицата от примитивни пещери — вярно, с кубична форма и почти правоъгълни отвори. Входовете бяха обрасли с гъста трева и високи храсти. И когато Съли, Захед и Симънс все пак успяха да си проправят път през пущинака и да влязат, не завариха нищо друго, освен призраците на отдавна избелелите фрески по стените, за които те допуснаха, че изобразяват библейски сцени.

Находката им не ги разочарова. В крайна сметка единственото, което търсеха тук, бе самият манастир.

После тримата излязоха на една от скалните тераси и насядаха по кръглите камъни. Под тях се виеше стръмната пътека, отвеждаща към манастира. Съли извади голямо парче халва, сгъваемото си ножче и започна да реже парчета на своите клиенти. После разтвори отново картата и се загледа в нея. Първата му работа беше да отбележи мястото на манастира.

— Значи оттук нататък ще следваме други указания, така ли?

— Точно така. Указанията на пътешественик, минал през тези земи през XIV век — отговори Захед, извади сгънат лист и го подаде на водача. На него бяха записани подробностите от пътуването на инквизитора, което Симънс беше открил в Регистъра на тамплиерите. — Сега трябва да намерим каньона, който се споменава там.

Съли погледна към листа, а после вдигна глава.

— За какво е всичко това? — По лицето му се разля усмивка. — Вие да не би да търсите съкровища?

— Съкровища ли? Гледаш твърде много филми, моето момче!

От устните на Симънс послушно излезе някакво подобие на смях.

— Тогава защо е това бързане?

— Не бяхме планирали да идваме тук. Просто полагаме финалните щрихи на една книга за кръстоносните походи, а тези гробове биха могли да докажат, че някои рицари са оцелели много по-дълго, отколкото досега се смяташе — факт, който е в пълно противоречие с тезата, която излагаме в книгата си. Но тъй като бюджетът ни е ограничен, не можем да останем дълго. След два дена трябва да сме в университета.

— Значи няма никакво съкровище!

— Съжалявам — сви рамене Захед. — Но с удоволствие ще ти изпратим книгата с автограф, когато я издадем.

— Би било страхотно — промърмори водачът им, опитвайки се да скрие разочарованието си. След това отново сведе поглед към бележката, която му даде Захед. От време на време вдигаше очи и оглеждаше околността, решил да се пребори с поредното предизвикателство.

След известно време като че ли взе решението си.

— Описанието е малко неясно, но доколкото схващам, се е опитал да мине през прохода Гюлюк — мястото, откъдето е минал и епископът. Защото това е единственият проход през Таврийските планини. Което означава, че каньонът, за който се говори, е в южна посока. Тук обаче има много каньони. И не мога да твърдя със сигурност за кой точно става дума. Чакайте! Ще се обадя на чичо си Абдулкерим. Той е византолог. Някога беше професор в Анкара. Сега работи като екскурзовод. Живее в Яхяли, съвсем близо до каньоните, за които стана дума. Ако има човек, който да ги познава, това е той. Само той ще ни помогне! — Извади мобилния си телефон, погледна екрана му и се плесна по челото. — Жалко! Забравих, че тук няма сигнал.

Захед настръхна.

Веднага разбра какво ще последва от тези думи. Блясъкът в очите на Симънс потвърди предчувствията му.

„Няма сигнал!“ Тези думи буквално възпламениха Джед Симънс. Няма сигнал. Значи няма детонатор. Няма и бомба. Сега или никога.

Похитителят му вече посягаше към раницата, където беше пистолетът му.

— Въръжен е! — изкрещя той и се хвърли върху Захед.

Достигна го точно в мига, в който пистолетът се появи. Лявата му ръка се насочи към оръжието, за да го избие, а дясната се сви и лакътят му се заби право в лицето на противника му. Успя да отклони оръжието достатъчно, за да предотврати попадението на куршума му. Гърмежът оглуши падината и отекна в околните скали. Лакътят на Симънс отново се насочи към лицето на Захед, но той избегна удара, едновременно опитвайки се да събори пленника си. Двамата се вкопчиха един в друг и се претърколиха надолу.

Иранецът се блъсна в някакъв камък и отпусна захвата си на пистолета. Симънс тръсна ръката му и оръжието се плъзна по склона.

Сърцето на Симънс се сви, когато видя, че оръжието му се изплъзва. Озърна се объркано и забеляза слисаното изражение на Съли, който все още седеше на скалната тераса.

— Направи нещо! — изкрещя археологът. — Помогни ми...

В следващия миг гърдите му бяха разкъсани от неописуема болка. Захед стовари върху тях дланта на силната си ръка. Симънс падна назад. Имаше чувството, че някой е напълнил гърдите му с напалм и ги е запалил. С бързината на кобра иранецът се изправи на крака и впи пръсти във врата на пленника си. Симънс се замята наляво-надясно, размахвайки безпомощно ръце.

Захед стовари лицето му върху едрия камънак на пътеката и започна да избива лявото му око в ръба на един по-голям камък. Симънс си каза, че тази смърт вероятно е за предпочитане пред алтернативата да гледа собствените си черва. А после, през падналия мрак, нещо го повика — камък, близо до ръката му. Събра сетните си сили и го сграбчи. Камъкът удари Захед точно под ухото.

Симънс си пое дъх и изблъска иранеца от себе си.

Захед падна назад, но бързо отметна глава и опипа кръвта по устната си. Изведнъж очите му се отвориха и погледът му падна върху археолога. В тях се четеше неистова ярост, каквата Симънс никога досега не беше виждал. А после Захед започна да се изправя бавно на крака, сякаш беше обладан от зъл дух.

Симънс също скочи и се втурна напред. Нещо звънеше в главата му и му подсказваше, че не трябва да рискува още една схватка с този тип. Изкатери се по морените към Съли, който продължаваше да седи там като хипнотизиран.

— Какво правите... — заекна водачът, но не довърши.

— Дай ножа! — изхриптя Симънс и го изтръгна от ръката му.

Долови някакво движение. Обърна се.

Захед се катереше по кръглите камъни към тях с пистолет в ръка.

Копелето бе успяло да си го върне.

— Бягай! — изкрещя Симънс на водача им, сграбчи го за яката и го хвърли надолу по скалистия склон.

Главата на Захед продължаваше да бръмчи от удара, но той знаеше как да тушира болката, докато не довърши задачата си. Един пиклив археолог не можеше да обърка плановете му. Крайно време беше да го научи на малко уважение. Да му даде урок, който да помни до края на живота си.

Но първо трябваше да го хване.

Видя, че археологът бяга надолу по склона, опитвайки се да се задържи на крака по ронещите се камъни. Водачът беше плътно след него, но губеше време, тъй като непрекъснато се обръщаше назад, за да провери къде е той. За разлика от Симънс, турчинът не бе запознат с уменията му. Ситуацията го беше сварила напълно неподготвен и като че ли все още не беше наясно какво точно става. А това колебание бе напълно достатъчно, за да го забави.

Иранецът грабна раницата си, пхна пистолета в нея, метна я на рамо и тръгна напред, подбирайки местата, на които стъпваше. В момента най-важното за него бе да не се спъне и да не изкълчи глезен, да диша равномерно и да съхрани енергията си.

Стигнаха широка, затревена скална издатина. Съли вече бе изостанал от Симънс с десетина метра. И когато се обърна за пореден път, Захед вече беше достатъчно близо, за да забележи страха в очите му.

Хвана го на един сипей. Сключи ръце около врата му и само с едно движение го прекърши. Главата на нещастния турчин клюмна и тялото му се отпусна безжизнено на земята. Пребърка джобовете му, намери телефона и го прибра.

После се огледа, зърна една купчина камъни наблизко, хвана трупа за глезените и го изтегли зад тях, където нямаше да може да бъде намерен лесно. Тъй като мисията му в Турция не беше приключена, предпочиташе да не оставя след себе си твърде много трупове.

След около час иранецът прецени, че е време да скочи върху жертвата си. Настигна го в началото на една падина. Симънс го забеляза и спря. Приведе се над колана с бомбата, отчаяно опитвайки се да го среже с ножчето на водача.

Захед спря на десетина метра зад него и го загледа, изтривайки потта от челото си. Симънс вдигна задъхано поглед към похитителя си и започна още по-яростно да търка колана. Не ставаше. Материята беше прекалено здрава.

— Не бих си правил труда — подвикна му Захед. — Не можеш да го срежеш.

Симънс го изгледа на кръв, строполи се на колене и продължи да търка още по-яростно. В очите му се четеше неистов страх.

— Освен това — Захед извади телефона си и го обърна към него, защото знаеше, че археологът е твърде далече, за да го види — вече имам сигнал! От теб зависи! Какво искаш — да живееш или да си стягаш багажа за оня свят?

Джед Симънс затвори очи и за момент не помръдна. Пусна ножчето и то изтрака, плъзгайки се надолу по сипея.

— Браво! Добро момче! — изрече ехидно Захед и се приближи.

Изправи се над него, замахна с опакото на ръката си и го удари през лицето. Ударът беше толкова силен, че го запрати надолу след ножчето.

— Тук командването на „Глобал Хоук“. Изтегляне след тридесет минути.

Гласът на офицера, който контролираше безпилотния разузнавателен самолет, гръмна в ухото на Райли така ясно, сякаш беше до него. Съобщението не го изненада. Самолетът кръжеше над тях вече цяла нощ. Стационарната му позиция беше продължителна, но не и безкрайна. Освен това трябваше да му остане гориво и за обратния полет до базата в Катар.

— Разбрано — отговори Райли. — Изчакай. — Измести поглед от двете оранжеви петна на екрана на лаптопа си и се обърна към широкоплещестия командос, намиращ се на няколко крачки от него и Ертугрюл. — Колко остава до атаката?

Капитан Муса Кескин от спецчастите на турската жандармерия погледна часовника си, вдигна очи към нощното небе и му направи знак с ръка — пет минути. После се обърна и даде същия сигнал и на своите хора.

— Влизане след пет — изрече Райли в слушалката.

— Разбрано. Късмет! Ще ви наблюдаваме.

Райли се огледа притеснено. Бяха тук по-скоро поради липса на други възможности. Преди залез-слънце разузнавателният самолет бе засякъл превозно средство, отговарящо на описанието на една от откраднатите коли в Истанбул. Поради неравния терен обаче ястребчето не успя да засече регистрационния номер на колата, но по-важното бе, че въпросният черен ленд роувър беше паркиран до още един джип в района, посочен от Тес. Не беше кой знае какво, но това бяха данните, с които разполагаха.

Ватиканският бомбаджия — ако това наистина беше той, ги поизпоти. Нямаше начин да засекат кой е — дори и снайперист не би успял да го види. Двата джипа бяха паркирани на малка полянка, зад която имаше огромна скала — факт, който не позволяваше близък оглед, без да се издадат. Единственото изображение, с което трябваше

да се задоволят, беше от инфрачервените камери на птицата, разположена на девет хиляди метра над главите им.

Мястото, на което бе разположена полянката, затрудняваше подхода към нея. Единственият път дотам бе тясна, виеща се пътека, която се виждаше идеално отгоре. Шумът от двигателите щеше да ги издаде много преди да са стигнали дотам. Затова Райли, Ертугрюл и спецчастите бяха принудени да оставят джиповете и Тес километър по-надолу, и да изминат останалата част от пътя пеша. Сега се бяха прикрили в гъсталака, на стотина метра от полянката.

Двете оранжеви петна на екрана на Райли не помръдваха. Съдейки по издължените им форми, те очевидно лежаха. Микрофонът не улавяше нито разговори, нито похъркване. Сега главният въпрос бе — кои са те? Дали единият от тях е целта, или това са двама обикновени хора, спящи под звездите? И ако единият от тях е терористът, кой е другият? Симънс? Или собственикът на другия джип? И ако е така, къде е Симънс?

Щяха да нападнат точно преди изгрев-слънце. Командосите извършваха последните си приготовления — проверяваха оръжията си и закрепяха очилата си за нощно виждане. Бяха общо шестнадесет — трима долу при Тес, а останалите, под командата на Кескин, тук. Всички до един бяха бивши военни, обучени за антипартизански акции като тази.

Райли се опита да се освободи от напрежението в тила си. Казваше си, че нещата вървят добре. Ако онзи горе действително е техният човек, те със сигурност бяха повече и по-добре въоръжени. Но от друга страна, възможно е да има заложник. В подобни случаи нещо винаги се объркваше.

Срещна погледа на капитана. Кескин му кимна, вдигна високоговорителя и извика на турски:

— Внимание, внимание! Тук е жандармерията! Обградени сте! Излезте с вдигнати ръце така, че да ги виждаме!

Райли се вторачи в екрана на лаптопа. Призрачните оранжеви петна скочиха. Заобиколиха колите, а после се сляха и разделиха като молекули в лабораторна чинийка. Кескин отново вдигна високоговорителя и извика.

За една дълга минута оранжевите петна останаха слети. Кескин се обърна към Райли и Ертугрюл, усмихнат самодоволно:

— Ако бяха случайни туристи, досега щяха да извикат в отговор! Мисля, че това е вашият човек!

— Въпросът сега е кой е другият с него — отвърна Райли. — Симънс или съучастник? Как смятате да действате?

— Ще им дадем не повече от минута. После ще ги ударим с гранатите и ще настъпим.

Обърна се към един от хората си и изстреля няколко бързи команди на турски. Войникът кимна и се измъкна тихо, правейки знак на хората си да се приготвят.

Райли погледна към екрана. Фигурите продължаваха да бъдат като една, все така зад ленд роувъра. По едно време тръгнаха напред заедно, а после се разделиха. Едната остана зад колата, а другата продължи напред.

Райли вдигна бинокъла си за нощно виждане. Около него се разнесоха кратки команди. На фона на черния мрак се очертаваше самотен бял силует. Вървеше бавно, очевидно неохотно. Екранът показваше, че другото оранжево петно продължава да се крие зад ленд роувъра.

— Кой е този? — обади се Ертугрюл, също проследяващ човека, който идваше към тях.

— Още не съм сигурен — отговори Райли, без да отлепя очи от бинокъла.

Човекът тръгна надолу по тясната пътека, която водеше към тях. Вече успя да различи чертите му, дългата коса, атлетичното тяло.

— Не стреляйте! — извика агентът. — Това е Симънс!

Около него се понесоха кратки команди на турски. Симънс беше на петдесетина метра от тях. Беше облечен в скиорско яке, а ръцете зад гърба му бяха вързани със скок. През устата му също имаше скок.

Другото оранжево петно продължаваше да се снишава зад джипа.

Археологът беше вече на тридесетина метра от тях, когато Кескин издаде нова заповед. Командосите се материализираха иззад околните дървета и го наобиколиха. Придърпаха го към тях, на безопасно място.

Райли не откъсваше очи от Симънс. Археологът изглеждаше не на себе си, абсолютно паникьосан. Въртеше се и клатеше неистово глава. Изпод залепената му уста се долавяше приглушен вой.

В главата на Райли звънна аларма.

Защо се дърпа?

И тогава погледът му падна върху скиорското яке, с което бе облечен. Едва сега забеляза, че ципът му бе вдигнат догоре и изглеждаше доста по-издуто, отколкото човек би очаквал от тялото на въздушен сърфист.

Мамка му!

Кръвта нахлу в главата на Шон Райли и той изкрещя:

— Нееее! Махнете се от негооо!

В този миг Джед Симънс избухна.

Огромно кълбо светлина изпълни мрака на нощта. Заслепи всичко само секунда преди ударната вълна да достигне до Райли. Изкара му въздуха и го повдигна от земята, захвърляйки го далече назад. За един болезнен миг всичките му сетива се изключиха, потапяйки го в мрачен, безмълвен пашкул.

Това не беше малкият заряд на колана. Той щеше да убие само Симънс и никой друг, освен ако човекът не е легнал върху него.

Това беше петнадесеткилограмов експлозив, увит около кръста на нещастния археолог. Пълна бойна екипировка на атентатор самоубиец. Ефектът беше унищожителен.

Когато започна да идва в съзнание, Райли имаше чувството, че ушите му са се обърнали навътре — чуваше единствено собственото си дишане. Очите му имаха проблеми с фокусирането, но от смътните сенки около себе си заключи, че лежи на гръб. Опита се да раздвижи крайниците си, но не успя. Стисна зъби и събра сили да се завърти бавно надясно, за да провери дали някой от краката му не липсва. Бяха си там. После вдигна ръце — и те си бяха на мястото. Едната му ръка се насочи инстинктивно към пистолета в кобура му, но веднага се дръпна — оръжието пареше.

Райли се подпря на лакът и се огледа.

Планината се бе превърнала във видение от ада.

Дърветата около него бяха в пламъци. От тях се издигаше гъст черен дим, който полепваше по гърлото му. Около него се носеха стонове и писъци. Сипейте бяха покрити с откъснати части от тела. Ранените командоси се гърчеха по земята и викаха за помощ.

Очите му обходиха бавно касапницата, а след това се насочиха към две тела край дърветата. Около тях се носеше воня на изгоряла плът. Едното от телата бе все още живо, гърчещо се в пламъци. А после забеляза и Ертугрюл, на десетина метра вляво. Лежеше, а пръстите на ръката му пълзяха към една огромна дупка в черепа му, от който шуртеше кръв.

— Ведат — простена Райли, но веднага се закашля.

Опита се да се изправи на крака, но не успя и падна. Вторият опит беше по-успешен. Но тогава се случиха две неща. Първо, започнаха нови експлозии, по-наблизо. По-слаби, но все пак достатъчно мощни, за да го бутнат обратно назад. Осъзна, че това са гранатите по коланите на командосите — избухваха последователно, докоснати от пълзящите наоколо пламъци. И второ, в далечината долови вой на включен двигател, който идваше право към него.

Изправи се бавно и се опита да направи крачка напред. Усети, че от лявото му ухо шурти кръв. А после, през дима и мрака, забеляза решетката на ленд роувъра, проблясваща сред пламъците. Джипът се носеше като побеснял по козята пътека. Един самотен командос засипа с порой от куршуми шофьора. От прозореца на колата последваха три изстрела. Командосът се строполи на земята по очи.

Джипът се носеше бясно към него. Вече беше толкова близо, че Райли почти различаваше чертите на иранеца. Тъкмо посягаше към пистолета си, когато пред него се материализира огромната фигура на капитан Кескин. Целият плувнал в кръв, той застана точно на пътя на джипа, вдигна пистолета си и се приготви да го вземе на мушка.

От прозореца на колата отново последваха изстрели.

— Неее! — изрева Райли и се хвърли върху Кескин. Тялото на големия мъж се разтресе под дъжда от куршуми точно в мига, в който той успя да го бутне встрани. Дватамата се строполиха на земята, а черният джип профуча покрай тях и с грохот се изгуби надолу по пътеката.

Райли усещаше, че всеки момент ще изгуби съзнание. С помътнели очи погледна към Кескин. Турският офицер беше мъртъв. Помисли си, че е по-добре да припадне и да забрави всичко, когато една дума прониза замъгления му мозък, за да му напомни кой е на пътя на терориста.

Тес.

Тя чу експлозията и подскочи.

Това не беше част от играта. Не беше планирано.

Изключи фенерчето, с което разглеждаше разтворената пред себе си карта, и огледа планината. Секундите се нижеха мъчително бавно.

Последваха нови експлозии. По-слаби, по-приглушени, но все пак експлозии, отекващи насред скалите. А след това дойде и разпръснатият картечен огън. Кръвта на Тес се смръзна от страх. Това звучеше като картина от Виетнам.

Командосите около нея размениха няколко думи на турски. Те също нямаха представа какво става. Единият от тях извади радиостанцията си и се опита да се свърже с останалите. Не получи никакъв отговор. После пак.

И пак мълчание.

А след това се дочу далечният грохот на дизелов двигател, опитващ се да забави тежкия джип, носещ се по наклона към тях. Първоначално не видяха нищо, но после зърнаха силуета му на лунната светлина. Командосите преминаха в действие. Един от тях грабна Тес със свободната си ръка и я набута зад бронетранспортъора, като застана пред нея, за да я защитава. Другите двама се снишиха зад двата военни джипа „Хъмви“ и зачакаха.

Последваха още няколко напрегнати секунди. Воят на двигателя се чуваше все по-близо. И после ленд роувърът се появи. Командосите се поколебаха дали да стрелят. И тогава внезапно се включиха фаровете. На пълна мощност.

Заслепиха ги.

Момчетата свалиха очилата си за нощно виждане, но в безценните секунди, необходими им за пренастройка на зрението, те се оказаха перфектни мишени за терориста. Първият падна покосен на земята. Последва нов залп от куршуми, насочени към военния джип, който вторият войник използваше за прикритие.

Тес се сниши максимално и запуши уши, докато командосът пред нея не спираше да стреля по ленд роувъра. Успя да свали един от фаровете на джипа и решетката му, но той продължи директно към второто „Хъмви“, избута го и събори на земята войника зад него. Движейки се с нечовешка скорост и прецизност, Захед скочи на спирачките, изстреля се от колата и запрати два куршума в главата на съборения командос.

Всеки от изстрелите беше придружен от неистов вик, последван от вопли на агония. Тес погледна към своя пазител, неспособна да схване какво става. А после разбра. Терористът не беше убил веднага командоса. Той си играеше със своята жертва, убиваше го бавно, за да

сплаши евентуалните си противници и да ги откаже от битката. Той обаче не знаеше, че беше останал само един.

Един мъж и Тес.

Стенанията продължиха повече от минута и заглъхнаха. Погледна към пазителя си. Той постави пръст на устните си и надникна зад ъгъла на бронетранспортъора. Тес преглътна и се сви зад огромната гума, притиснала се до войника.

Той изглеждаше не по-малко уплашен от нея. По челото му бяха избили капчици пот.

И тогава тишината бе пронизана от кратко прищракване, последвано от свистене. Командосът я хвърли на земята и се метна върху нея, за да я запази. Онова, което летеше към тях, се приземи в ситния камънак до „Кобрата“, отскочи няколко пъти и избухна. Гранатата се оказа хвърлена прекалено далече, за да причини някакви щети. После командосът се вдигна от нея, но куршумите изсвистяха и го захвърлиха на земята.

Бомбаджията не искаше да ги убива с гранатата. Беше я използвал за отвличане на вниманието. Тес отвори очи.

Той беше надвиснал над нея. Очите му се стрелкаха наоколо, проучвайки околността за евентуални заплахи. Тес знаеше, че такива не бяха останали.

Иранецът вдигна автомата на командоса и ѝ заповяда:

— Ставай!

Райли се чувстваше като нокаутиран боксьор, но знаеше, че не може да остане на земята. Не и докато Тес е някъде там. Най-накрая успя да се изправи. Вонята на смърт беше навсякъде. Кескин беше до краката му. По-нататък лежеше Ведат Ертугрюл, но той също не мърдаше. Райли забеляза двама командоси, които като че ли не бяха ранени и се опитваха да помогнат на другарите си. Тръгна към тях с надеждата някой от тях да се свърже с другите, които бяха останали при Тес. После се сети, че той също има радиовръзка, и посегна към слушалката на ухото си. Но нея я нямаше. Опипа джобовете си — предавателят също го нямаше. Помисли си да го потърси на земята, но реши, че няма смисъл.

Насочи се към официалния представител на ФБР в Турция. Ертугрюл наистина си беше заминал. Райли постави ръка върху рамото му и въздъхна тежко. Малко по-нататък от него забеляза слушалките му. Вдигна ги и си ги сложи. Работеха.

— Бийл, там ли сте? — изхриптя. — Командване „Хоук“?

В ушите му веднага изгърмя нечий глас:

— Господи, какво стана при вас? Добре ли сте?

— Аз съм добре, но Ертугрюл е мъртъв — отговори Райли, докато бърникаше в джобовете на загиналия си колега за предавателя. Чувстваше се като лешояд. — Другите също са мъртви. Трябват ни линейки. Обадете се!

— Разбрано! — извика дежурният. — Свързвам ви с командващия ни офицер!

— Почакайте! — прекъсна го Райли. — Птицата! Там ли е още?

— Да. Изтегляне след седем минути.

Райли затвори очи, опитвайки се да се концентрира.

— Колата, която следим. Още ли е в обхвата ви?

— Да. Слезе от планината точно след взрива.

— Накъде пое?

— Стигна подразделението в долната част на хълма и като че ли се сблъска с един от военните джипове. От колата излезе един човек. Предполагаме, че е целта ви, нали?

Райли въздъхна.

— А после?

— Последва престрелка. Имаше някакво движение. Смятаме, че трима приятелски войници са свалени.

Сърцето на Райли се сви, опитвайки да си спомни колко командоси бяха останали при Тес.

— Сигурни ли сте, че са трима?

— Да. А след това две фигури се върнаха към нашата кола и потеглиха.

Две фигури!

Райли побесня.

— Къде е колата сега?

— Почакайте! — След части от секундата гласът отново загърмя: — На четири щраквания южно от вашата позиция, насочва се към град на име Кайърозу.

— Продължавайте да я следите, докато можете! Мисля, че е отвлякъл отново Тес Чайкин...

Прекъсна го далечен, роботизиран глас:

— Изтегляне след пет...

— Продължавайте да ги следите, чувате ли? — изхриптя Райли. — Свържете се с тукашната жандармерия и им дайте позицията на обекта! Тръгвам след тях!

В този момент той напипа предавателя на Ертугрюл, взе го и тръгна надолу по хълма. Знаеше, че съвсем скоро щяха да изгубят черния ленд роувър на иранеца. Никой в Бийл нямаше да одобри разбиването на машина за милиони долари, за да следи целта на Райли. А дори и при добро желание щеше да отнеме време, докато намерят друг самолет и го препратят насам. Дотогава джипът отдавна щеше да е изчезнал.

Изминаха двадесет минути, докато стигне до мястото, където беше оставил Тес. Първите лъчи на слънцето вече проблясваха иззад билото на планината. Ала гледката, която се разкри пред него, нямаше

нищо общо с пасторалната обстановка. Трима мъртви командоси. Три осакатени коли. И нито помен от Тес.

Облегна се на джипа, в който я бе видял за последен път, и се опита да се успокои. Предполагаше, че турците всеки момент щяха да изпратят подкрепления, но докато стигнат дотук, щеше да мине време. Налагаше се да вземе решение. Ако останеше тук да ги изчака, най-вероятно щяха да го разпитат и да го отстранят от разследването. Турците трудно биха преглътнали клането и няма да погледнат с добро око на намесата на външен човек. А докато активизира съответните връзки, които да му позволят да продължи да действа, щеше да изгуби ценно време.

А и спасяването на Тес едва ли щеше да е сред приоритетите им. Няма да имат търпение да пипнат бомбаджията, който от този момент нататък се превръщаше в тяхна главна цел. И ако се стигнеше до ситуация, която изискваше живота на Тес, за да заловят иранеца, Райли нямаше илюзии какъв би бил изборът на тукашните власти. Неговият живот също нямаше да е приоритет за тях. Защото той не успя да им помогне с нищо. Дори не запази живота на Симънс. Не, не можеше да се довери на никого за Тес. Налагаше се да тръгне сам. Да изпревари войниците. Да не изпусна целта от очи.

А те бяха добре дошли да тръгнат по следите му, за да се притекат на помощ. Всъщност, дори смяташе да извика подкрепления, но едва след като се увери, че тя е в безопасност.

Зърна раницата, която беше хвърлил във военния джип, и я извади. На седалката видя сгънатата карта и фенерчето. Когато остави Тес, тя се опитваше да очертае маршрута на инквизитора, за да разбере къде точно е манастирът.

Отвори я. И наистина — Тес бе маркирала приблизителната позиция на манастира, изхождайки от мястото, където се намираха паркираните джипове, и предположението, че Симънс и похитителят му наистина са го открили. Беше маркирала и няколко евентуални маршрута, използвайки контурите на терена и бележките на инквизитора.

Райли разгледа внимателно картата, сгъна я и промърмори:

— Умно момиче!

Изчерпаният му резервоар от адреналин току-що се бе сдобил с нови запаси.

Тес седеше на седалката до шофьора, вцепенена от ужас. Ленд роувърът се носеше бързо през заспалото градче. По това време на нощта пътищата бяха пусати. Забеляза, че иранецът поглежда часовника си, а после се вторачва замислено напред. Очевидно планираше следващия си ход.

— Закъсняваме ли за някъде? — обади се по едно време тя, стараейки се да избягва въпроса, който не ѝ даваше покой.

В първия момент той не реагира. А после се извърна бавно, все така неразгадаем като сфинкс.

— Липсвах ли ти?

Тес усети как сърцето ѝ се свива, но се постара да не издава ужаса си. Хрумнаха ѝ един-два хапливи отговора, но не искаше да срива бариерата между тях. Не издържа на напрежението и директно го попита:

— Какво стана там горе?

— Наложих се да импровизирам.

Самодоволната му физиономия я вбеси. Идваше ѝ да сграбчи главата му и да започне да я удря върху волана, докато не го умъртви. От тази мисъл ѝ поолекна. През ума ѝ минаха и няколко по-диви варианта, но бързо се отказа. Знаеше, че няма да може да се справи с него. Затова се примири с мисълта, че засега ще се наложи да се прави на послушна, изчаквайки по-сгоден момент за действие. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и попита:

— А Джед? Какво стана с него?

Той я изгледа сащисано.

— Питаш за Симънс, а не за гаджето си? Въпреки всичко, което Райли стори за теб, за да те спаси?!

— Живи ли са?

— Може би — сви рамене той. — А може би не. Беше прекалено тъмно. Но сега не е време да се притесняваш за тях. По-добре помисли

за себе си и за това, какво трябва да направиш, за да останеш жива. Можеш да започнеш, като ми кажеш как ме откриха.

Тес се вцепени. В главата ѝ се заблъскаха хаотични мисли. Но знаеше, че не може да отлага отговора си твърде дълго, затова рече:

— Не знам.

И веднага си даде сметка колко неубедително прозвуча. Похитителят ѝ я погледна с присвити очи, извади пистолета си и го опря в главата ѝ.

— Хайде, моля ти се! Гаджето ти роди нападението, а ти да не знаеш! Питам за последен път: Как ме откриха?

— Ние... предположихме — започна тя, опитвайки се да печели време.

— Предположихте ли?

— Ами да. Е, предположение, основаващо се на определена информация, разбира се. Разгледахме евентуалния маршрут, по който са минали тамплиерите на път от Константинопол насам, и преценихме от коя страна на планината са минали, когато са се натъкнали на манастира. След това проучихме подробни топографски карти на региона, като ги съчетахме с бележките на инквизитора от Регистъра на тамплиерите. И извадихме късмет.

— Планината е доста големичка — не се отказваше иранецът. — Как локализирахте позицията ни?

— Използваха сателит — излъга тя. — Захраниха го с данни от откраднатите коли в Истанбул.

Иранецът обмисли думите ѝ и пъхна обратно пистолета си в колана. На следващия завой намали и спря до една борова горичка.

Извади ключовете и заповяда:

— Чакай ме тук!

Приблужи се до края на боровата горичка. Замръзна на място и насочи поглед към върха на планината.

Захед оглеждаше небето, търсейки тъмната точка, която щеше да потвърди подозренията му.

Не можеше да ѝ отрече, че е добра. Беше способна да филтрира истината така, че да запази някакво предимство пред него. Обаче това беше неговата сфера на действие, а не нейната. А предвид спешността

на ситуацията и реалностите, пред които бяха изправени неговите врагове, той знаеше, че много по-вероятно е да са използвали безпилотен разузнавателен самолет, а не сателит.

И наистина, не след дълго го забеляза: миниатюрна точица, увиснала в девствено синьото небе, следяща всяко негово движение. Но поради огромните ѝ криле птицата не би могла да се определи като напълно незабележима. Опита се да отгатне траекторията ѝ. Знаеше, че ще му бъде много трудно да се скрие, особено със заложник в колата.

А после видя нещо, което изобщо не очакваше. Самолетът предприе сложна маневра, след което се отправи на изток, обратно към планините. Захед го проследи с поглед, докато не го изгуби. Огледа небето за друга подобна точица, но не видя нищо.

Усмихна се вътрешно. Разузнавателният самолет очевидно беше изчерпал лимита на стационарната си позиция и като че ли не се очакваше да бъде заменен от друг. Но за всеки случай Захед остана в края на горичката още десетина минути, за да се увери. Тогава извади мобилния си телефон и натисна два пъти бутона за набиране.

След две позвънявания отговори сънлив глас.

— Абдулкерим? — започна да се разлива Захед. — Добро утро! Обажда се Али Шарафи, клиентът на Сюлейман. Говорихме снощи, помниш ли?

Чичото на Съли, византологът, с когото водачът искаше да се свърже, когато бяха пред руините на манастира, действително още спеше. След около секунда обаче като че ли се сети.

— О, да! Добро утро и на вас!

— Много се извинявам, че ви будя толкова рано — продължи Захед, — но плановете ни се промениха и вече сме тук. Надявах се, че можем да се видим по-скоро, може би след около час? Така де, да започнем по-раничко. За съжаление времето ни е ограничено, затова колкото по-навреме тръгнем, толкова по-добре!

Абдулкерим прочисти шумно гърлото си и отговори:

— Разбира се, разбира се. Няма проблеми. По-рано е по-добре.

— Страхотно! — възкликна Захед. — Е, до скоро! И ви благодаря за отзивчивостта!

Записа си къде и кога ще се срещнат и затвори. Приблужи се към колата и зърна в нея силуета на Тес. Лицето му отново се смрачи.

Отвори багажника, извади нещо от него и го затвори с трясък. После заобиколи откъм мястото на Тес и отвори вратата.

— Излизай!

Тес го погледна изненадано, но се подчини. Изправи се мълчаливо пред него. Той присви очи, без да отрони и думица, и със светкавична скорост я зашлеви с опакото на ръката си.

Главата ѝ се извъртя рязко и тя се строполи на земята. Полежа известно време така, а после бавно се изправи, изтупвайки се от пръстта. Обърна към него с насълзени очи, но погледът ѝ беше предизвикателен.

— Никога повече не ме лъжи! — просъска той. — Разбра ли?

Тя не каза нищо. Той отново вдигна заплашително ръка, готов да я удари пак. Окото ѝ не мигна, но накрая кимна.

Захед вдигна другата си ръка. В нея държеше широк колан.

— Налага се да си сложиш това!

Сега, когато се беше смъкнал от планината и вървеше по равен терен, вече му беше по-лесно. Но едвам успяваше да се задържи изправен. До най-близкото градче му оставаше поне половин километър, а той имаше спешна нужда от транспорт.

Прехвърли поредната могила и в далечината забеляза старец, яхнал крантав кон. На мършавото животно бяха метнати две кошници и то крачеше бавно, без да обръща внимание на кръжащите около него мухи. Райли се изравни със стареца и се провикна:

— Хей! — размаха ръце. Старецът извърна бавно глава, погледна го и продължи най-безцеремонно. — Хей! — провикна се втори път Райли.

Старецът дръпна юздите на добичето и спря.

— Конят ти! — посочи агентът и започна енергично да жестикулира. Старецът го изгледа неразбиращо. — Трябва ми конят ти!

Сбръчканото му лице съвсем се смръщи, когато забеляза оръжието под колана на Райли. Но вместо да се уплаши, започна да крещи, възмутен от поведението му. Каквито и мъже да срещаше по тези места, очевидно не можеха да бъдат сплашени лесно. Американецът разтвори успокоително ръце, полагайки максимални усилия да покаже на човека, че няма лоши намерения.

— Моля те, чуй ме! Не е това, което си мислиш! Трябва ми помощта ти, разбра ли? Трябва ми конят ти! — изрече той, използвайки всички жестове, за които успя да се сети, изразяващи смирение и уважение.

Старецът продължаваше да го гледа подозрително, но след малко като че ли се поуспокои.

Райли извади портфейла от раницата си.

— Ето, заповядай! — напъха в ръцете му всички пари в брой, с които разполагаше. Знаеше, че не са много, но със сигурност бяха

повече, отколкото струваше умореният кон. — Моля те, вземи ги! Хайде, не ме карай да вадя оръжието!

Мъжът го изгледа изненадано, а после промърмори нещо, смъкна се от коня с изненадваща лекота и му подаде юздите.

Райли се усмихна с благодарност, кимна и се поклони. Изражението на стареца омекна още повече. Агентът надникна в кошниците — бяха пълни с грозде.

— Ето, вземи! — изрече той, освободи връзките, които придържаха кошниците на гърба на коня, и помогна на стареца да ги остави край пътя. После се покатери на опърпаните одеяла, играещи ролята на седло, извади картата на Тес и я огледа.

Помисли си да помоли стареца за насоки, но се сети, че жандармерията скоро ще наводни района, и реши да не им дава преднина. Използва позицията на слънцето, за да се ориентира. Пътят, който Тес бе отбелязала до гробовете на тамплиерите, беше заобиколен и водеше до долина на име Ихлара. Сигурно и терористът щеше да тръгне по него. По-прекият път през откритото пространство не се пресичаше от препятствия — реки или високи планини. А като имаше предвид, че конят му надали можеше да се нарече расов жребец, Райли прецени, че всяка възможност за скъсяване на разстоянието е добре дошла за него.

Прибра картата в раницата си, махна с ръка на стареца и пришпори коня напред. Надяваше се, че горкото животно няма да предаде Богу дух, преди да са стигнали до крайната цел.

— След десетина минути ще стигнем до мястото на срещата — съобщи ѝ той, след което я запозна с легендата, която щяха да използват.

— Ти май нямаш срам? Как е възможно да използваш името на Шарафи след всичко, което стори с нещастия човек?!

Това не беше въпрос. И той не счете за необходимо да отговаря.

— А аз защо съм ти? — продължи тя. — Да не си въобразяваш, че турците ще преговарят с теб само заради мен? След всичко онова, което направи на тяхна територия?

Той сви рамене и отговори:

— Ти не си тук в ролята на заложница, Тес. Тук си заради знанията си. Не мога да свърша тази работа сам. А тъй като ми се наложи да се откажа от скъпия ти приятел Джед, сега се налага ти да заемеш мястото му.

Тя не беше сигурна как да изтълкува тези думи. Нямахше представа дали Симънс е освободен. Но ако вземеше предвид случилото се в Рим, се съмняваше. Гърлото ѝ се стегна от мъка.

— И какво точно е това, което не можеш да свършиш сам?

— О, я стига, Тес! — изгледа я той, очевидно развеселен. — Ти вече познаваш изповедта на монаха. И знаеш с какви думи е описал тази... находка. Представи си само — уж монаси, богобоязливи хорица, а да прибегнат до убийство, за да я скрият! Кажи ми, Тес, какво според теб търся?

Нямаше смисъл да се прави на незнаеща.

— Имаш предвид „ръкописите на дявола“? Нещо, „чието прокълнато съществуване е унищожителна заплаха за скалата, върху която се крепи нашият свят“?

— Струва си да бъде намерено, не мислиш ли? — усмихна се той.

— Не и по този начин! Впрочем, кой си ти? И за какво ти е това?

Вперил очи в пътя пред себе си, той не каза нищо. По едно време обаче изрече:

— Твоята и моята страна водят необявена война вече над петдесет години. Можеш да гледаш на мен като на патриот, който помага на страната си да победи.

— Имаш предвид Иран — престаши се да каже тя.

Той я изгледа и се усмихна загадъчно.

— Виж какво, ние не сме във война с вас — каза Тес. — Каквито и проблеми да имате, не ние сме причината за тях.

— Така ли смяташ? — повдигна вежди той.

— Ние не спонсорираме терористи, които заплашват да изтрият другите страни от лицето на земята!

Думите ѝ като че ли изобщо не го засегнаха.

— А ти чувала ли си за операция „Аякс“?

— Не.

— И аз така си мислех. Тъкмо в това се състои и част от проблема ви. Вашият народ не уважава историята. Имате време само за телевизия и фейсбук. А когато нещата опрат до големите въпроси, когато се стигне до войни, които избиват хиляди и съсипват живота на милиони, вие въобще не си правите труда да погледнете отвъд водещите заглавия, да проумеете защо нещата са такива, каквито са, и да се опитате да откриете истината зад лъжите, които ви пробутват вашите политици, или истерията на онези говорещи глави по вашите телевизии!

— Няма що! — срязва го Тес. — Слушам лекция за тънкостите на историята и за големите провали на нашата демокрация от човек, който само преди няколко дни е отрязал главата на невинна жена, за да покаже колко е сериозен!

Той се обърна отново към нея, но този път в погледа му имаше нещо особено притеснително — нещо тъмно и мрачно, което очевидно беше събудено. Плъзна ръка върху бедрото ѝ и тя се стегна. Ръката му поседя така няколко секунди, след което я стисна лекичко и се дръпна.

— Ти си много привлекателна жена, Тес. Привлекателна и умна. Но наистина имаш нужда да поосвежиш малко знанията си по история — изрече той, без да откъсва очи от пътя. — Прочети за операция „Аякс“. И докато четеш, провери какво е станало в утрото на 3 юли 1988 година!

Изржението му помръкна. Само споменаването на тази дата бе достатъчно, за да съживи тлеещите въглени на омразата в душата му. Задържа за малко погледа й, а после отново се обърна към пътя.

— Мисля, че стигнахме — обяви иранецът, посочвайки напред. — А това трябва да е нашият човек. Да се надяваме, че си разбира от работата.

Тес проследи погледа му. На прашно кръстовище до малка сергия беше спрял джип „Чероки“, а на него се беше облегал човек, който изглеждаше доста нелепо в белите си панталони, дънкова риза и камуфлажна широкопола шапка. Абдулкерим, византологът, им махна с ръка.

Иранецът намали, спря и изгледа предупредително Тес.

— Внимавай! Не ми се иска да свършваш зле, разбра ли?

— Разбрах — кимна тя, като се постара тонът й да изразява сарказъм, а не страх.

Абдулкерим определено си разбираше от работата.

Маркерите от бележките на инквизитора не бяха особено ясни и бяха свързани с природни забележителности, които времето — повече от седемстотин години — най-вероятно бе изтрило. Обаче този човек бе отлично запознат не само с региона и неговите уникални географски забележителности, но и с неговата история. А това му даде възможност да постави данните от инквизитора в подходящия исторически контекст — кои са били главните градове от онова време, къде са минавали търговските маршрути, кои долини са били населени и кои не — и да напипа следата, за която се говореше в Регистъра на тамплиерите.

И тримата се намираха в джипа на Абдулкерим. Предложението на византолога прекрасно устрой Захед, позволявайки му да се отърве от откраднатия и вече компрометиран ленд роувър, който бе оставил зад една бензиностанция. Ранният час, в който тръгнаха, им позволи да покрият голяма част от търсения маршрут, а денят все още беше пред тях.

Слънцето беше почти в зенита си в безоблачното небе, когато Абдулкерим спря до стръмна пропаст и изключи двигателя. Пийнаха минерална вода, хапнаха домашни питки, а след това водачът им ги

поведе надолу по тясна пътека, достигаща до дъното на долината — началото на каньона, в който според него се намираха гробовете на тамплиерите.

Каньонът ту се стесняваше, ту се разширяваше, виейки се на юг. От двете им страни се възправяха скали, високи над шестдесет метра, избелени от водите на отдавна пресъхнали реки. По това време на годината самият каньон беше сух и пращен, разнообразяван тук-там от туйфи зелени храсти, тополови и върбови горички.

— За разлика от долините на север, тези тук не са били гъсто населени — обясни Абдулкерим. — Твърде на юг са, твърде близо до планинските проходи, използвани обикновено от мародерстващите банди по онова време. Тук няма да откриете много скални църкви или подземни градове. Те са в прохода Гьореме и долината Зелве.

— И ние така разбрахме — отбеляза Захед, оглеждайки невероятно красивия пейзаж около себе си. — Но ако тамплиерите наистина са се опитвали да стигнат до бреговете и едновременно с това да се пазят от газите, логично е да са се придържали към тези каньони, нали?

— Разбира се. Някои от тях са дълги петнадесетина километра. Отлично място за прикритие, но и за засада.

Разделиха се. Захед остана с Тес, а Абдулкерим отиде до другия край на каньона. Тръгнаха напред, оглеждайки земята за някой от знаците, за които споменаваеше инквизиторът. Слънцето вече прежуряше. Дори и сенчестите места не бяха в състояние да предоставят хлад.

След около два часа слънцето се скри зад каньона и долината потъна в сянка. По пътя си срещнаха един-два скални параклиса — единични килии, издълбани в меката вулканична скала преди столетия, с фрески, изрисувани директно по стените. Но само това.

Докато по едно време византологът не извика:

— Елате!

Беше се навел и оглеждаше основата на скала, почиствайки я с ръкавицата си. Първоначално не стана много ясно какво точно бе събудило интереса му. Но после се видяха бледи знаци, изрязани в меката скала, поизтрити от ерозията на времето.

Кръстът, който в момента почистваше Абдулкерим, беше с височина около двадесет сантиметра. Разбира се, наоколо имаше

множество други кръстове. Необичайно по-скоро беше мястото му — в основата на скала, без скална църква наблизо. Както и формата му. Раменете на кръста се разширяваха в края си — символ на няколко важни общества в човешката история, в това число и на тамплиерите.

— Може би е тук! — възкликна развълнувано историкът и продължи да почиства повърхността около и под кръста. Появиха се още вдлъбнатини в скалата — в началото едва различими, но с всяко бръсване на ръкавицата — все по-ясни.

Бяха букви, издялани набързо, с подръчни материали и средства. Но все пак букви, при това разбираеми.

Тес се приведе до историка и започна да чете думите, които тези букви оформяха — бяха три, подредени една под друга.

— Хектор... Мигел... и... — Вдигна очи към похитителя си. — Конрад!

Иранецът кимна свъсено. Вторачи се в издълбаната скала и отбеляза:

— Значи нашият тамплиер е погребан тук.

— И не само той! — светна лицето на Абдулкерим. — Трима са! — Отстъпи крачка назад и огледа земята под себе си. Точно под надписа се забелязваше лека издутина, докато всичко наоколо беше идеално плоско: — Може би седим над гроба на трима тамплиери!

Тес не му обърна никакво внимание. Осмисляше значението на находката. Един таен поглед към иранеца ѝ подсказа, че той прави същото.

Византологът изпадна в неловка ситуация. Не можеше да разбере защо клиентите му не се радват, както и очевидното напрежение, което се излъчваше от тях.

— Нали търсехте именно това? — попита той.

Тес отново го пренебрегна и се обърна към похитителя си:

— Щом той е погребан тук, значи това е краят на следата! — Поколеба се, чудейки се какво ли вещае заключението ѝ за нея и за невинния турчин с тях. — Приключихме, нали? — допълни предпазливо.

Но иранецът не изглеждаше убеден.

— Кой ги е погребал тук? Знаем, че трима рицари са напуснали манастира. И са го взели със себе си. Какво се е случило с тях? Как са умрели? Кой ги е погребал? Кой е издълбал имената им в скалата?

— Има ли някакво значение? — обади се унило Тес.

— Разбира се, че има! Защото, ако е така, следата продължава към него! Ясно е, че някой си е тръгнал от това място, след като ги е погребал. Значи трябва да открием кой е бил той!

— Какво искате да кажете с това, че са „го взели със себе си“? — плахо се обади Абдулкерим. — Какво са взели? И за какво изобщо говорите? Мислех, че търсите тази гробница! Какво още знаете?

Тес пак му обърна гръб и продължи разговора с похитителя си:

— Как да го направим? Та те са умрели преди седемстотин години! Единственото, с което разполагаме, са надписите на тази стена! Това е! Няма на какво да се опрем, за да продължим! Няма го нито в Регистъра на тамплиерите, нито в дневника на инквизитора! Това е краят на пътя!

— Не е краят! Нямаме представа какво е погребано тук! И докато не видим, проучването не е приключило. — Впи очи в нея и отсече: — Трябва да ги изровим! Нищо не ни гарантира, че то не е погребано с тях!

Тес обори глава. Този човек наистина не се отказваше лесно.

— Да ги изровим ли? — ококори се византологът. — Ние?!

— Някакви проблеми? — изгледа го Захед.

Турчинът се дръпна назад под тежкия му поглед.

— Не, никакви проблеми, така или иначе ще бъде направено. Но си има съответните процедури! Трябва първо да подадем молба до министерството, за да ни разрешат. Процесът е сложен и се съмнявам, че...

— Забрави за разрешението! — прекъсна го иранецът. — Ще го направим със собствените си ръце! Веднага!

— Сега? — зяпна от изненада Абдулкерим. — Не можете да направите подобно нещо! Законите са много строги по този въпрос! Не може всеки да копае където му скимне!

Захед сви рамене, бръкна небрежно в раницата и извади оттам тъмносив пистолет. Зареди го и го насочи в лицето на византолога.

— Обещавам ти, че ако ти си мълчиш, и аз ще си мълча! И продължи да държи оръжието на сантиметри от очите на турчина. Ситни капчици пот избиха по челото на Абдулкерим. Вдигна инстинктивно ръце и отстъпи още крачка назад, но терористът пристъпи напред и опря дулото в челото на нещастника.

— Копаем, виждаме какво има, тръгваме си. Никой и нищо няма да пострада. Става ли?

Абдулкерим уплашено закима.

— Хубаво — свали оръжието бомбаджията. — А сега, колкото по-скоро започнем, толкова по-скоро ще се измъкнем оттук.

Пъхна автоматичния пистолет в колана си, а от раницата си извади нещо, увито в тъмнозелен брезент. Оказа се сгъваем уред за къмпинг — от едната страна имаше лопата, а от другата — кирка.

Подаде инструмента на Тес и подхвърли саркастично:

— Нали ти си експертът?

Тя неохотно го пое. А после на свой ред промърмори:

— С това надали ще стане бързо.

— Не се знае. Имаш си способен асистент, който няма търпение да ти помогне — усмихна се Захед. Обърна се към византолога и го подкани с жест. Човекът бързо кимна и се присъедини към Тес.

Двамата коленичиха един до друг и се вторачиха за момент в земята пред тях, осъзнавайки неизбежността на задачата си. А после се хванаха на работа.

С помощта на кирката Тес освободи най-горния пласт земя. Абдулкерим поемаше сухите буци и ги събираше на купчина. Не след дълго почистиха площ от около три квадратни метра, след което Тес задълба надолу.

Кирката удари на камък — не много голям, колкото топка за боулинг. Тя почисти пръстта около него, а Абдулкерим ѝ помогна да го извади. Разкриха се още камъни наоколо, както и други под тях — два плътни слоя камъни, покриващи онова, което беше под тях.

— Тези камъни не са дело на природата — отбеляза Тес. — Вижте как добре са подредени! Някой ги е сложил тук, за да запази телата от дивите животни.

— Хубаво — кимна Захед. — Значи костите все още трябва да са непокътнати.

И я подкани с очи да продължи. Тес и Абдулкерим заработиха в перфектен тандем — тя вадеше камъните, той ги поемаше и ги хвърляше зад себе си. По едно време обаче ритъмът ѝ бе нарушен от погледа на турчина към нея — въпросителен, разтревожен поглед.

Беше забелязал колана с бомбата под широката ѝ риза.

Тя го погледна с присвити очи и едва забележимо му направи знак с глава да не се обажда. Надяваше се похитителят ѝ да не е забелязал реакцията на турчина. Дори и да я беше забелязал, той не каза нищо. Абдулкерим стисна челюсти, кимна ѝ в знак на съгласие и двамата продължиха.

Не след дълго камъните бяха извадени и кирката заора отново в меката пръст. А после се появи и първата кост — лакътната.

Последваха по-дребни костици, а след това се очерта и самата ръка — лява ръка.

От този момент нататък Тес продължи работата си още по-внимателно, с пръсти.

Скоро пред тях се разкри и целият скелет. Костите бяха станали тъмнокафяви от цвета на почвата в региона. Но освен тях нямаше нищо друго — не че Тес очакваше да открие нещо след седемстотин години. По едно време пръстите ѝ попаднаха на някакви медни катарамии — единствените останки от колан, и на ботуши с отдавна изядена кожа. Съдейки по определени белези, тя заключи, че скелетът най-вероятно е на мъж.

— Няма нищо друго, което да ни подсказва кой е този човек — отбеляза тя, изправи се и изтри чело с ръкава на ризата си. Чувстваше се на ръба на силите си — тази задача бе изчерпала и последното, което ѝ бе останало след безсънната нощ. Освен това коланът с бомбата подпираше ребрата ѝ и се забиваше в плътта ѝ при всяка нейно движение. Но тя знаеше, че не може да направи нищо по този въпрос.

Иранецът застана до нея, оглеждайки останките. Погледна часовника си и отсече:

— Окей, добра работа. Продължавайте!

Тес поклати презрително глава, пийна малко вода от манерката на турчина, падна на колене и продължи да копае.

Около час по-късно двамата с византолога откриха останките на още един труп. Тес провери от двете страни на общия гроб, но не откри нищо. Там нямаше и пластове камъни, което потвърждаваше, че никой друг не е погребан — или най-малкото до скелетите. Което означаваше, че следата им беше изстинала.

Изправи се, обляна в пот, и се облегна на скалата зад гърба си. Абдулкерим разрови раницата си и сподели с нея последното си парче меден сладкиш. Тя задъвка с наслада мекото тесто, усещайки автоматично ефекта на сладкото върху изтощеното си тяло.

— Две тела, а не три — обади се иранецът. — Но имената на гроба са три. Което повдига редица въпроси, не мислите ли? — И я фиксира с лека усмивка.

Тя беше твърде уморена, за да играе игрички. Но все пак трябваше да каже нещо.

— Например — кои точно са тези двамата ли? Е, ако ти се играе на „От местопрестъплението“, моля, заповядай! Теренът е твой!

Той продължи да я наблюдава със същото развеселено изражение.

— О, хайде, Тес! Това ли е най-доброто, на което си способна?

Абдулкерим се намеси в нейна защита:

— Но това са скелети на седемстотин години! Как бихме могли да разберем на кого точно са?

Иранецът я изгледа предупредително.

— Тес!

Каза го така, сякаш вече знаеше. По гърба на Тес преминаха студени тръпки, представяйки си последиците от повторното ѝ уличаване в лъжа. Предаде се, макар да продължи да се пита какво ли е успял да изтръгне иранецът от Джед.

— Не мисля, че някой от тези тук е Конрад — промърмори тя.

— Защо? — изгледа я Абдулкерим.

Тя погледна похитителя си. Той ѝ даде одобрението си.

— Тези скелети... пълни са. И двата.

— И? — изгледа я неразбиращо византологът.

— Конрад е бил ранен в битката при Акра. При това много лошо.

— Още докато изричаше тези думи, тя си даде сметка какво означава за нея фактът, че търсенето им всъщност не беше приключило. — Нито един от тези двамата не е Конрад!

Кападокия, май 1310 г.

Първата нощ прекараха в тясна долина, малко по-надолу от манастира. Устроиха лагера си около висок правоъгълен камък с кръстове и някакви други знаци, издълбани в него. Поеха на път рано на другата сутрин. Първи яздеше Хектор, Конрад беше доста след него с тежко натоварената каруца, а Мигел бе далече зад тях, покривайки гърбовете им. И тримата бяха наясно с опасностите, дебнещи по тези места, и нямаха търпение по-скоро да стигнат до южната област.

Конрад все още не беше решил какъв би трябвало да е следващият им ход. Всичко се бе развило твърде бързо и никога не му бе хрумвало, че ще му се налага да взема подобни решения. Например — къде да скрият товара си. И как да използва съдържанието му, за да принуди папата да освободи техните братя и да свали обвиненията срещу техния Орден.

Можеше да го закара във Франция. Сега папата, който беше французин, се намирал в Авиньон. Хвърлените по затворите тамплиери също бяха във Франция, както и техният главен палач — крал Филип. Значи всеки опит да преговаря с папата трябваше да стане там. Но Франция беше опасно място. Кралските войници бяха навсякъде. С подобен товар би било изключително трудно да се придвижват наоколо, а и Конрад не беше сигурен на кого може да се довери.

Другият вариант беше Кипър. Там имаше приятели, а и на острова се бе установила малка франкска общност. Значи можеше да закарат сандъците там, да остави Хектор и Мигел да ги охраняват, а той да замине за Франция сам, за да преговаря с папата. Ала и в двата случая първото, което трябваше да направят, бе да се доберат до някое пристанище, най-добре до онова, до което стигнаха, когато напуснаха Кипър — Корикос. Изборът му беше добър и в друго отношение — щом прекосят Таврийските планини, щяха да се озоват в арменското царство Киликия, което беше християнска територия.

Единственият проблем бе, че се придвижваха твърде бавно. Старата каруца ги бавеше. Двата впрегатни коня едва успяваха да тътрят тежкия товар. Допълнителната трудност идваше от това, че рицарите трябваше да избягват лесните пътища, за да не се сблъскат с някоя орда газии. Каменистият терен и гъстите гори, през които минаваха, още повече затрудняваха пътуването.

Към края на следващия ден бяха стигнали до широка равнина, простираща се далеч напред до планинската верига, която трябваше да преминат. Откритото пространство пред тях не им предоставяше никакви възможности за прикритие.

Другият вариант бяха дългите и тесни каньони, прекосяващи равнината. С товара, който пренасяха, евентуална среща с мародерстващите орди щеше да завърши със сигурно поражение за тях. Затова тримата решиха да изберат пътя през каньоните. Устроиха си лагер в началото на един от тях, който прецениха като най-добър, използвайки за прикритие няколко необичайни скали.

Изборът им беше напълно разумен.

Само дето заплахата дойде от друго място.

Първата стрела ги удари на следващата сутрин, два часа след потеглянето им от лагера. Водеше Хектор. Затова първата стрела удари него. Заби се достатъчно дълбоко под дясното му рамо, за да стигне до дробовете му. Следващите две се забиха в коня му. Хектор продължи да се държи, но животното се строполи в агония.

Конрад забеляза двамата стрелци на върха на каньона и дръпна бързо юздите на коня си, за да се завърти, очаквайки поредната изненада. Не грешеше. Към тях се носеха четирима ездаци, които той веднага позна. Търговецът, синът му и двамата помощници, които бяха взели с тях.

Стомахът му се сви. Знаеше, че Мехмед е алчен, но нали бяха положили допълнителни усилия да прикрият следите си — задача, с която се занимаваше Мигел. Очевидно не се бяха справили добре.

Преди двадесет години Конрад въобще не би се поколебал да се хвърли срещу тях. С ризница и шлем, с копие, меч и брадва, и с добре защитен кон, всеки рицар тамплиер би се справил безпроблемно с четирима врагове. Но днес нещата стояха различно.

Онова беше преди двадесет години. А това беше сега. След Акра, където изгуби ръката си, отсечена от мамелюкски ятаган точно през

китката. Никога не бе изпитвал такава болка, когато лечителят запечата раната му с нажежено острие на меч. Докато корабът отнасяше него и братята му далече от Акра, той бе кръжал на прага на смъртта дни наред. Незнайно как, животът някак си го намери и го измъкна от лапите ѝ.

По време на дългото си възстановяване в Кипър се утешаваше с факта, че поне е лявата, а не дясната, с която държеше меча. Не че това бе особено успокоение. Знаеше, че никога повече няма да може да бъде воинът, който някога е бил. А след това откри един кипърски ковач, който предложи да му помогне. Изработи му медна протеза, която пасваше перфектно на чуканчето на ръката му, придържана от кожени ремъци. Беше красиво изработена и имаше пет свити, неподвижни пръста, позволяващи му да изпълнява обикновени задачи, например да държи юздите на коня, да вдигне чаша вода, да носи щит или да смаже челюстта на някой, който си го просеше.

И все пак сега той знаеше, че шансовете не са на негова страна. Те намаляха още повече, когато поредната стрела се заби в гърба на Мигел и го изхвърли от коня.

Конрад изтегли ятагана си, когато Мехмед, Касим и другите двама се спуснаха към него. Той замахна с ятагана си, описа широка дъга и отвори огромна рана в лицето на единия наемник, но вторият го прониза в бедрото, хвърли се върху него и го събори от коня му.

Конрад се строполи на земята. Ръцете му омекотиха падането, но изгубиха ятагана. Той се изправи бавно на крака и огледа обстановката през замъглени очи. И тримата рицари бяха вече свалени — Хектор, заклещен под ранения си кон; Мигел, макар и вече на крака, едва задържащ се изправен; и Конрад, накуцващ, с кървящ крак. Вдигна глава точно навреме, за да види как търговецът и синът му се носят към него.

Касим беше първи. Конрад се огледа за нещо, което би могъл да използва като оръжие. Не видя нищо, а и нямаше време да измисля каквото и да било. Тялото му реагира инстинктивно и просто подскочи високо нагоре, докато турчинът профучаваше покрай него. Металната му ръка пое острието на ятагана, а здравата сграбчи колана на ездача и го свали на земята.

Паднаха и се затъркаляха в истинска плетеница от ръце, лакти и крака. Но това беше битка с предизвестен край. Един ритник към

зейналата в бедрото му рана бе достатъчен, за да го постави на колене. Удар с лакът по челюстта го залепи за земята. В устата му отново се появи познатият метален вкус на кръвта — спомен от отдавна отминала епоха, която също бе завършила с поражение.

Вдигна очи. Мехмед бе слязъл от коня и вървеше към сина си, който се пъчеше гордо над победения си противник. Зад тях Конрад зърна Мигел, който лежеше мъртъв в краката на другите двама ездаци, а още по-нататък — безжизненото тяло на Хектор.

— Казах ти, че тези територии са опасно място — изкиска се търговецът. — Трябваше да ме послушаш!

Конрад седна на земята и заплю с кървава хрчка ботушите на Касим. Той дръпна вбесено крака си и тъкмо се канеше да го срита, когато гласът на баща му го спря.

— Недей! — заповяда Мехмед. — Трябва ми буден!

Изгледа свъсено сина си, а после насочи очи към нещо в другия край на каньона, усмихвайки се доволно.

Конрад проследи погледа му. Стрелците се бяха смъкнали от върха на каньона и връщаха каруцата. Търговецът ги повика, а на рицаря рече:

— Значи така се отнасяш с ортаците си? За дребния кяр ме каниш, а когато се появи нещо голямо, решаваш да го задържиш за себе си и ме прогонваш като досадна конска муха!

— Това не е по твоята част — изсумтя Конрад.

— Щом струва нещо, значи е по моята! — отсече турчинът и се запъти към каруцата, за да разгледа товара й. — А нещо ми подсказва, че струва доста парици!

Качи се на каруцата и направи знак на двамата мъже да отворят първия сандък. Погледна вътре и се обърна слисан към Конрад:

— Какво е това?

— Казах ти, че не е по твоята част — повтори рицарят.

Мехмед изрева няколко заповеди, размахвайки ръце. Помощниците му се задействаха и бързо отвориха и останалите два сандъка. Изражението му се смрачи още повече.

Скочи от каруцата, втурна се към Конрад и го срита на земята. Измъкна голям нож от колана си, приведе се, дръпна косата на рицаря назад и опря острието във врата му.

— Какво е това съкровище?

— Без никаква стойност за теб!

— Казвай какви са тези неща? Защо толкова много ги искаше?

— Да се продъниш в ада дано! — изкрещя рицарят и скочи като развита пружина. С едната си ръка изби ножа на търговеца, а другата, металната, заби в лицето му.

Турчинът падна по гръб. От носа и устата му рукна кръв. Конрад се хвърли върху него, но в този момент се намеси Касим и заедно с наемниците го измъкна от баща си, поваляйки го на земята.

Конрад се огледа безпомощно. И видя как синът на търговеца се приближава с насочено към него острие, подготвящ се за финалния си удар. Рицарят се стегна, за да даде последен отпор. Но не беше това, което очакваше. Касим нито го наръга, нито преряза гърлото му. Вместо това се приведе, приклеци с коляно жертвата си, а след това срязва кожените ремъци на протезата му и я изтръгна от ръката му. Вдигна я тържествуващо като отрязан скалп и я показа на останалите.

Търговецът се изправи бавно на крака и се олюля, плюейки кръв.

— Инатливо копеле си беше и такава ще си останеш! — просъска бясно.

Касим вдигна кинжала си и се приведе отново над Конрад.

— Ей сега ще накарам неверника да проговори! — извика той.

Търговецът вдигна ръка и го спря.

— Не! Няма смисъл. И без това ще ни излъже. Освен това нямаме нужда от него. Онова, дето е в сандъците, очевидно струва много пари. Сигурен съм, че в Кония все ще намерим някой, който да ни каже какво е!

— Ами неверникът?

Търговецът се огледа смръщено. В пустия каньон цареше тишина, нарушавана единствено от стоновете на ранения кон на Хектор. Слънцето се бе вдигнало високо в небето и прежуряше. После вдигна очи към небето.

Конрад проследи погледа му и видя там три кръжащи лешояда, предвкусащи обилната плячка. След това Мехмед погледна към окървавения кон, обърна се към сина си и по лицето му се разля крива усмивка.

Конрад автоматично разбра какво го очаква. И му се прииска да бе загинал като другарите си — от стрела.

Жегата беше непоносима. При това не само заради слънцето.

Беше заради коня.

Конят, в който го бяха зашили.

Бяха разрязали корема на умиращия кон на Хектор, бяха извадили по-голямата част от вътрешностите му, а след това бяха натъпкали вътре Конрад, след което го бяха зашили. Бяха го сложили по гръб, като главата му стърчеше от ануса на животното. Ръцете и краката му също стърчаха от дупките, които турците бяха изрязали. И с изключение на чуканчето на лявата му ръка, те бяха завързани за колове, забити в земята.

Оставиха го така, разпънат наред каньона.

Беше непоносима жегата. Но по-непоносима от нея беше вонята. И насекомите.

Земята около него беше покрита с кръв и вътрешности, гниещи на слънцето. И макар че търговецът и хората му все още се забелязваха в другия край на каньона, мухите и осите вече бяха накацали по него и по трупове на неговите братя. Отворените рани по лицето и устата му им осигуряваха невиджан пир.

И това беше само началото.

Същинската агония щеше да настъпи с трите лешояда, които кръжаха над него. Те ще кацнат, ще забият ноктите си в трупа на коня и ще започнат да късат месото с острите си клюнове. Накрая ще пробият кожата и ще продължат угощението си с тялото на Конрад — хапка по хапка, разяждайки плътта му, докато не достигнат и до вътрешните органи.

Конрад знаеше, че смъртта няма да настъпи бързо.

Беше чувал за тази форма на скафизъм и преди — от старогръцката дума „скафе“, което означаваше „съдове“. Имаше и други варианти на тази екзекуция, кой от кой по-отвратителен от предишния. Най-големи любители на скафизма, разбира се, бяха персите, а след тях и турците. Конрад осъзна, че в случая има късмет с лешоядите — в региони, където единствено насекомите се хранеха с плътта на жертвите, смъртта отнемаше дни, дори седмици.

Вдигна очи към лешоядите. Знаеше, че нямаше да кръжат още дълго. И се оказа прав.

Два от тях се спуснаха един след друг и накацаха върху трупа на коня, а третият си избра трупа на испанския рицар. И тутакси се заеха с разкъсването на плътта, сякаш не бяха хапвали седмици наред. Конрад се опита да се раздвижи, за да ги прогони, но действията му бяха ограничени от коловете. Птиците продължиха преспокойно с угощението си. А после една от тях, по-близката до главата му, се загледа изведнъж в него и реши да похапне от очите му.

Рицарят замята отчаяно глава, обаче лешоядът си знаеше работата. Разтвори острата си човка и се приготви да я забие. Точно в този момент нещо профуча и се заби в лешояда — твърде бързо, за да разбере какво е, и твърде внезапно, за да осъзнае какво става.

Хищната птица падна на земята. Но вторият лешояд дори не потрепна. Само се намести, за да заеме мястото на умрелия си побратим. Но се чу ново профучаване и вторият лешояд също падна — този път по-близо, като даде възможност на Конрад да види какво става.

Лешоядът беше пронизан от стрела.

Извъртя глава. Сърцето му биеше лудо. Опитваше се да види кой е там, кой спаси живота му.

И после я видя, тичаща към него, с арбалет в ръце.

Майсун!

Видя я как се спуска към него, как пуска арбалета си и вади голям кинжал. И тогава третият лешояд тупна върху гърдите му. Но Майсун вече беше във въздуха. Сграбчи главата на хищната птица и клъцна врата ѝ с кинжала си.

От челото ѝ капеше пот, очите ѝ святкаха решително. Разгони мухите и осите от него, срязва връзките, които държаха ръцете и краката му към коловете, а след това се зае да го освободи от злокобния му ковчег. Наблюдаваше я как умело разрязва шевовете, сбърчила чело.

Още не можеше да повярва, че тя е тук, че всичко това е истина. Не можеше да повярва дори и когато тя му помогна да се измъкне от трупа на коня и да се изправи на крака.

Застана, олюлявайки се, пред нея. От тялото му се стичаха кръв и вътрешности.

— Как... Какво правиш тук?

Тъглчетата на устните ѝ се извиха закачливо, когато отговори:

— Спасявам ти живота.

Усмихна се, макар че устните го боляха.

— Как се озова тук?

— Проследих ви. Теб, брат ми, баща ми. Следих ви през целия път от Константинопол насам.

Беше му необходимо малко повече от обичайното време, докато формулира следващата си мисъл:

— Но защо?

— Чух ги да говорят. Подозираха, че си тръгнал за нещо голямо. И че няма да искаш да го делиш с тях. Затова решиха да си го вземат изцяло за себе си. Исках да те предупредя, но не можех да се измъкна от нас. Знаеш как се отнасят към мен.

— Но те са... брат ти, баща ти!

Тя сви рамене и отсече:

— Това не им пречи да са лоши хора. Знаех, че ти няма да предадеш без бой онова, за което си тръгнал. Но знаех и докъде могат да стигнат те, за да го откраднат!

— Значи ги проследи... заради мен?

Тя задържа погледа му за момент, след което кимна:

— Ти би сторил същото за мен, нали?

Искреността и простотата на отговора ѝ разтърсиха душата му. Разбира се, че би сторил същото за нея. Въобще не се съмняваше в това. Между тях открай време имаше неизречени чувства. Но дори и в най-смелите си мечти не бе допускал, че тя ще рискува живота си заради него.

Майсун му подаде един кожен мях и кимна:

— Имаш нужда от вода. Пий!

Той надигна меха и отпи продължително.

— И за какво беше всичко това? — обади се по някое време тя.
— Какво търсеше в онзи манастир?

Той ѝ върна меха с вода, загледа се за момент в нея, поведе я към сянката на скалата, приседнаха и ѝ разказа всичко. От самото начало. Цялата истина.

За зараждането на Ордена. За задачата на Пазителите. Как в началото всичко е вървяло добре. Как после се е объркало. За Еверард и неговите хора в Константинопол. За поражението при Акра. За изчезването на галерата „Фалкън Темпъл“. За пропилените години в

Кипър. За коварството на френския крал. За петък тринадесети. За повторния му живот в Константинопол. За срещата с нея. За мечовете. Манастира. Текстове. Засадата.

Да ѝ разкаже цялата истина, бе най-малкото, с което можеше да ѝ се отблагодари.

През цялото време тя слушаше внимателно, като го прекъсна само два пъти, за да си изясни нещо. А когато разказът му свърши, двамата задълго потънаха в мълчание — тя осмисляше фактите, които научи, а той оценяваше настоящата ситуация и се опитваше да реши какъв да бъде следващият му ход.

Майсун забеляза как разтрива чуканчето на лявата си ръка и подхвърли:

— Взеха ли ти я?

— Да — кимна той.

Тя се загледа мълчаливо в него.

— Знам какво си мислиш.

Той въздъхна и потвърди:

— Да. Трябва да се опитам да си върна товара.

— Те са шестима, а ние — само двама.

Той вдигна чуканчето си и насмешливо отбеляза:

— Един и половина. Няма да е зле да си прибера и ръката. —

Замисли се и допълни: — Баща ти спомена, че ще закарат сандъците в Кония. Знаеш ли къде е?

— Разбира се. Ние сме оттам. Там съм израснала.

— Далече ли е оттук?

— На четири дена езда оттук. Може би на три при бърз галоп.

— Те обаче няма да стигнат толкова бързо с тази тежка каруца.

Ние ще бъдем по-бързи от тях. Освен това ще им се наложи да си намерят подслон за през нощта, далече от хорските очи. Но първо те моля да ми помогнеш да погребя приятелите си.

— Налага се да действаме бързо. Не ми се ще да им даваме голяма преднина.

— Кой, ние ли?

Тя го изгледа саркастично:

— Да не би да си забравил, че именно аз ти спасих живота?

— Но те са твоето семейство!

— Не знаеш всичко за мен! Ако го знаеше, щеше да ме разбереш. — Тонът ѝ беше такъв, че не оставяше място за спорове. — Хайде, да не губим повече време! Можем да говорим и по пътя! Но ще трябва да яздиш в посока, обратна на вятъра спрямо мен, докато не се изкъпеш!

— Но те взеха конете ни! Не мога да яздя в посока, обратна на вятъра, щом ще бъдем на едно седло!

Тя го стрелна с очи и рече:

— Доведох два коня. В случай че някой от тях пострада. Пътят от Константинопол дотук не е никак лесен.

Конрад кимна усмихнато, после се загледа в Хектор и каза:

— Хектор е горе-долу колкото мен. Ще взема неговите дрехи, докато не намерим река, за да се изкъпя.

С помощта на кинжала двамата изкопаха правоъгълна дупка в земята — в основата на скалата. Поставиха телата на Мигел и Хектор едно до друго, а след това ги покриха с два пласта камъни, за да ги предпазят от лешоядите и другите хищници, които бродеха наоколо. Накрая покриха камъните с пръст. С острието на кинжала Конрад издълба имената им в скалната стена до гроба, а над тях постави и тамплиерския кръст.

После приседна и се загледа в подравнената земя и знаците в скалата. Не беше най-подходящият гроб, който заслужаваха братята му, но беше най-доброто, което в момента можеше да стори.

Доловила скръбта му, Майсун изрече тихо:

— „Може и да изглежда край, може и да изглежда залез, но всъщност е зора. Защото, когато гробът прихлупи тялото ти, освобождава душата ти!“

Той я изгледа неразбиращо.

— Руми — каза тя.

Той продължаваше да не разбира.

— После ще ти обясня. Хайде!

— Добре — кимна той. Погледна гроба за последен път, но преди да тръгне, изряза и своето име върху скалата. Под техните имена.

Сега беше ред на Майсун да го погледне въпросително.

— В случай че още някой реши да ме търси — поясни той. После яхнаха конете и напуснаха каньона, навлизайки в равнината. Поеха по следата, оставена от кервана. През първия ден не успяха да стигнат кой

знае колко далече. Слънцето вече клонеше към закат, когато стигнаха до малък поток, виещ се през гористи хълмове. Мястото беше идеално за нощуване. Знаеха, че на следващия ден бързо ще настигнат каруцата.

Конрад влезе в бистрата вода и се остави на пречистващата ѝ сила. Докато се къпеше, се размисли за последните няколко дни и за капана, в който го бе захвърлила съдбата. Ала не му остана много време да размишлява по този въпрос. Майсун, която съблече робата си и влезе при него в потока, запрати мислите му в съвсем друга посока. И точно тук и сега той реши, че няма да страда повече от угризения за отдавна отмерени обети и правила за целомъдрие.

Придърпа я към себе си и започна да я целува трескаво. А после зарови себе си в нея, а заедно с това зарови и последните остатъци от живота си като воин монах.

В този момент монахът умря.

Остана само воинът.

— Ръцете. Тук са и четирите — промърмори Тес. — Нито един от тези двама мъже не е Конрад. Той не е умрял тук.

Абдулкерим я изгледа слисано.

— Тогава защо името му е издълбано на скалата?

Тес не отговори. Отпусна се на земята, хвана се за главата и се опита да се изолира от света. Поне за миг. Искаше й се да се махне от всичко това. Да си бъде вкъщи, в Ню Йорк, с дъщеря си и майка си. Да прекарва дните, изпълвайки екрана на лаптопа си с думи, а нощите — свита до Шон, с чаша бяло вино в ръка.

Никога досега обикновеното ежедневиe не й се бе струвало толкова привлекателно. Запита се дали някога отново ще може да се наслаждава на това спокойствие.

— Тес? Приятелят ни ти зададе въпрос.

Равният глас на иранеця я захвърли обратно в пустия каньон. Тя вдигна замаяно очи, опитвайки се да събере мислите си.

— Защо името на Конрад е на стената ли? И откъде, за Бога, да знам?

— Помисли! — изсумтя иранецът.

Стените на каньона започнаха да я притискат. Запита се има ли смисъл да продължава да му помага. Съмняваше се, че той ще я пусне, ако удари на камък. Но в момента не можеше да измисли какво да прави. Мозъкът й отказваше.

— Нямам представа — отговори тя.

— Помисли! — повиши предупредително глас иранецът.

— Наистина не знам! — тръсна глава тя. — Само Бог знае какво е станало тук преди седемстотин години! Не можем да бъдем сигурни дори, че тези два скелета са на другите двама тамплиери!

— Добре. Да разгледаме възможностите.

— Окей — сви рамене тя. — Ако това наистина са костите на рицарите, които са тръгнали към манастира с Конрад, то тогава той е

единственият, останал жив. Погребал е приятелите си тук и е издялал имената им върху скалата. Включително и своето.

— И за какво му е било да го прави?

— За да накара всички, които биха тръгнали да го търсят, да се откажат. За да го мислят за мъртъв.

— Напълно логично, ако наистина е носел нещо важно.

— Може би — изсумтя Тес. — Обаче то не е тук, нали? И ако не е умрял тук, значи би могъл да бъде навсякъде...

— Ами ако е потърсил убежище в християнските общности на север — отбеляза замислено иранецът.

В този момент Тес забеляза нещо с периферното си зрение — дребна, но осезателна промяна в изражението на византолога.

Иранецът също го забеляза.

— Какво? — изгледа го той.

— О, нищо — смотолеви Абдулкерим.

Ръката на терориста полетя толкова бързо, че нито Тес, нито турчинът я забелязаха. Византологът се стовари на земята сред облак червеникав прах.

— Няма да повтарям въпроса си!

Разтреперан, Абдулкерим не посмя да мръдне от мястото си. Само вдигна очи към Захед и колебливо изрече:

— Може и да има нещо. Недалече оттук. — Обърна се към Тес и добави: — Знаеш ли коя ръка на Конрад е била отсечена?

— Лявата. Защо?

— Има една фреска сред стенописите на една скална църква. В долината Зелве. Църквата е в руини, като всички останали, но... рисунката е оцеляла. На един мъж, воин. На човек, когото тукашните селяни са уважавали.

— И какво общо има това с Конрад? — намеси се иранецът.

— Воинът, изобразен на стенописа, е наречен „единствената истинна ръка“, отблъскваща езичниците. Едната от ръцете му се вижда, но другата липсва — лявата. Досега винаги съм възприемал израза като метафора, като поредната легенда от периода на кръстоносните походи. — Замълча, а след това бавно добави: — Мъжът е заровен в криптата на църквата. Може би той е вашият Конрад.

— „Единствената истинна ръка“ — повтори иранецът и погледна към Тес. — За мен ще бъде удоволствие да разгледам тази църква!

Конят на Райли наближи ръба на една скала. Склонът под нея беше покрит с дива лавандула и бадеми, а отдолу се простираше обширна равнина. В далечината се виждаха планините. Спря, за да си поеме дъх. Старият кон също имаше нужда от почивка.

Извади картата и се опита да я открие. Долината представляваше плато, затворено между вълнообразни скални формации и изпъстрено с борови горички, кайсиеви градини и лозя. Райли насочи вниманието си наляво, към региона, отбелязан от Тес на картата. Видя тъмните отвори на няколко каньона, прорязващи долината, но не забележа никакви признаци за живот.

А после зърна нещо.

Някакво раздвижване на около километър от него, в края на един от каньоните. Извади бинокъла си.

Бяха далече, но той веднага разпозна силуетите. Бяха те — Тес, терористът и непознат мъж, когото Райли не беше виждал до този момент.

Тримата се насочиха към малка горичка, където ги чакаше бежов джип. Загледа се в третата фигура, питайки се дали е приятел, или враг, а после видя как се качват в колата. Непознатият седна зад волана, Тес — до него, а иранецът — на задната седалка. В подредбата им нямаше нищо, което да му подсказва дали непознатият е съучастник на терориста, или е местен водач. Потеглиха в посока, обратна на неговата. А той се намираще на около километър от тях, на гърба на уморен до смърт кон.

Пришпори коня и започна да вика, за да го накара да се раздвижи. Умореното животно неохотно направи опит да набере скорост, като се разцвили в знак на протест, но в крайна сметка заслиза надолу по хълма. Райли се опита да не изпуска от очи джипа. Веднага щом стигнаха на равното, той насочи животното надясно, решил да сече по диагонал, но все още изоставаше с няколко метра от джипа. А после видя, че стига до тесен път и поема по него. Сърцето му се сви, когато осъзна, че няма начин да го настигне.

Когато стигна до пътя, джипът вече беше изчезнал. Но за сметка на това срещу него се носеше разнебитен пикап, скърцащ под тежестта на планина от дини.

Пикапът наду клаксон, но той дръпна юздите на коня и блокира пътя.

Няколко секунди по-късно агент Райли отново беше на път, носещ се след изчезналия бежов джип в компанията на планина от дини.

Долината, в която се катереха, беше много различна от каньона, където бяха открили гроба на тамплиерите. Беше по-широка, а по края беше обсипана със странни струпвания на огромни розово-бели каменни конуси и кулички. Приказни комини изпъстряха долината. Полегати склонове се издигаха нагоре към площадка от вертикална туфа. И сякаш долината не беше достатъчно странна, но дойде и каньонът, през който сега минаваха.

Накъдето и да се обърнеш, Тес зърваше тъмни отвори в надвисналите от двете им страни скали. Това беше един от трите успоредни каньона, някога приютявали древното селище Зелве. Стените му изобилстваха от жилищни помещения, отшелнически килии, църкви и манастири. От най-тесния „приказен комин“ до извисяващите се до небето склонове нямаше нито едно парче равна скала, в която да не беше изтърбушен поне един малък прозорец. Регионът беше пълен със скални убежища, чиито стени съдържаха истински образци на византийското изкуство.

Още от ранните дни на християнството Кападокия е била люлка на православието, сравнима единствено с Константинопол. Само двадесет години след разпъването на Исус Христос в нея проповядва самият Павел от Тарс. Кападокия скоро се превръща в убежище за първите последователи на кръста, бягащи от римляните.

Подобният ѝ на лабиринт пейзаж предоставя естествена защита от опасностите. През IV век Василий Велики — епископ на недалечния град Кайсери и един от така наречените „Кападокийски отци основатели“, донася от Египет идеята за монашеството. Монасите колонизират региона като къртици, изграждайки всевъзможни постройки — от единични килии в широки по десет крачки скални колони до огромни скални църкви с великолепни фрески и многоетажни манастири, достигащи до върховете на скалните стени.

Издълбаването не остава само над земята. С настъплението на монголите и мюсюлманите то продължава и под земята. Кападокия е

изпъстрена с десетки подземни градове, някои от които датиращи още от времето на хетите. Голяма част от тези градове остава неизследвана и до ден-днешен. Някои от тях се простират на десетки нива под земната повърхност — обширни лабиринти от тунели, жилищни помещения и складове. С гениално измислените си въздушни шахти и еднотоновите „воденични камъни“ на входовете за отбиване на враговете, те служат за убежища на цели християнски общества. Така, въпреки беснеещите по повърхността орди, православно население успява да се задържи в долините и да изкара необезпокоявано столетия наред и при селджукските, и при османските турци.

Ироничното е, че християните са прогонени от Кападокия едва през 1923 година. След споразумението за принудително репатриране, последвало четиригодишната война между Турция и Гърция, местното православно население е изселено в Гърция, а на негово място в долината се заселват мюсюлмани. От този момент нататък повечето църкви и манастири се превръщат в пленници на стихииите, както и в обект на забрава и вандализъм — тъжен край на последната връзка със славната Византия, оцеляла хиляда и петстотин години.

Докато се движеха между гората от деветметрови скални колони, на Тес ѝ беше трудно да си представи, че този каньон някога е бил обитаван от човешки същества. Изтощеното ѝ съзнание възприемаше пейзажа като място, подходящо по-скоро за тролове и духове.

Мъглата в главата ѝ беше разкъсана от гласа на Захед.

— Къде са туристите? — попита той Абдулкерим. — Това място е като призракен град.

Въпреки че долината се водеше национален парк, не бяха срещнали повече от три-четири групи от по няколко души.

— Този каньон, както и другите два от двете му страни, бе обявен за опасен още преди години — обясни византологът. — Пещерите наоколо се рушат. Жителите бяха преместени в друго селище, на няколко километра оттук.

— Е, колкото по-малко, толкова по-весело — отбеляза Захед, оглеждайки обстановката. — Още много ли ни остава?

— Почти стигнахме.

Няколко минути по-късно излязоха от каменното село и спряха пред висока скала. Слънцето вече беше по-ниско и къпеше лунния пейзаж около тях в нюанси на розовото и синьото.

— Това е! — обяви византологът.

Не изглеждаше нищо особено, докато водачът им не посочи нагоре. Десетина метра над главите им се виждаше квадратна дупка в скалата — отворена стая или част от стая.

— Външната стена на църквата се е срутила преди няколко века — обясни Абдулкерим. — Отнесла е също така и входния тунел, и стълбите, които водят до него.

— Тогава как ще стигнем дотам? — попита Захед.

— Оттук — каза турчинът и ги поведе към стълбите, издълбани в мекия вулканичен туф.

— Моля! — разпери ръце иранецът.

Абдулкерим влезе първи, следван от Тес и Захед. Хванаха се за ронещата се стена и се изкатериха на малка тераса. Оттам, по стръмни, рушащи се стъпала, стигнаха до откритата голяма стая. Нямаше никакви перила. Подът завършваше директно в пропастта.

Турчинът ги преведе през тясна врата и включи фенерчето си. Помещението, в което се намираха, беше изненадващо обширно — дълго около дванадесет метра и широко шест. От двете му страни се простираха пътеки, отделени от кораба с колони, които в дадения случай изпълняваха чисто декоративна функция, тъй като бяха издялани от самата мека скала.

— Стенописът е насам — каза Абдулкерим и ги поведе навътре в църквата. — Погребалната камера е точно под нас.

Тес го последва, без да откъсва очи от византийските фрески, покриващи всеки сантиметър от стените и таваните. Забеляза множество сцени от Новия завет, с които бе запозната, както и други, вероятно местни — примерно изображение на Константин Велики и майка му Елена, държаща „Истинския кръст“, на който е бил разпънат Исус и който тя е намерила в Йерусалим през 325 година.

Стените бяха покрити и с по-смуцаващи образи, например чудовище с три глави и тяло на змия. Далеч по-смуцаващ обаче беше фактът, че очите, а често и лицата на тези икони бяха изстъргани от мюсюлманските нашественици. Те са били убедени, че по този начин убиват самия човек. За щастие фреските в по-горните части на стените и тези по таваните бяха непокътнати.

Абдулкерим спря в другия край на църквата и насочи фенерчето към един стенопис високо в купола на една от нишите — изящно

изображение, изработено в бледи нюанси на червената охра и зеленото, и най-важното — непокътнато от ръцете на мюсюлманите. Представляваше изправен мъж, биещ се с четирима други. Не носеше нито шлем, нито ризница. Нямаше и кон. Зад него се виждаха неколцина селяни, скрити в тъмните отвори на скалата.

Предвид тюрбаните и ятаганите им, четиримата определено бяха мюсюлмани. А воинът се хвърляше срещу тях с меч в дясната си ръка. Лявата му бе вдигната предизвикателно.

Тес се приближи, за да огледа фреската по-добре. Лявата ръка на фигурата определено липсваше, не беше нарисувана и завършваше с чуканче. Забеляза надписа върху стенописа. Беше на гръцки. Опита се да го преведе, опирайки се на относително добрите си познания за езика, но не ѝ беше лесно, тъй като отдавна не го бе използвала. Византологът ѝ спести усилията.

— „Единствената истинна ръка излива гнева си върху нашествениците езичници“ — прочете на глас той.

Тес погледна към иранеца. Дори и да изпитваше нетърпение, не го показваше. Обърна се отново към стенописа. Вдясно от биещите се мъже имаше още един надпис, с по-малки букви.

— А там какво пише?

Абдулкерим преведе:

— „Що се отнася до болката, подобно на ръка, отсечена в битка, считай тялото си за роба, която носиш. Тревожните, героични дела на един мъж и една жена са благородни за майстора на платове, където дервишите се наслаждават на лекия бриз на духа.“ Това е от поема. Суфистка поема, написана от самия Руми!

— Суфистка поема? — втрещи се Тес. — Тук, в църквата? Написана на гръцки?!

Византологът обясни:

— Да, необичайно е, но е не чак толкова изненадващо. Все пак Руми е живял и починал в Кония — град, който е само на триста километра западно оттук. А Кония е бил центърът на суфизма. И все още е — поне в духовен смисъл. Суфистите и християните по тези долини са били нещо като съюзници — аутсайдери, последователи на други религии сред морето от мюсюлмани сунити.

— Дайте да видим гробницата! — намеси се иранецът, за първи път демонстриращ нетърпение.

Абдулкерим сви рамене и посочи:

— Насам, моля!

Тримата тръгнаха в колона, следвайки тънкия лъч на фенерчето през тесния проход, който ги отведе до стръмна, виеща се надолу стълба. В края ѝ се откри малък вестибюл, отвеждащ до пет стаи. Виждаха се единствено вратите им. Абдулкерим плъзна последователно лъча по всяка от тях, за да се ориентира. Накрая отсече:

— Тази е!

И ги въведе в криптата — дълго, ниско помещение. По плоския му под се забелязваха две успоредни редици правоъгълници, издълбани директно в туфата, от която бе издълбана и цялата църква. Всеки правоъгълник изглеждаше точно толкова голям, колкото да побере човешко тяло. На стените отзад се виждаха имената на покойниците.

— Това са старейшините и спомоществователите на църквата — поясни водачът им. — Издълбаването и изографисването на църквите не е било никак евтина работа. В онези времена само боята е струвала цяло състояние. Плащайки за църквата, тези хора са си купували билет за рая. Както и място за вечен покой.

Тес огледа имената и спря при един от гробовете.

— Това е! — каза тя.

Захед и Абдулкерим се приближиха.

— „Единствената истинна ръка“ — прочете тя.

Хвърли поглед към иранеца, предчувствайки какво ще последва. Той извади туристическия уред за копаене. Подаде ѝ го и отсече:

— Захващайте се за работа!

Този гроб беше по-труден за разкопаване, но поне беше само един. Тясното пространство я задушаваше, но пък я накара да работи по-бързо — искаше ѝ се да излезе оттук колкото е възможно по-скоро.

Тялото, което намериха, бе увито в широко бяло платно, подобно на мумия, и покрито със семена, които отдавна се бяха вкаменили. Тес и Абдулкерим се приведоха и внимателно повдигнаха втвърдената материя. Костите вътре се оказаха разбъркани, но скоро намериха и медна протеза. Беше корозирала и окислена, покрита с тъмнокафява патина със зеленикавосини петна по нея. Оказа се удивително сложна и добре изработена за предмет, направен преди седемстотин години.

Тес я вдигна към иранеца и каза:

— На Конрад е.

— Ако онова нещо е било с него, трябва да е някъде тук. Може би дори е погребан с него. — Загледа се за миг в гроба и заяви: — Извадете скелета! Да видим какво има под него!

Тес и византологът го поставиха в средата на помещението. После тя коленичи пред празния гроб и започна отново да копае. Само след няколко удара с кирката попадна на нещо твърдо, което запрати нова доза адреналин в тялото ѝ. Продължи да почиства пръстта около него, но вече с ръцете си.

— Дай ми повече светлина — обърна се тя към Абдулкерим.

Той насочи лъча на фенерчето към ръцете ѝ. Постепенно се очерта тъмен, кръгъл предмет. Почисти още малко — оказа се глинено гърне, ниско и широко. Тес затаи дъх. Огледа го внимателно, а после го извади и го постави до гроба.

Гърнето беше съвсем обикновено, без никакви украси. Вместо капак имаше нещо като купа, запечатана с битум.

Абдулкерим огледа двамата си клиенти и изрече тихо:

— Какво е това според вас?

— Има само един начин да разберем! — отсече Захед.

Изтръгна кирката от ръцете на Тес и преди някой да успее да го спре, я заби в капака, който се раздробил на парчета. Захед взе фенерчето от ръцете на турчина и надникна вътре. После се обърна към Тес и я подкани:

— Моля! Заслужаваш го!

Тя го погледна накриво и се приведе нетърпеливо към гърнето. Онова, което видя, я накара да се разтрепери от възмущение. Бръкна с ръка и извади оттам два кодекса с размерите на съвременна книга.

Извади ги с треперещи ръце, сякаш бяха изработени от най-крехкия порцелан на света. И за един блажен миг всички ужаси, които бе преживяла през последните дни, включително иранското чудовище, което стоеше до нея, се стопиха в небитието. Постави единия кодекс в скута си и се зае да оглежда другия.

— Какво е това? — прошепна Абдулкерим.

Тес развърза внимателно тънката кожена връзка, придържаща първия кодекс. Задната корица завършваше с триъгълно парче, което прихлупваше предната. Тя го повдигна и бавно разтвори древния сборник с текстове.

Златистокафявите листове от папирус бяха невероятно чупливи. Някои от крайчетата им се бяха откъснали. Не посмя да пипне нито един от тях, за да не повреди ръкописа, но надписът на първата страница бе достатъчен, за да ѝ подсказва какво държи в ръцете си.

— Александрийски шрифт — изрече тихо. — Написано е на гръцки.

— И какво пише там? — подкани я нетърпеливо иранецът. Тес го прочете, но после вдигна очи към Абдулкерим и обърна текста към него. Дори в бледата светлина на скалната пещера изумлението ѝ беше видимо.

Текстовете на гръцки бяха стихията на византолога.

— „Евангелие на съвършенството“ — прочете на глас той и погледна сацисано към Тес. — Никога не съм чувал за такова евангелие!

— Аз също. Освен това е на гръцки. По-точно — на койне гръцки! — многозначително подчерта тя.

Едва сега схванал намека ѝ, византологът се ококори. Реакцията им не убугна от вниманието на терориста.

— Какво толкова, че е на гръцки? Защо се изненадахте?

— Койне е популярна форма на гръцкия език, използвана като работен език в Близкия изток по времето на Римската империя. Именно това е езикът, на който би трябвало да са написани всички евангелия, сътворени по времето на Исус Христос. Но днес ние не разполагаме с оригиналите на евангелията от онези времена. Най-старите текстове от Новия завет, които са открити, са едва от IV-V век. По-старите от тях не са от официалните — те са само гностични текстове, като например „Евангелието на Тома“, открито в Египет през 1945 година, или пък коптически преводи на по-ранни гръцки текстове. — Вдигна кодекса и добави: — Това тук няма нищо общо с познатите ни евангелия на Матей, Марко, Лука или Йоан. Но пък са на койне гръцки, което означава, че са оригинални! Не са преводи! Нищо чудно да се окажат най-древните пълни евангелия, откривани някога.

Византологът ги огледа неразбиращо.

— Но защо са тук? Как разбрахте за тях?

Без да обръща внимание на въпроса му, иранецът подхвърли към Тес:

— А другата книга?

Тес остави първия кодекс и вдигна втория. Внимателно и предпазливо го разгърна. Въпреки че на пръв поглед двата ръкописа изглеждаха сходни, вторият се оказа по-различен — състоеше се от подвързани листове пергамент, а не папирус, което означаваше, че е по-нов от първия. Иначе беше на същия език — койне гръцки.

— „Евангелие на евреите“ — прочете тя. Това заглавие вече й беше познато. Вдигна очи и поясни: — Това е едно от „изгубените“ евангелия. Някои от отците основатели на Църквата говорят за него в писанията си, но досега никога не е било намирано.

Пръстите й докоснаха благоговейно първите страници, за да ги разтворят. С разтуптяно сърце плъзна очи по дребните букви, опитвайки се да схване значението им. Тогава забеляза нещо друго — сгънат пергаментов лист, пхнат между страниците на кодекса.

Извади го и осъзна, че това не е само един лист, а четири, сгънати един в друг. Навярно беше официален документ, тъй като имаше червеникавокафяв восъчен печат. Приблужи фенерчето на Абдулкерим и отвори внимателно едно ъгълче, но не успя да види нищо повече от букви. Установи само, че са по-различни от тези в кодексите.

— Мисля, че е на латински, но не мога да го прочета, без да счупя печата — рече на Захед.

— Тогава го счупи!

Тес въздъхна. Нямаше смисъл да спори с него. Пъхна пръсти под горния лист. И въпреки че беше внимателна, печатът се счупи на две — беше изпълнил предназначението си, макар и стотици години след като беше поставен там.

Разтвори пергамента, като се стараеше да не счупи и листовете. Текстът там наистина беше различен — изписан с римски литературен курсивен шрифт, тоест на латински, а не на гръцки.

— Какво е това? — обади се Абдулкерим.

— Прилича на писмо — промърмори тя, оглеждайки го внимателно. — Латинският ми обаче не е много добър. Ти можеш ли да го прочетеш?

Византологът поклати глава:

— От латински нищо не разбирам.

Тес се вторачи в последната страница.

— „Хозий от Испания, имперски комисар и изповедник на император Константин“ — прочете на глас.

Ръцете ѝ се разтрепериха.

Захед повдигна вежди. Рядко му се случваше нещо да събуди любопитството му толкова силно.

— Хозий значи — промърмори замислено Абдулкерим. — Епископът на Кордоба. Един от отците основатели на Църквата.

— Човекът, който е председателствал Никейския събор — почти извика тя. И внезапно се сети. — Никея е наблизо, нали?

— По-близо е до Истанбул, но и отук не е много далече. Сега се нарича Изник.

За Тес беше пределно ясно, че в него напират редица въпроси и че едва се сдържа да не ги зададе. Никея беше ключово име за християнството. И до днес оставаха множество неясни детайли за историческия събор през 325 г., когато Константин Велики събира старшите епископи на християнския свят и ги принуждава да изгладят различията си, за да постигнат съгласие по принципите, в които трябва да вярват християните.

Тес вдигна очи към Захед и рече:

— Трябва да дадем ръкописа за превод.

— После — отсече иранецът. — Засега ми го дай.

Тес хвърли един последен поглед на документа, поколеба се, а след това го сгъна и го прибра там, където го беше намерила. Подаде му двата кодекса и той ги пусна в раницата си.

— Хайде сега да проверим дали в гроба не е заровено още нещо!

Тес се втрещи. Иранецът изобщо не изглеждаше развълнуван от това, което току-що бяха открили. Помисли си да го попита защо, но се отказа. Отново коленичи и започна да опипва с върха на кирката останалата част от гроба.

Тук нямаше нищо друго.

Вдигна очи към похитителя си. Разочарованието му беше очевидно.

— Май пропускаме нещо — изсумтя той.

Неспособна да се сдържа повече, Тес извика:

— Какво толкова пропускаме? Това е, намерихме го! Сторихме всичко по силите си! Ето го гроба! Намерихме и тези текстове, а те са една от най-великите находки на века! Тези евангелия... са уникални, за Бога! Хозий е бил върховният свещеник на Константин! Именно той е бил свидетел, когато Константин става християнин. Бил е и в Никея, дяволите те взели! Бил е там, когато са се вихрели споровете какво Исус е направил и какво не е направил, когато християнството става такова, каквото го познаваме днес! Именно там измислят „Символа на вярата“, който християните рецитират днес всяка неделя. Това означава, че писмото му може да ни разкрие страхотно много неща за Никейския събор! Какво повече искаш?

— Ръкописите на дявола, разбира се! Всичките!

— Тук няма никакви ръкописи на дявола! Това са само стари евангелия! — извика тя, но изричайки тези думи, осъзна истината.

— Схвана ли за какво става дума? — забелязал реакцията ѝ, извика Захед. — Ръкописите, които тамплиерите са пренасяли, са ужасили онези монаси дотолкова, че са били готови да убиват, за да ги скрият завинаги от света! А когато са изгубили контрола си върху тях, са се самоубили. Те говорят за тях като за нещо, което би могло да унищожи техния, християнския свят! — Замълча и назидателно допълни:

— Всъщност, вашия свят!

— Ти затова ли ги искаш?

— Разбира се! — ухили се той. — И бездруго вашият свят се руши. А тази находка ще спомогне за окончателния му срыв. Особено след педофилските скандали, в които е замесен Ватиканът.

По тила ѝ плъзнаха студени тръпки.

— Смяташ, че е толкова лесно да подкопаеш вратата на хората, така ли?

— Абсолютно! Вашите хора са много по-религиозни, отколкото ги смятате. Което ги прави и по-уязвими, отколкото допускате.

— Отлично знам колко религиозни са сънародниците ми. Но не мисля, че на някой му пука за дребния шрифт!

— Може би не на всички, но на по-голямата част всъщност им пука. И това е напълно достатъчно, за да ви създаде проблеми. Което пък мен ме устройва прекрасно. Защото в крайна сметка всичко се свежда именно до това. Има едно нещо, което не разбирате. Тази война между нас — този „сблъсък на цивилизациите“, както го наричате, не е за ден-два. В нея изобщо не става въпрос за това, на кого пистолетът му е по-голям. Това е война на изтощение! На безмилостно съсипване душата на врага във всеки удобен момент. А точно в този момент вашата страна е в много по-лошо състояние. Икономиката ви е срината. Околната ви среда — също. Никой при вас не вярва нито на политиците, нито на bankerите. Губите всяка война, която обявявате. Сега сте по-разделени от всякога и страдате от необратим морален упадък. Вие сте на колене. И всяко усилие, което би могло да спомогне за вашето падение, си струва да бъде направено. Особено когато става въпрос за религия, защото всички вие сте религиозни! Всички до един. За вас църквата изобщо не е формалност, вие сте по-религиозни и от нас!

— Съмнявам се — изсмя се Тес.

— Разбира се, че сте, независимо дали го осъзнавате, или не — възрази Захед. — Ще ти дам следния пример. Спомняш ли си земетресението в Хаити, което уби хиляди? Забеляза ли начина, по който вашите лидери реагираха?

— Изпратиха пари, екипи и... — започна Тес.

— Естествено! — прекъсна я иранецът. — Но същото сториха и много други страни по света. Забеляза ли обаче емоционалната реакция на лидерите ви? Примерно онзи популярен проповедник, дето излезе по телевизията веднага след земетресението? Та той заяви, че

всичко това е станало, защото хайтяните били в съглашение с дявола! Съглашение с дявола, моля ви се! — изсмя се той. — Което трябвало да ги отърве от някогашните френски тирани! И знаеш ли кое е най-интересното? Никой не освирка този човек! Точно обратното! Той продължава да си бъде все така високо ценен и уважаван в Съединените щати, макар че изнесе традиционната абсурдна реч, която проповедниците изнасят векове наред след всяко природно бедствие! Но не това е най-интересното! Той не беше единственият. Вашият собствен президент, вашият либерален, модерен, интелектуален президент изнесе реч, в която заяви, че единствено „благодарение на божията милост“ на Америка й се е разминало! Това означава ли, че божията милост защитава американците и че само Той е избрал да изтрие от лицето на земята народа на Хаити, а не на Америка? Това не е ли съвсем същото като глупостите на проповедника? Наистина ли вярвате, че вашият президент е по-малко религиозен и суеверен от онзи лунатик — проповедника?!

— Но това е просто метафора! — извика Тес. — Хората оцеляват след нещо ужасно и си казват: „Благодаря на Бог, че ме пази!“ Не го мислят в буквалния смисъл на думата!

— Нищо подобно! Дълбоко в себе си точно това мислят! Мисли го и вашият президент! Всички вие вярвате, че Бог е истински и че ще ви пази! Вие сте точно толкова изостанали, колкото сме и ние! — засмя се презрително Захед. — И точно затова тези неща тук са много важни за мен! И точно затова няма да се откажа, докато не завърша това, което започнах!

Този човек наистина нямаше да се откаже. И никога не би я пуснал, независимо от развоя на събитията. Иранецът се вторачи в нея с присвити очи:

— Но пък това е страхотно начало! Справи се добре. Вече знаем, че Конрад е бил тук. И както изглежда, е водил битки с мюсюлмани. Може и да е умрял по тези земи. Може би. Но всичко това са догадки. Единственото, което знаем със сигурност, е, че когато той и хората му са напуснали манастира в планината Аргей, са носели огромни сандъци. Три огромни сандъка, в които очевидно не са били само тези две книги. — Разпери въпросително ръце. — Е, къде са останалите?

Кападокия, май 1310 г.

Настигнаха ги късно на следващия ден.

Майсун имаше забележителни умения по ориентиране. Помагаше ѝ обстоятелството, че е израснала в този регион. Не ѝ помагаше обаче мисълта, че им предстои да се срещнат с шестима мъже, които ескортираха нещо, което Конрад държеше да си върне, при това в безупречно състояние.

Неизгодното им положение предполагаше само един изход — засада. При Мехмед се беше получило. Значи би трябвало да се получи и за Конрад и Майсун, ако успееха да подберат добре мястото. Знаеха, че втори шанс няма да имат.

Следиха Касим и останалите в продължение на няколко часа, видяха ги къде спират да нощуват и продължиха напред, за да проверят терена, по който им предстоеше да минат на другия ден. Майсун заключи, че ще трябва да действат още на сутринта. Ако не го стореха, керванът щеше да стигне до широките и открити равнини, водещи към Кония, където вече не можеха да ги изненадат. Затова трябваше да ударят тук, докато групата им лавираше между хълмовете и горичките.

Турците бяха разположили стана си до малка горичка. Конрад и Майсун оставиха конете си и припълзяха на двадесетина метра от тях. Огледаха периметъра и отбелязаха положението на всеки обект: осем коне, завързани за дърветата в долния край на склона; един мъж, седнал по турски, облегал гръб на дърво; каруцата и конете, все още впрегнати, и издайническите силуети на сандъците, скрити под платнището; мъжете, заспали около огъня; друг страж, в противоположния край на лагера, когото нямаше да забележат, ако не беше едно случайно помръдване на храстите.

Конрад кимна на Майсун. Беше видял всичко, което му трябваше.

Върнаха се обратно при конете и той ѝ разясни плана си. Предстоеше им сериозна подготовка, а времето беше оскъдно. Той държеше да нападнат малко преди зазоряване, когато всички спят най-дълбоко.

С първите проблясъци на зората бяха готови.

След като скриха конете на безопасно място, Конрад и Майсун си проправиха път между дърветата и храстите, понесли наръчи изсъхнали клони и въжета, които си бяха направили сами. Когато стигнаха до предишния си наблюдателен пост, спряха и се снишиха. Мъжът, който охраняваше конете, беше там, без да подозира, че Конрад вече е зад гърба му и в следващия миг ще пререже гърлото му.

Конрад изсвири тихичко с уста, за да даде знак на Майсун, че всичко е чисто, и тя се присъедини към него. С въже завързаха по един наръч сухи клони към всеки кон. Каруцата беше на около четиридесет метра от тях, макар че Майсун щеше да бъде принудена да заобиколи, за да избегне баща си и хората му. Конрад ѝ кимна. Тя бръкна в кожената торбичка и извади инструментите, от които се нуждаеше.

Приклепна с гръб към спящите край огъня мъже и разпери туниката си, за да се предпази от вятъра. Кремъкът и огнивето бързо произведоха искра върху напоения с урина парцал. Миг по-късно купчината съчки пламна.

Сега трябваше да действат бързо.

— Върви! — прошепна ѝ той. — Аз съм плътно зад теб!

— Гледай да е така! — прошепна в отговор тя. Постави една продължителна, гореща целувка върху устните му, и се измъкна.

Изчака я да преполови пътя до каруцата и развърза конете, с изключение на един, когото не бяха дарили със специалния си товар. Извади няколко горящи клона от запалената купчина и ги поднесе към наръчите, които двамата с нея бяха завързали за седлата на конете. Един след друг те пламнаха. Ужасени, конете се изправиха на задните си крака и се разцвилиха. Конрад ги пришпори напред със силен удар по задниците.

Нощта оживя.

Конете се втурнаха през гората в бесен галоп, опитвайки се да избягат от пламъците, които ближеха опашките им. Вниманието му бе привлечено от още две раздвижвания — каруцата се спусна напред и

изтрополи през дърветата, отдалечавайки се от лагера, а турците около огъня скочиха и се защураха като обезумели.

Беше време да изчезва. Втурна се към коня, който бе оставил завързан за дървото. Беше на десет крачки от него, когато измежду дърветата изскочи човек и се хвърли отгоре му. Беше един от наемниците на търговеца. Извади голям ятаган и се приготви за удар. Конрад се приведе наляво, подлъгвайки турчина, избегна умело острието на ятагана и заби кинжала на Майсун в гърдите му. Спря само толкова, колкото да извади оръжието си и да грабне и ятагана. После скочи на коня и го пришпори, за да настигне по-скоро Майсун и каруцата.

Майсун се носеше през долината, без да поглежда назад. Знаеше, че Конрад всеки момент ще я настигне. Тогава щяха да свият на юг към християнски земи и да покрият следите си. Дотук добре.

Докато две месести ръце не се стовариха върху раменете ѝ и не я издърпаха от капрата. В бледата светлина на зората и при тази лудешка скорост на каруцата ѝ беше необходимо известно време, докато разбере кой е нападателят ѝ.

Беше баща ѝ. Очевидно е бил заспал в задната част на каруцата, зад сандъците. А когато видя разпуснатата ѝ коса, той също се стресна.

— Никаквица такава! — изръмжа, стисна врата ѝ и я притисна надолу върху сандъците. — Предателка! Да крадеш от собствения си баща?

Не ѝ предостави шанс да му отговори. Майсун се задъхваше. Опита се да се отскубне от ръцете му, но той ги отблъсна, удари ѝ силен шамар и отново заби месестите си пръсти във врата ѝ, продължавайки да я души.

— Да крадеш от баща си? — пак изрева той, изпаднал в безумна ярост. — От мен?!

Тя усети как започва да ѝ причернява от липсата на въздух. Точно в този момент каруцата подскочи, ударила се в някакъв камък, и започна да се накланя. След миг се оправи, но това беше достатъчно, за да се изтръгне от баща си.

Мехмед се изправи, подпрял се с една ръка на капрата.

— Не знам защо си решила, че ще ти се размине! — излая той, бръкна в пояса си и измъкна оттам извит кинжал.

Хвърли се към нея с лице, разкривено от злоба. Майсун отбягваше умело острието, но внезапно той замахна с юмрук и я събори върху платнището. Търговецът седна върху нея и приклещи врата ѝ с едната си ръка.

— Срамота! Такова красиво момиче! — изгрухтя и я стисна още по-силно.

И тогава забеляза, че очите ѝ се насочват зад гърба му. Завъртя се рязко и гледката, която се разкри пред него, го вцепени — Конрад държеше юздите на коня с уста, а ятаганът му се спускаше директно към тлъстия му врат.

Търговецът се ококори, изпусна кинжала и се хвана за врата. В този миг каруцата се наклони тежко на една страна. Безпомощен, той изгуби равновесие и полетя към земята.

Предното ляво колело се измъкна. Майсун се хвана за капрата, а каруцата се наклони още по-силно. Капрата се откъсна и тя полетя към земята, а освободените коне се спуснаха волно напред.

— Майсун! — извика рицарят и коленичи до нея. — Добре ли си?

Тя не беше много сигурна. Остана така за момент, за да дойде на себе си. После се опита да седне, но ръката, на която се подпря, я прониза от болка и тя се строполи обратно назад.

— Китката ми! — простена. — Мисля, че е счупена. Сега вече наистина сме две половини на едно цяло.

Той ѝ помогна да се изправи на крака. Долината тънеше в мълчание. Не се забелязваше никакво движение, дори повей на вятър. Слънцето пълзеше над билото на голия склон вдясно от тях. Скоро щеше да стане непоносимо горещо.

Каруцата лежеше на няколко метра от тях, полегнала на една страна, счупена. Сандъците бяха изпадали от нея. Двата бяха непокътнати, но третият се беше разцепил и съдържанието му се бе разпръснало наоколо.

Конете не се виждаха никакви.

На стотина метра от тях лежеше трупът на Мехмед.

— Сега май е мой ред да те помоля да ми помогнеш да погребя някого.

— Разбира се — прошепна Конрад.

И започна да копае напуканата земя с ятагана си. Майсун му помагаше със здравата си ръка. Той реши да не я пита нищо — усещаше, че тя иска да остане насаме с мислите си.

След известно време все пак се обади:

— Когато те попитах защо го правиш, ти ми отговори, че ако знаех всичко за теб, щях да те разбера. Какво имаше предвид?

— Баща ми и брат ми... Някога нещата не стояха по този начин. Когато бях малка, в Кония, родителите ми бяха добри суфи. Особено майка ми. Тя изпълваше дома ни с грижа и любов. Баща ми също беше различен. Все още си ги спомням заедно, колко се обичаха... Но след като тя се разболя и умря, всичко се промени. Напуснахме Кония. Живяхме по пътищата. С всеки изминал ден баща ми се озлобяваше все повече и повече. Брат ми попадна под влиянието на газите. Не знам дали знаеш, но от доста време иска да се присъедини към тях. Много му допада идеята да разпространява нашата вяра с помощта на ятагана. А баща ми беше хитър човек. Скоро усети накъде духа вятърът. И разбра, че накрая те ще завладеят тези земи. И се постара да застане на страната на победителите.

— А ти не беше съгласна с тях, така ли?

— Ти не си чувал за Руми. Нямах представа какво означава да си суфи! А те обърнаха гръб на нещо толкова благородно и възвишено... Не можех просто да стоя спокойно и да ги гледам как се превръщат в чудовища!

— А защо не ги напусна? Защо не се върна в Кония?

— Да не мислиш, че не съм опитвала?

Той си спомни синините по лицето ѝ, които беше виждал. Погали я нежно и прошепна:

— Съжалявам, че се стигна дотук.

Тя затвори очи и се облегна на рамото му.

— Хайде! Чака ни работа!

Не беше особено дълбок гроб, но все пак щеше да свърши работа. Трябваше да измислят и какво да правят със сандъците. Не можеха да ги вземат със себе си. Разполагаха само с един кон — този, с който бе пристигнал Конрад. Не можеха и да ги оставят просто така.

А времето летеше. И на някакъв етап брат ѝ и неговите другари щяха да си върнат конете и да ги открият.

Тогава Конрад забеляза на стръмния хълм, който се издигаше над долината, черни дупки, издълбани в скалата. Пещери.

Стотици пещери.

Отне им часове, но се справиха.

Конрад разкъса платнището на няколко части, в които пренесе съдържанието на сандъците. Майсун му помагаше. Той избра една от по-горните пещери — достатъчно голяма, но и по-закътана. Метна импровизираните чували през рамо и ги пренесе един по един. Връща се девет пъти, но накрая всичко бе прибрано, увито старателно в платнището, далече от хорските очи.

Конрад не искаше да оставят и каруцата. Ако братът на Майсун и групата му я намерят, биха могли да се досетят, че товарът ѝ е някъде тук. От друга страна, турците така и не разбраха нито кой ги е нападнал, нито колко са били нападателите им. И при положение че и сандъците ги нямаше, те щяха да си помислят, че онзи, който ги е нападнал, е докарал и коне, за да отнесе товара.

Стига да се отърват от сандъците. С помощта на ятагана той ги насече на дребни парчета и го отнесе в друга пещера. След като приключи, отчупи няколко клона и покри следите си и към двете пещери.

Най-сетне можеха да тръгнат.

— Нали ще запомниш къде ги оставихме? — попита я той.

Майсун огледа долината, запаметявайки отделни елементи от нея, които щяха да ѝ помогнат да познае мястото. Накрая очите ѝ се спряха на могилката, където беше гробът на баща ѝ.

— Не се притеснявай — рече тя. — Скоро няма да забравя това място.

Той ѝ помогна да се качи на коня, а после се метна зад нея.

— Накъде?

Тя кимна напред и каза:

— На север. Там има християнски общности — малки села и манастири, издълбани в скалите. Там ще ни помогнат.

Райли напредваше предпазливо. Беше забелязал бежовия джип, паркиран при още няколко коли. Ръждясалата табела с надпис на три езика го уведоми, че това е изходната точка за разглеждане на каньоните Зелве.

Проправи си път през горичка от фантастични комини и достигна до място с огромни скални конуси, скупчени в основата на висока скала. Навсякъде около него надничаха малки прозорчета — бледи останки от някога активен живот. Скалата се губеше зад гъста бадемова горичка. В цялата долина цареше призрачна тишина.

Тъкмо се канеше да подмине и последния от скалните конуси, когато сред дърветата забеляза известно раздвижване. Сниши се и се вмъкна във входа на най-близката къща. Надникна и ги видя — мъжа, когото не познаваше, Тес и иранеца. Вървяха направо към него. Ако се бяха запътили към джипа, щяха да минат на няколко метра от укритието му. Блестяща възможност да сложи веднъж завинаги край на цялата бъркотия.

Помисли си да дръпне спусъка още там. Пръстът му се плъзна към спусъка. Едно дръпване — и готово.

И нито един от въпросите нямаше да получи отговор. Кой всъщност е той, за кого работи, какво друго е направил, какво планира да направи? Отговорите щяха да умрат заедно с него.

И в този кратък миг на нерешителност добрият му прицел се изгуби. Иранецът застана точно между Райли и Тес. Реши да изчака следваща възможност и да го рани в краката. Не, искаше го жив и здрав. И той изскочи от прикритието си.

— Тес, отдръпни се! — изкрещя Райли. — А ти вдигни ръце така, че да ги виждам!

Всички се обърнаха изненадани.

Иранецът бе разтворил леко ръце, но ниско, близо до кръста. И в следващия миг се хвърли към Тес — твърде бързо, за да предостави на

Райли възможност за изстрел. Стисна я за врата, а в лявата му ръка се появи телефон.

— Тя носи бомба! — Повдигна ризата и, за да му покаже колана на кръста ѝ. Ще и пръсна червата, ако не хвърлиш пистолета!

— Наясно ли си, че и ти ще си заминеш с нея?

Иранецът се ухили:

— Да не би да си мислиш, че добър мюсюлманин като мен няма да пожелае да умре за каузата си?

Нямаше избор.

— Спусни предпазителя и го хвърли! — заповяда иранецът. — Бързо!

Райли спусна предпазителя и захвърли пистолета на десетина метра от себе си.

Лицето на иранеца се отпусна. Както и хватът му около врата на Тес. Отстъпи крачка назад от нея и бръкна в раницата си. А когато ръката му отново се показа, вече държеше пистолет.

— И да не забравиш да поздравиш девиците от мен! — изкрещя той и дръпна спусъка.

Той ще убие Шон!

Заради нея?

Заради онова проклето телефонно обаждане?

Не, не можеше да го позволи.

Хвърли се върху своя похитител. Независимо от последиците. Независимо дали сега щеше да избухне като факла, или не. Ако ще умира, поне да го отнесе със себе си.

Блъсна се в него отляво. Той се залюля и ръката му с пистолета се отклони. Тес не видя накъде отиде куршумът, нямаше време да проверява дали Райли е все още на крака, но интуицията ѝ подсказваше, че е скочила навреме. Видя обаче, че лявата ръка на иранеца се вдига, за да блокира удара ѝ, а телефонът му падна на земята. И в тази секунда тя усети как дъхът ѝ спира и как целият свят около нея застива в очакване на експлозията. Но нищо не последва.

Тя знаеше, че трябва да издържи още мъничко, докато Райли се включи. Надяваше се всеки момент да ѝ се притече на помощ. Но успя да задържи ръката на Захед прикована към земята само за секунди. И тогава лявата му ръка полетя към лицето ѝ и я отблъсна назад, но вместо да се отдръпне още повече, тя изненада и себе си, като се хвърли върху него и заби зъби в ръката му с пистолета.

Иранецът изревава от болка. Той почти я повдигна, опитвайки се да се отърси от нея.

Вратът ѝ се изкриви странно, но тя продължи да стиска. И тогава пистолетът излетя от ръката му.

Той замахна с другата си ръка към лицето ѝ, целейки се в очите. Болката беше непоносима за нея. Пусна го. Той я бутна зверски назад, а тя побърза да се отдалечи от него, озъртайки се за пистолета.

Както и той.

Откриха го едновременно и той се хвърли към него.

Райли грабна пистолета си от земята и автоматично се завъртя, заемайки позиция.

Иранецът и Тес се бяха разделили и тя се намираще на няколко крачки от него.

Райли изстреля един патрон и се хвърли наляво — съвсем навреме, за да избегне дъжда от куршуми, които изсвистяха на милиметри от бузата му. Претърколи се на земята, насочвайки се към най-близката скална къща.

Изстрелваше по един патрон при всяко преобръщане по корем, макар да знаеше, че това е напълно безпредметно, тъй като врагът му също беше залегнал и се бе превърнал в трудна мишена.

Целта му бе да го държи прикован към земята, за да даде на Тес възможност да изчезне.

Тя скочи и побягна.

Видя Абдулкерим да ѝ маха иззад една конусовидна скална къщичка и хукна към него. Но веднага се спъна в нещо — раницата на похитителя ѝ. Без да забавя ход, тя я грабна за дръжката и се метна до византолога. Човекът се беше поболял от ужас.

— Телефонът... Той детонира... — Не можа да изрече думата. — Къде е?

— Нямам представа. Той го изпусна.

— Ела! — подкани я турчинът.

И я поведе през лабиринта от гъсто разположени един до друг скални конуси.

— Къде отиваме? — подвикна му тя.

— Там вътре! — отговори той и посочи към входа на едно жилище. — Долу има подземен град. Под това село. Затворен е от години заради свлачищата, но някои части от него сигурно са здрави. Трябва да слезеш долу! Там няма телефонен сигнал!

— Добре. Но ти също ще дойдеш с мен, нали?

— Не. Аз... Ще отида да извикам помощ!

— Не, чуй ме! — сграбчи го за ръката тя. — Тук е по-безопасно!

Той я изгледа, целият плувнал в пот.

— Не мога. Ще повикам помощ! А ти се скрий долу! Ето, заповядай! — Той ѝ подаде фенерчето.

И тогава очите му се разшириха от ужас и той посочи зад нея.
— Онзи идва!

Тя се обърна. И видя как иранецът се спуска към тях, как вдига пистолета си, чу изстрела и усети кръвта на Абдулкерим по бузата си.

Захед знаеше, че трябва веднага да се махне от позицията си.

Райли вече се приближаваше към удобно прикритие. А намереше ли го, щеше да разполага с по-добра възможност да го застреля. Захед беше твърде открит. Налагаше се да избяга, докато все още имаше този шанс.

Забеляза, че Тес се изнася с раницата му, а в нея бяха древните сборници и резервните пълнители за пистолета му. По едно време имаше великолепен прозорец за стрелба, но изстрелите на проклетия американец го накараха да се сниши.

Огледа земята около себе си. Търсеше телефона. Откри го отсреща, при скалните къщички, до които трябваше да стигне, за да се скрие. Същите, в които бе изчезнала и Тес.

Претърколи се към него, изстреля два куршума за всеки случай и на три крачки взе разстоянието до телефона. Грабна го и си пое дълбоко въздух, за да успокои дишането си. После се спусна към най-близкия скален конус, обсипвайки Райли с автоматичен огън, макар да знаеше, че сега, когато вече не разполага с допълнителни амуниции, всеки патрон е ценен. Точно когато се спусна към къщичката, един от куршумите на агента се заби в скалата на милиметри от него и запрати шрапнели от туфа върху лицето му.

Спусна се из лабиринта от къщички, без да откъсва очи от движещите се сенки. Най-после видя Тес и византолога до един мрачен вход. Трябваше да се добере до нея. Трябваше да си върне проклетите книги и пълнителите, а и тя бе единственият му шанс да се пребори с Райли.

Византологът нямаше никакво значение. Беше по-скоро бремене. Захед вдигна пистолета и стреля.

Тес изпищя, когато видя, че Абдулкерим се свлича към земята. От устата му рукна кръв.

Извъртя глава. Иранецът тичаше към нея. Душата ѝ се изпълни със смразяващ страх. Щом я гонеше, значи сигурно си бе взел обратно телефона.

Притиснала раницата към гърдите си, тя потъна във входа на скалната къщичка. Пред нея нямаше нищо друго, освен непрогледен мрак.

И тя се гмурна в мрака.

Райли стоеше в прикритието на поредната скална къщичка. Рискува да надникне — точно навреме, за да види, че иранецът се втурна напред.

Успя да изстреля няколко патрона, но после му се наложи да се прикрие от огнения бараж, с който врагът му го засипа. Изруга, защото знаеше, че докато отново погледне, иранецът няма да бъде вече там.

Надникна.

И хукна след него, надявайки се, че копелето не се е добрало до Тес.

Тес огледа пещерата. Стаята беше издълбана в самата скала. Нишите по стените очевидно бяха служили на древните им обитатели за легла. В далечния ъгъл забеляза стъпала, виещи се нагоре. Тръгна натам, но се препъна в дървен капак. В единия му край имаше панти. В другия ръката ѝ напипа въженце, служещо за дръжка.

Дръпна го. Към лицето ѝ се вдигна облак прах, който нахлу в очите и гърлото ѝ. Тес се закашля и насочи лъча на фенерчето към дупката. Стръмни стъпала, също издълбани в туфа, водеха под земята.

Приближаващите стъпки отвън я накараха да побърза. Стиснала здраво фенерчето, тя се спусна светкавично надолу.

Захед се закова пред каменната къщичка, край потъналото в кръв тяло на византолога. Огледа се. Наоколо нямаше никой. Но все пак не беше добре да оставя трупа тук — не и след всичко случило се. Завлече тялото на Абдулкерим към входа и го хвърли в пещерата.

Забеляза отворения капак, а в другия край — стълбите, отвеждащи нагоре. Огледа отвора в пода. Не се чуваше никакъв шум. Приблужи се до стълбите, изкачи три стъпала. Всичко изглеждаше непокътнато. Очевидно никой не беше минавал оттук. Опитът му подсказа, че тя все пак е тръгнала през отвора в пода.

Спусна се към него и потъна в черната дупка.

Тес се придвижваше бавно в тесния тунел. Батериите на фенерчето очевидно бяха на свършване и тя се опитваше да ги пести, като ту го включваше, ту го изключваше. В горната част на стените бяха поставени електрически кабели, свързващи крушките. По тях отдавна не беше протичал ток, но в случая ги използваше като ориентир. С ръка върху тях, Тес се остави да бъде водена все по-навътре в подземния лабиринт.

Отдавна изгуби чувство за ориентация.

Подземният град може и да не беше точно град, но беше зашеметяващо творение на човешката ръка.

Нямаше нито един прав ъгъл или остър завой — всички стени бяха изгладени и заоблени. И всичко наоколо беше в един и същи потискащ цвят — мръснобяло, обагрено тук-там с тъмнокафявите следи на времето.

И беше убийствено тясно. Влудяващо, задушавашо тясно. Дори и общите помещения бяха в състояние да направят и най-спокойния човек клаустрофобичен. Тунелите и стъпалата бяха още по-страшни. Бяха съвсем малко по-широки от раменете ѝ, а за да върви по тях, тя трябваше да привежда глава.

Архитектурата им не беше случайна. Ако изобщо успееш да преминаш препятствието на огромните воденични камъни, поставени по входовете, евентуалните нашественици трябваше да вървят един след друг, при това — без обемистите си щитовете. А това правеше отблъскването им далеч по-лесно.

Целият този пчелен кошер представляваше великолепно подземно укрытие. Имаше огромни складови пространства за храна на хора и животни, винарски изби, кладенци за вода и вентилационни шахти. Всичко беше планирано за отбрана — дори и комините на огнищата се разклоняваха на няколко по-малки отвора, преди да излязат навън, за да не може димът да бъде забелязан отгоре.

Докато навлизаше все по-надолу, Тес се опитваше да не мисли за онова, което ѝ бе казал Абдулкерим — че мястото е било забранено за влизане поради свлачища. Повтаряше си, че докато е тук, бомбата на кръста ѝ не може да бъде активирана.

По едно време се озова в по-обширно, по-проветрено помещение с три грубо издялани колони в центъра. Беше или църква, или конюшня. Предполагаше, че вече е слязла два или три етажа надолу, но не искаше да рискува повече.

— Тееееес!

Гласът на Захед отекна злоещо в кухите пещери и я вцепени.

— Искам само онези книги! — изрева той. — Дай ми ги и ще те оставя на мира!

Тес беше наясно с номерата му. Предизвикваше я да направи нещо, за да издаде позицията си. Не можеше да прецени на какво

разстояние от нея се намира.

Но като че ли беше твърде близо. Опасно близо.
Дочу някакво драскане по стените.

Захед пълзеше напред, следвайки електрическия кабел. Предполагаше, че Тес също го е следвала — инстинктите ѝ за съхранение са ѝ го подсказали. Жената разполагаше с още едно предимство — имаше фенерче. Той вече бе забелязал проблясъците му из тунелите. Опита се да използва телефона си със същата цел, но светлината му не беше достатъчна. И реши да пести батерията му за по-важни неща, например при първа възможност да се свърже с Бени Щийл. Затова продължи в пълен мрак.

Почувства, че преминава от по-тясно в по-широко пространство. Спря и се заслуша. Не виждаше нищо около себе си, но я усети наблизо. Затаи дъх и замръзна на място.

Лицето му се разкриви в усмивка. Ръката му стисна здраво пистолета и се вдигна напред. Стреля веднъж.

Детонацията изпълни пещерата и куршумът профуча на милиметри над главата ѝ. Тес бе толкова изненадана, че не се сдържа и изпищя. И веднага съжали — беше се издала. Към нея се втурнаха бързи стъпки.

Стиснала раницата пред гърдите си, тя се насочи напред към центъра на помещението, надявайки се да не се удари в някоя от колоните. Усети, че иранецът завива към нея. Хрумна ѝ нещо. Протегна длан напред, напипа една от квадратните колони и се дръпна леко встрани, поставяйки я точно между себе си и преследвача си. И само след секунда дочу онова, на което се надяваше — тъп звук от силен удар. И вбесен вик.

„Така ти се пада, копеле!“

Зави по посока на отвора в дъното на помещението, който бе зърнала на влизане, и бързо го откри с опипване. Спусна се в поредния тунел и вдигна ръка нагоре, следвайки кабела. Вече не можеше да използва фенерчето си. Продължи колкото можеше по-бързо, но после отново го чу.

Движение. Но този път по-рязко.
По-гневно.
Преследваше я.
И крещеше като подивял.

Виковете му отекнаха в тунела и сякаш я изтласкаха напред. Чу го как влиза в единия край в мига, в който тя излизаше от другия.

Но този път щеше да бъде по-трудно. Вече не можеше да използва нито фенерчето си, нито кабелите като ориентир. И нямаше представа каква е стаята, в която бе попаднала.

Отблъсна се от стената с кабела и продължи на сляпо в непрогледния мрак. Ръката ѝ напипа отсрещната стена, а не след дълго и нещо друго — ниша, широка около четири стъпки, която тръгваше от пода и стигаше някъде до кръста ѝ.

Знаеше, че в подземния град има различни типове помещения. И преди да се опита да си представи какво би трябвало да е това, чу стъпките му. Не можеше да продължи напред, когато преследвачът ѝ бе толкова наблизко. Затова влезе в нишата. И зачака.

Чу го как тръгна покрай отсрещната стена.

Дотук добре. Да продължава.

Но той спря.

А тя спря да диша.

Сякаш цяла вечност иранецът не издаде никакъв звук. Тес си го представяше как стои в тъмното и се ослушва като пантера. Подготви се за някакъв друг опит за стряскане — крясък, куршум, въобще нещо, което да я накара да се издаде.

Не ѝ се наложи да чака дълго.

— Знам, че си тук, Тес. Чувам дишането ти.

Усети как сърцето ѝ се свива. Приготви се за следващия му ход. Каза си, че не може да си позволи да реагира по какъвто и да било начин. Наостри слух.

Дочу тихо потътряне на крака.

А после още едно.

Той се движеше.

Бавно.

Насочил се право към нея.

Той беше само на няколко крачки от нея.

Чуваше дишането му — много слабо, вероятно през устата. С едва доловимо хъхрене — вероятно от сблъсъка с колоната. От тази мисъл като че ли й поолекна. Пръстите му се плъзнаха по стената над нея. Главата ѝ беше на височината на кръста му. Но нямаше намерение да го чака повече.

Изскочи от нишата и се хвърли върху него. Удари го с дръжката на фенерчето. Надяваше се да е на място, което си е струвало. Той изгуби равновесие от неочакваната атака и падна назад. А тя се хвърли в обратната посока.

Налагаше се да се движи колкото е възможно по-бързо, но не можеше да рискува и да се блъсне в нещо. Използва за секунда фенерчето си, за да се ориентира в подземния лабиринт. Продължи да държи под око кабела като ориентир. Знаеше, че вдига твърде голям шум, за да чуе приближаването му, но вече не ѝ пукаше. Главната ѝ цел беше да увеличи колкото е възможно повече разстоянието между тях.

Тъкмо излизаше от поредния стъпаловиден проход, когато две ръце я сграбчиха и я издърпаха навътре.

Отвори уста, за да изпищи, но ръката му я запуши.

— Не викай! Аз съм!

Сърцето ѝ се разтуптя от щастие. Райли!

Райли я придърпа плътно до себе си, далече от отвора, през който току-що беше влетяла. Продължи да държи ръка върху устата ѝ и наостри слух, за да провери дали иранецът идва. Засега не, макар да бе ясно, че това няма да бъде за дълго.

— Как ме намери? — прошепна тя.

— С помощта на дисплея на блекбърито и на тези кабели. Проследих ги и забелязах проблясъци. Да не би да имаш фенерче?

— Да — изрече едва чуто тя. — Но той е по петите ми. И е бесен.

Вдигна ръка и намери лицето му. Залепи една бърза целувка на устните му и се стрелна напред.

Райли прибра пистолета и застана край отвора. Нямахше никакъв смисъл да хаби амуниции в тъмното, а освен това предпочиташе да хване иранеца жив.

Зърна проблясъка от фенерчето ѝ, когато тя изчезна в недрата на цитаделата.

А после чу и него. Приближаваше. Бързо.

Драскането ставаше все по-силно, дишането — по-напрегнато. Иранецът се приближаваше като разярен звяр.

Чу го, че излиза от тунела, и скочи. Запрати го директно към стената. Ръката му се спусна там, където би трябвало да е пистолетът на иранеца. Помещението се огласи от силен изстрел. Райли сграбчи ръката с пистолета и започна да я удря в стената отзад, но той продължаваше да стиска здраво оръжието. Агентът се подготви за следващия удар, но получи нещо, което не очакваше — коляно в бъбреците, последвано бързо от мощен ъперкът директно в брадичката. Тялото му се отпусна за миг — напълно достатъчно за иранеца, за да се изтръгне от него с яростен вик.

И все така с оръжие в ръка.

Райли се сниши тъкмо навреме, за да се спаси от последвалите изстрели. Върху него се посипаха отломъци вулканична скала. Той отвърна на изстрелите, но като че ли също безуспешно. И малко след това дочу, че иранецът се насочва право към Тес.

Райли намери кабела с едната си ръка и продължи по него, стиснал пистолета в другата. Наостри слух, надявайки се, че той не му е устроил засада. Когато стигна отвора на следващия тунел, спря.

— Ако бях на твое място, не бих тръгнал натам! — извика Райли, надявайки се да предизвика реакцията му, за да го накара да издаде местоположението си и да го отклони от Тес. — Жандармерията е наводнила каньона и дълбоко се съмнявам, че ще те пуснат жив! Ако искаш да живееш, единственият ти избор е да излезеш с мен! Нещата, които знаеш, ще ни бъдат много полезни.

Пропълзя през тунела, стигна до следващата пещера, а оттам — до друг проход.

— Значи искаш да умреш, копеле, така ли?

Иранецът не се връзваше лесно.

Продължи напред по виеща се стълба и през поредната стая, и тъкмо се канеше да поеме през тесен тунел, когато я чу:

— Тук съм! — прошепна Тес, протегна ръка и го придърпа.

— Той те е подминал?

— Да! Когато ти му говореше. Спря, за да те чуе, и ме пропусна!

— Някаква идея къде сме?

— Като че ли се върнахме малко нагоре. Вероятно сме един-два етажа под земята.

— Няма смисъл да седим тук — изтъкна Райли. — Опасно е!

— Не мога да изляза навън, докато този колан е на мен! — напомни му тя.

Той протегна ръка и го опипа. Изглеждаше тежък и здрав. Отзад имаше ключалка.

— Можеш ли да го извъртиш така, че ключалката да дойде отстрани?

— Разбира се, не е толкова стегнат. Но защо?

— Ще се опитам да я прострелям. Но ми трябва светлина.

Тес издиша тежко.

— Сигурен ли си?

— Довери ми се! От теб искам да включиш фенерчето. Само за секунда. Включваш и изключваш. Стрелям на три. Едно, две...

На три тя включи фенерчето и Райли дръпна спусъка. Ключалката избухна и се раздроби. И в този момент около тях изсвистяха куршуми.

— Назад! — дръпна я Райли обратно в стаята.

А след това чу глухото прищракване на затвора, следващо изстрелването на последния патрон.

— Амунициите му свършиха! — изрева Райли, дръпна колана от Тес и го захвърли в далечния край на пещерата. После грабна фенерчето от ръцете ѝ и се спусна след него. — Хайде! — извика ѝ.

Насочи лъча на фенерчето напред и забеляза иранеца да се гмурва в поредния тунел, а оттам — в поредната стая.

Агентът хукна след терориста, предвкушвайки неизбежната победа. Разстоянието между тях се скъсяваше все повече и повече.

Мансур Захед изскърца със зъби и се спусна в подземния кошер. Ругаеше наум американката — затова че го беше подмамила тук, че му открадна раницата, че го остави без амуниции. Беше крайно време да сложи край на загубите и да се измъкне оттук.

Нямаше представа какво го очаква отгоре. Подозираше, че Райли блъфира за турската жандармерия, но от друга страна, нямаше и гаранции, че не е така.

Профуча през голяма обща стая и се гмурна в поредния проход. Светлината от фенерчето играеше по стените пред него и му даваше откъслечна представа за местата, през които минаваше, но от друга страна, докато го виждаше, той беше като жива мишена. Движеше се бързо, опитвайки се да се измъкне от обхвата на светлината. Ориентираше се по кабелите с надеждата, че накрая те ще го изведат навън.

Чуваше стъпките на Райли не много далече зад гърба си. Забеляза тясна стълба, която се отклоняваше наляво и надясно. Захед тръгна надясно и се сниши. Трябваше да направи нещо. Да го забави.

И тогава видя вратата като воденичен камък — еднотонно парче скала с диаметър два метра. Беше предназначена да спира натрапниците и можеше да бъде поставена на място само с освобождаването на два дървени клина.

— Не мърдай, задник!

Захед се обърна.

Райли беше в другия край на тунела. Американецът бе насочил към него и фенерчето, и пистолета. Силният лъч го накара да замижи.

Забеляза, че зад агента се появява Тес. Насочи очи към колана ѝ, но не го видя. От предизвикателния ѝ поглед разбра, че се е освободила от него.

— Трябваше да те убия още в Рим! — подвижна иранецът, за да печели време.

— Вече е твърде късно, идиот такъв! Остави оръжието на земята!

Очите на Захед се насочиха към долната страна на воденичния камък. Някогашните дървени клинове бяха заменени от ръждясал метален лост, явно добавен през последните десетилетия преди прогонването на жителите на подземния град.

— Не мога да изляза оттук с теб и ти го знаеш! — провикна се иранецът, оглеждайки железния лост. Преценяваше шансовете си.

— Твоя работа. Или ще излезеш с мен, или ще бъдеш изнесен в черен чувал!

— От друга страна, знаеш ли какво? — отвърна Захед. — Майната ти!

Позволи си само за момент да се наслади на объркването, изписано по лицето на агента. И се задвижи със зашеметяваща бързина. Използвайки дръжката на пистолета като чук, той удари металния лост и го освободи. Камъкът се помести леко, служейки му като щит. Вторият удар го разхлаби още повече.

Тес изкрещя нещо. И Райли се втурна към него, стреляйки.

Третият удар свърши работа — освободи окончателно лоста. И точно в този момент един от куршумите се заби в оголената му ръка.

Бяха блокирани.

Райли се опита да избута воденичния камък, но знаеше, че няма никакъв смисъл. Беше предназначен да се претърколи по наклон и за сам човек бе невъзможно да го изтика обратно нагоре. В центъра му имаше малка дупчица. Райли надникна, но не видя нищо от другата страна. Всичко тънеше в мрак.

А после чу стоновете и ругатните му. След още няколко секунди иранецът се обади:

— Как е? Удобно ли е там, Райли?

Райли пхна дулото на пистолета в дупката:

— А на теб как ти е ръката, мръсно?

И веднага след това изстреля четири патрона. Те отскочиха в тунела и затихнаха.

— Не си хаби патроните и започвай да търсиш изход, чуваш ли? — Макар и достатъчно силен, гласът му не бе в състояние да скрие болката му. — Да знаеш, че няма да е лесно. Даже, ако питаш мен, е невъзможно. Но ти пробвай. Заради мен! И запомни едно — това не е краят! Някой ден ще те открия! Където и да сте, ще открия и теб, и Тес! И тогава ще сложим окончателно край на всичко това!

Вече бе изгубила представа откога са тук. Със сигурност от часове. Но от колко точно — не можеше да бъде сигурна. Бяха опитали да преместят воденичния камък, но напразно. Липсваше им необходимият лост за тази цел. Бяха потърсили и други изходи, следвайки кабелите във всички посоки. Стараеха се да пестят батерията на фенерчето, но и тя най-накрая свърши. Същото се случи и с бледата светлина от дисплея на телефона му.

Тес знаеше, че подземните цитадели от този вид са гигантски. През последните години археолози бяха изчислили броя на хората, които са се побирали в тях — почти до двадесет хиляди. Което означаваше, че е било необходимо огромно пространство. Множество тунели. И още толкова задънени изходи.

Знаеше, че за тях просто няма мърдане оттук.

— Ами ако останем завинаги тук? — простена тя.

— Няма — промърмори Райли и я притисна до себе си.

— Говоря сериозно! Какво ще се случи с нас? Ще умрем от глад ли? Сигурно са ви обучавали и за такива неща!

— Подземните градове някак си не се връзват с работата в нюйоркското бюро.

Тъмнината бе толкова всепроникваща, че Тес не бе в състояние да види дори и Райли. Чуваше само дишането му и усещаше ръцете му, които я притискаха към гърдите му. По някакъв странен начин това ѝ напомни за едно преживяване в не толкова далечното минало, когато отново бе сгушена в Райли, отново в пълен мрак.

— Спомняш ли си онази наша първа нощ? — обади се тя. — В палатката, преди да стигнем до езерото?

— О, да! — отговори той и тя буквално усети усмивката му.

— Беше хубаво.

— Направо удивително!

— Даже нещо повече — промърмори тя и сърцето ѝ се изпълни с топлина от спомена. — Винаги ми се е искало да си спомня онази

първа целувка. Нищо не може да се сравни с нея, не мислиш ли?

— Да проверим — засмя се той и привлече лицето ѝ към устните си. Целувката му беше дълга и страстна, отчаяна, зажадняла целувка, която говореше много повече от всяко обяснение.

— Шон, не искам да умра тук!

— Няма да умреш тук! — отсече той. — Ще се измъкнем!

— Обещава ли?

— Обещавам!

Тя се усмихна. А после спомените я връхлетяха — онова, което бе преживяла през последните няколко дена, хаос от отчаяни мисли, заплашващи да превземат съзнанието ѝ.

— Онзи тип — спомни си внезапно тя. — Каза две неща, които трябвало да проверя. Попита ме дали съм чувала за операция „Аякс“.

Тес почувства, че той знае за какво става въпрос. Разбра го по затаяването на дъха му.

— А другото какво беше?

— Каза, че трябва да разбере какво се е случило в утрото на 3 юли 1988 година.

Този път той шумно въздъхна.

— Какво? — попита го Тес.

— Така нашият човек потвърждава, че е иранец. Операция „Аякс“ е кодовото наименование на един стар наш провал. В Иран, още през петдесетте години.

— И какво се е случило?

— Някъде около Първата световна война британците поемат контрола над петролните залежи на Иран — започна той. — По онова време те все още са империя. И на практика грабят страната. Прибират всички печалби от обработката и продажбата на нефт, а на местните подхвърлят само трохи. И съвсем справедливо иранският народ побеснява, обаче на британското правителство въобще не му пука и отказва да води преговори. Това продължава около тридесет-четиридесет години, докато накрая иранците си избират за премиер един човек на име Мохамед Мосадех. Имай предвид, че говорим за първото демократично избрано правителство на Иран. Мосадех извоюва убедителна победа и веднага започва процедури по национализирането на иранската петролна продукция.

— Британците очевидно са били във възторг — вметна с горчива ирония Тес.

— И още как! И решават, че Мохамед Мосадех трябва да си отиде! Познай кой се намесва, за да им помогне!

— ЦРУ?

— Че кой друг?! Започва масирана процедура по изнудване и подкупи на десетки хора в иранското правителство, пресата, армията и религиозните институции. Очерният премиера и всички около него, а после пускат банди от подставени лица, които да обикалят по улиците и да призовават към неговия арест. Така горкият човек, който всъщност е един честен патриот, прекарва остатъка от живота си в затвора. Външният му министър има още по-лоша съдба — последна среща с отряда за разстрел.

— И тогава слагаме на негово място шаха, нали?

— Именно. Слагаме наша марионетка — изпечен диктатор, на когото можем да разчитаме да ни продава евтин петрол и да купува оръжията ни с тонове. Нашият човек управлява страната с железен юмрук до 1979 година, когато аятолах Хомейни канализира гнева на иранците и изритва шаха от страната.

— А ние се сдобиваме с ислямска революция, която ни мрази — констатира Тес. — Мохамед Мосадех не е бил религиозен лидер, нали?

— Разбира се, че не. Бил е дипломат от кариерата — изискан, модерен човек. С докторска степен по право от някакъв швейцарски университет. Днешните молли се стараят да не го споменават при никакви обстоятелства, дори и на годишнината от падането му. Той е твърде светски ориентиран за техния вкус. — Замълча, а после допълни: — По негово време не е имало ислямска република. Причината тя да се роди сме ние. Преди да се намесим по толкова подъл начин, Иран си е бил демокрация!

— Демокрация, която не е устройвала интересите ни.

— И не за първи път, нито за последен. Всичко е заради евтиния петрол... Представи си колко различен щеше да бъде светът днес, ако тогава не се бяхме намесили!

— Вече не съм много сигурна, че искам да знам какво е станало на трети юли.

— Поредният звезден миг за Чичо Сам — изсумтя мрачно Райли.

— Добре де, разкажи.

Дори и в непрогледния мрак тя усети как лицето му се смръщва.

— „Иран Еър“, полет 655 — започна той. — Излита от Иран за половинчасов полет до залива на Дубай. На борда има двеста и деветдесет пътници и екипаж, в това число шестдесет и шест деца.

Някакъв блед спомен проблесна в съзнанието ѝ.

— Онзи, който ударихме ли?

— Същият.

— И защо? Как е станало?

— Сложно е за обяснение. Самолетът е изпращал правилния код. Пилотът се е движел в разрешенния въздушен коридор, непрекъснато е поддържал връзка с контролната кула и е говорел на английски. Рутинен полет, изпълнен по всички правила. Но по цял куп причини нашите помислили, че е „F-14“ и ни напада. И пратили към него две ракети.

— Нали са знаели, че самолетът е граждански?

— Не. Разбрали го твърде късно. На самолетоносача разполагали със списък на всички местни граждански полети, обаче объркали времевите зони. На кораба били по бахрейнско време, а списъкът с полетите показвал иранско местно време, което е с половин час назад.

— Стига бе!

— За съжаление е точно така. И за още по-голямо съжаление мога да кажа, че това не е първият случай на подобен гаф. Помниш ли Куба и Залива на прасетата? Една от основните причини, поради която нападението ни се проваля, е объркване на времевите зони. Бомбардировачите, които излитат от Никарагуа, е трябвало да получат въздушно подкрепление от нашите реактивни самолети, които пък излитат от близък самолетоносач. Обаче бомбардировачите били под контрола на ЦРУ и работели по централно американско време, а реактивните самолети били контролирани от Пентагона, който се движел по източно време. И на никого не му хрумвало да се стиковат, поради което бомбардировачите са свалени.

— Господи!

— Елементарни грешки, но фатални. А в случая с иранския самолет не е била само една. Нашите кораби работят със системи, които обозначават с кодове потенциалните цели. По някаква причина обаче кодът, даден на този граждански полет, се променя след включването на системата, и същият код се дава на друг самолет, което

е още една грешка, разбира се. Операторът на радара поглежда екрана, вижда го на едно място, отмества поглед, а когато отново се обръща към него, го зърва на друго място — и му се струва, че самолетът се движи невероятно бързо, което би било възможно единствено за бомбардировач. Освен това стрелките, показващи дали самолетът се изкачва, или слиза, са много трудни за разчитане. Той се паникьосва и решава, че самолетът лети право към тях, за да ги потопи. Включва алармата, а капитанът моментално заповядва изстрелването на ракетите.

Доколкото знам, този капитан бил от лудите глави, които първо стрелят, после питат. Командирът на една фрегата, която в момента е била наблизко до самолетоносача, го описва като твърде агресивен. Но важното е, че грешката се оказва голяма и много трагична. И нашият кораб, и самолетът са били в ирански води и иранско въздушно пространство. Загиналите са стотици. И много деца. Затова иранците заслужаваха най-малкото едно извинение.

— А не са го получили — довърши мрачно Тес.

— Нито думица. Съединените американски щати никога не признават, че са допуснали грешка. Разпращат няколко чека на близките, но нито поемат отговорност, нито се извиняват. И което е още по-отвратително, момчетата от онзи кораб получават медали. Медали, моля ти се! За изключителни заслуги! Това не е ли подигравка? Джордж Буш-старши, който по онова време е вицепрезидент при Роналд Рейгън, казва: „Никога няма да се извиня заради нещо, сторено от Съединените американски щати! Никога! Изобщо не ме интересува какви са фактите!“

— Благородни думи за един държавник! — изсмя се Тес.

— А после се чудим защо хаховци като настоящия им президент се ядосват толкова много, когато им се наложи да се срещнат с нас, и защо ни наричат „Големия Сатана“! Не че не ни го върнаха!

— Кога?

— Самолетът на „Панам“, който гръмна в небето над Локърби — отговори агентът.

— Не го ли направиха либийците?

— Забрави какво приказват по медиите! Зад агентата бяха иранците!

Тес замълча, а после промърмори:

— Там, в Куантико, не ви ли учат и на история?

— Може и така да се каже — изсмя се тихо Райли. — Но не ни разказват за такива неща. Не е много добра идея да излагаш кирливите ризи на страната си пред бъдещи агенти, които ще се борят за нея!

— А ти откъде знаеш всичко това?

— Няма значение. Важното е, че в момента Иран е гореща точка за нас. Много гореща. И затова искам да знам с кого точно си имаме работа, особено след като напоследък се опитват да станат ядрена държава!

— Какво е усещането, когато знаеш, че лошите, които преследваш, са продукт на собствената ти страна?

— Историята е дълга поредица от конфликти между различни страни. Ние сме точно толкова виновни, колкото и останалите. И това продължава и до днес. Истината е, че голяма част от работата ми е свързана с кашите, забъркани от нашите политици. Но това не променя факта, че мръсници като нашия ирански приятел трябва да бъдат хванати.

— Смяташ ли, че и той е изгубил семейството си в онзи самолет?

— Много е вероятно. Това се е случило през 1988 година, значи преди двадесет и две години. Да предположим, че сега е в средата на тридесетте. Значи тогава е бил юноша. Не особено приятна възраст да изгубиш родителите си. И най-подходящата за засаждане на омразата.

— Не звучиш особено оптимистично — отбеляза тя.

Той сви рамене. Спомни си какво си бе мислил в колата, когато Ертугрюл ги взе от летището.

— От операция „Аякс“ насам всеки път, когато се опитаме да се изправим срещу иранците, губим — отбеляза на глас. — Спомни си за посолството ни в Техеран. За хеликоптерите в пустинята. За зложниците в Бейрут. За аферата „Иран-Контри“. За бунтовете в Ирак. Дори и за проклетата Купа по футбол през 1998 година. Винаги губим!

— Но не и този път! — отсече бодро тя, опитвайки се да си повярва.

— Напълно си права — промърмори той и я привлече до себе си.

Тя се притисна до него. И нещо в нея се пробуди — някакъв странен глад, неистова жажда. Изправи се, обърна се към него и го целуна страстно. После го обкрачи.

— Хей! — промърмори той.

— Млъкни! — срязва го тя.

— Какво правиш?

— А ти какво си мислиш, че правя?

— Би трябвало да пестим енергията си, а не да я хабим — промърмори той между две целувки.

— Тогава млъкни! Ако ще умираме тук, искам да умра с мисълта, че върху лицето ти е имало огромна усмивка. Нищо, че няма да я видя!

Пръв се размърда Райли. Тишината, която го обгръщаше, беше сюрреалистична. Мина известно време, докато осъзнае къде се намира. Долови дишането на Тес до себе си — повърхностно и спокойно. Нямаше представа колко часа са изминали, откакто бяха заспали в обятията си. Нямаше представа също така дали е ден, или нощ.

Изправи се бавно, раздвижвайки скования си врат. Знаеше, че и най-дребното движение и шум се засилва многократно от тишината. Потри очи, а после се огледа — по-скоро по навик, защото мракът продължаваше да е все така непрогледен. И нещо привлече вниманието му, което досега не бе забелязал.

Във въздуха се носеше странен блясък, нещо фосфоресциращо. Плъзгаше се по стените на пещерата. Едва доловимо и призрачно. Първоначално не беше сигурен дали това не е последица от някаква реакция на ретината срещу продължителното лишаване от светлина. Примигна няколко пъти, за да отпусне очите си, и отново се фокусира върху стената.

Да, беше си там.

Тънък лъч светлина. Някъде отвън.

В гърдите му се надигна надежда. Изправи се и изпъна ръце, за да не се удари в нещо. После тръгна напред. Светлината не беше достатъчна, за да разкрие пътя му, но с нея беше по-добре, отколкото без нея. Като че ли идваше от някакъв тунел, който не бяха забелязали преди.

Райли коленичи и запълзя. По едно време пръстите му напипаха отвора в стената на тунела. Беше на височината на кръста му — кръгла дупка с диаметър около метър. Светлината идваше оттам. Той бръкна, за да провери дълбочината ѝ — не беше голяма. След нея следваше празно пространство, което слизаше надолу, а после се издигаше. Шахта.

Надникна, за да я огледа по-добре. Да, отгоре действително струеше светлина. Но имаше и нещо друго — шум, който идваше

отдолу. Тихо ромолене на вода. Но не на бързей — по-скоро на бавна река.

Заопипва пода на тунела и откри камък. После го хвърли надолу в шахтата и зачака. След около две секунди, без никакви отскоци, камъкът падна във водата със силен плясък, който отекна наоколо.

Райли разбра, че е открил кладенец, завършващ с някаква вентилационна шахта. А слънцето вероятно се намираше в момента под ъгъл, който позволяваше проникването на лъчите му в шахтата, което обаче означаваше, че това няма да продължи дълго. Опита се да си представи как изглежда кладенецът. Предишната вечер Тес му беше разказала за сложната водопроводна и вентилационна система на този тип подземни селища, които са позволявали на обитателите им да остават затворени тук за много дълго време. Вентилационните шахти стигаха чак до дъното на комплекса, но не бяха достатъчно широки, за да позволят минаването на възрастен човек. Освен това имаха решетки и шипове, които блокираха достъпа на неканените гости.

Канализацията се грижеше също така и за редовното снабдяване на цитаделите с питейна вода, при това по начин, който възпрепятстваше спирането ѝ отвън. Обитателите на скалните жилища бяха изкопали кладенци, които се свързваха директно с подземните реки, а в други шахти събираха дъждовна вода от повърхността. И двете системи бяха добре скрити, за да не позволят на враговете им да пуснат отрова в тях.

Райли се замисли. Съмняваше се, че ще успее да се изкачи на повърхността през тесните вентилационни шахти. Спомни си обаче как Тес му бе разказала, че кладенците са свързани чрез система от канали. И тъй като сега бе разгарът на лятото, предположи, че нивото на водата няма да е чак толкова високо. Което означаваше, че би могъл да използва кладенеца, за да достигне до друга част на комплекса, чийто вход не беше блокиран от воденичен камък.

Събуди Тес и ѝ показа какво е открил. Лъчът светлина постепенно избледняваше — слънцето се преместваше. Налагаше се да действат бързо.

— Аз ще тръгна първи — каза ѝ той.

Тя сграбчи ръката му и извика:

— Ами ако е пълно с вода и не можеш да се върнеш?

— Нямаме друг избор — усмихна се накриво той. — А и сега е лято. Нивото на водата не може да бъде чак толкова високо.

— А какво ще кажеш за топящите се снегове от планините? Кодексите... може да се повредят!

— Тогава ги остави.

— После може никога да не ги открием.

Райли постави ръка на лицето ѝ и прошепна:

— Кое е по-важното — животът ти или тези древни книги?

Отиващият си лъч светлина проблесна за миг в очите ѝ.

Райли си даде сметка, че притесненията ѝ са напълно основателни. Замисли се.

— Електрическите кабели! Помогни ми да ги сваля от стената!

Тръгнаха из тунелите, изтръгвайки всички кабели по пътя си. Накрая успяха да съберат неколкостотин метра. Завързаха отделните парчета и направиха дълго въже от тях.

Райли завърза единия край на въжето във фасонката на една от електрическите крушки и дръпна. Изглеждаше стабилна — достатъчно, за да издържи тежестта му. Както и въжето. Слабото звено беше меката скала, в която бе забита фасонката. Можеше да се надява единствено на късмета си.

Той пусна другия край на въжето към дъното на шахтата, а Тес му връчи туристическия комплект от раницата на иранеца.

— Не забравяй, че имаш пистолет! — напомни ѝ той. — Използвай го, ако се наложи!

Тя кимна, но очевидно не се чувстваше щастлива, че остава сама.

— Ще се върна! — извика той.

— Само смей да не го направиш, Шон!

Спускането надолу бе — както би се изразил преподавателят му по физическа подготовка в Куантико — изграждащо характера. Изграждащо характера и болезнено бавно.

Не че пътят нагоре би бил по-приятен.

Продължи около тридесет метра, след което краката му докоснаха водата. Затаи дъх. Нямаше начин да разбере дълбочината на канала. Ако не беше достатъчно дълбок, за да стои изправен,

рискуваше да бъде отнесен от течението. Или да се удави — ако не разполагаше с въздух. Но нямаше друг избор.

Хвана се здраво за кабела и се отпусна бавно във водата. За негова огромна изненада тя се оказа ледена. Продължи, докато водата не достигна до раменете му. И тогава усети твърда земя под краката си.

— Долу съм! И стоя прав във водата!

— Виждаш ли нещо? — изкрещя в отговор тя.

Той се огледа. Блясъкът на водната повърхност се губеше напред в мрака. Назад също цареше мрак.

— Не! — изкрещя Райли.

— Какво смяташ да правиш?

Той се обърна, хвана се здраво за кабела и направи няколко крачки нагоре по течението. Забеляза, че между повърхността на водата и тавана на канала има достатъчно място за дишане. Ако тръгне, ще може да мине оттам — или поне донякъде, макар да не знаеше докъде.

Обърна се и погледна надолу.

Там каналът бе по-нисък и таванът му бързо се губеше във водата.

— Ще проверя дали няма друг изход от това място! — извика й.
— Нагоре ми се струва възможно за минаване.

— Обичам те!

Той събра кабела, завърза го около кръста си, а после тръгна нагоре по течението на канала. Дъното беше гладко и хлъзгаво. Полагаше огромни усилия да не падне. Не след дълго таванът на канала се сниши и се изгуби под водата.

Напълни дробовете си с въздух, издиша дълбоко, а после отново си пое дъх и се гмурна в ледената вода. Знаеше, че не може да издържи повече от седем-осем замаха с ръце, преди да се върне обратно. И нямаше никаква представа докъде продължава стеснението на тунела. Но беше длъжен да опита.

Шест удара.

Сърцето му се разтуптя. Седем. Осем.

Вдигна ръка. Все така никакъв въздух. Сега беше моментът да реши дали да продължи напред, или не.

Дробовете му пламнаха. Може би въздухът бе само на пет-шест замаха пред него. Може би щеше да успее, ако се успокои. Мисълта за евентуалното удавяне изпълни тялото му с адреналин. И той продължи напред. А после нещо го дръпна назад — кабелът беше свършил. Той го развърза бързо и го пусна. Ръката му се вдигна нагоре с надежда — отново нищо. Колкото и да не искаше, започна да се поддава на отчаянието. Нуждата да си поеме въздух беше по-силна от него. Продължи да гребе като обезумял.

И накрая го усети с върха на пръстите си. Хладният въздух, галещ мократа му кожа. Пръстите му се намираха във въздух, а не във вода. Сякаш електрически ток разтърси тялото му.

Той постави крака на дъното на канала, направи още няколко крачки напред и вдигна глава. Вече не му пукаше дали ще се удари в скала, или не. Просто се надигна.

И въздухът го заля. Отворът не беше голям, не повече от двадесетина сантиметра. Но напълно достатъчен. Вдиша дълбоко. Кислородът сякаш му даде криле.

В продължение на няколко секунди не помръдна. Просто остави сърцето си да се успокои, дробовете си — да се изпълнят с въздух, а напрежението — да изтече от тялото му. Когато дойде на себе си, направи още няколко крачки, опипвайки тавана на канала. Бавно, но сигурно той се вдигаше. И в този момент, сякаш за да го поздрави за издържания садистичен тест, от края на канала го заля светлина.

Издигането в шахтата беше най-трудната част от изпитанието. Издигна се с помощта на кирката. Подгизналите му от вода дрехи правеха всяка следваща крачка нагоре десеторно по-непосилна. След няколко неуспешни опита най-сетне успя да забие кирката в твърда почва и да се изкатери.

Озова се в проход, почти същия като онзи, в който бе оставил Тес. Напипа кабела на стената и го проследи първо в едната посока, а после и в другата, докато накрая не откри стъпала, отвеждащи нагоре.

Върна се назад и изтръгна кабела от стената, за да маркира мястото. След това тръгна нагоре, минавайки през поредния лабиринт от тунели и пещери. По пътя си разбиваше всяка електрическа крушка — подобно на трохи, които щяха да му помогнат да намери пътя. А след това светлината се появи, първоначално като блед ореол, а после все по-силна и ярка.

Излезе в каньон, който не познаваше. Наоколо цареше пустота. Пейзажът беше доста сходен на онзи, който ги бе отвел в подземния град — същите конусовидни образувания, същите заоблени хълмове. Но определено бе друг. С помощта на кирката Райли издълба огромно „Х“ край входа на скалното жилище, от което се бе появил, а след това, уверявайки се, че е запомнил всеки свой завой и оставяйки знаци на всеки няколко крачки, тръгна бавно напред.

Безцелното му лутане беше прекъснато от самотно муле, завързано за забита в земята пръчка. Към объркването му се добави и дрезгавото боботене на глас, издържал десетилетия наред злоупотреби с никотин.

— Здравсти, друже! — изрече някой на турски. Райли спря, но не забеляза никого.

— Тук съм!

Райли проследи идващия отгоре глас и зърна старец, седнал на паянтов дървен стол пред отвора на поредната стая, издълбана в скалата. Мъжът му махаше. На масичка до него бяха поставени няколко кутийки безалкохолни напитки, а на газовия котлон къкреше чайник.

Старецът го дари с беззъба усмивка, посочи към кутийките на масата и рече:

— Няма ли да си вземеш, господине?

Райли се загледа в него.

Искаше да се увери, че човекът наистина е там, а не е илюзия, сътворена от объркания му мозък.

Изминаха още три часа, докато се върне обратно при Тес. Беше довел сина на стареца и двамата му внуци, както и достатъчно дълго въже и няколко фенерчета.

Не успя да им обясни къде точно я беше оставил. Знаеше, че най-сигурният начин да стигнат до нея, е по знаците. Сега, когато вече не беше сам, пътят не му се стори чак толкова труден. Най-предизвикателната част беше плуването под вода. Разрешението бе намерено с обърната надолу кофа, която, колкото и да не беше за вярване, свърши работа. Освен това Райли беше взел със себе си единственото друго нещо, на което Тес щеше да се зарадва повече, отколкото на лицето му — найлонова чанта, която беше достатъчно голяма, за да се увие няколко пъти и да запази кодексите и документа на Хозий от водата. Усмивката ѝ, когато видя чантата, му подсказа, че е бил прав.

Това бяха добрите новини.

Лошите се потвърдиха в мига, в който се върнаха при входа на подземната цитадела, откъдето първоначално бяха влезли.

Абдулкерим беше мъртъв. А от иранеца нямаше и следа.

Каньонът се изпълни с ченгета. Регионалната жандармерия бе приведена в пълна бойна готовност още преди два дена, затова веднага след като старецът се свърза със селския полицай, те се изсипаха в долината. Но не бяха в състояние да сторят почти нищо. Блокадите по пътя се оказаха напразни, тъй като иранецът отдавна се бе изпарил. Бяха пристигнали твърде късно.

Мрачната процесия на новините продължи. Ведат Ертугрул беше мъртъв. Кескин, капитанът на командосите, също. Както и повечето от хората му. Войските, изсипали се в каньона, бяха побеснели заради кървавата баня в планината и нямаха търпение да си отмъстят. Но за съжаление засега това бе невъзможно.

До местните ченгета бе разпратено предупреждение да се свържат с всички лекари и медицински служби в региона. Доколкото Райли можеше да прецени, раната в ръката на иранеца не беше дребна. Имаше достатъчно опит и знаеше, че подобни рани не се лекуват лесно. Без подходяща обработка и антибиотици, вероятността терористът да запази и петте си пръста и да не загуби подвижността на ръката си бе твърде малка. Нямаше съмнение, че е имал нужда от специализиран травматологичен център и компетентен хирург.

Единственото нещо, с което турските власти нямаше да се занимават, бе разчитането на кодексите. Тес не им разказа за посещението на скалната църква. Беше настояла да запазят в тайна древните свитъци и Райли се съгласи.

След задължителните формалности двамата бяха отведени в близкия хотел в очакване на нови инструкции. Хотелът се оказа бивш скален манастир, надвиснал над малък поток. Състоеше се от петнадесет стаи. Конюшните и спалните помещения бяха превърнати в стаи за гости, а зад остъклените ниши из тунелите бяха изложени артефакти от миналото на манастира.

Райли и Тес получиха стая, която някога е била параклис. Бледата светлина, пропиваща се през малкото тясно прозорче,

изпълваше помещението с неземеи блясък и играеше по хилядолетните фрески по стените. Първоначално Тес се възпротиви на идеята да прекара още една нощ в скално жилище, но успокояващият глас на собственика и ароматът на зрелия боб, агнешкото и доматената яхния, идващ от кухнята, набързо я накараха да забрави всичките си опасения.

Благодарение на огромните количества гъсто турско кафе Райли успя да се задържи буден и прекара близо един час в офиса на собственика, разговаряйки по телефона с Джансън, Апаро и още няколко агенти.

Новините не бяха много добри.

Ако иранецът бъде намерен, то това щеше да се дължи на турските власти, а не на ФБР. Те не разполагаха с достатъчно добра разузнавателна информация нито за атентата във Ватикана, нито за покушението в Патриаршията, а и нямаше смисъл да изпращат друг безпилотен разузнавателен самолет, докато не е ясно местонахождението на Захед.

Все пак имаше и нещо интересно. В Италия, близо до един планински курорт, беше открито тялото на служител в малко летище на час и половина път източно от Рим. Италианските власти бяха заключили, че мъжът е паднал от голяма височина — или от хеликоптер, или от самолет. Паднал или по-скоро — хвърлен.

Райли разказа на колегите си онова, което иранецът беше казал на Тес за операция „Аякс“ и за самолета. Не беше особено изненадан, когато се оказа, че повечето от тях нямат представа за какво става въпрос. Началникът му Джансън обеща, че ще прегледат списъка на пътниците в самолета. А после допълни:

— А ти вече трябва да се връщаш. Както изглежда, твоят човек се е покрил. Един Бог знае къде ще се появи пак. Сам не можеш да сториш нищо. Турците и Интерпол ще поемат щафетата.

— Няма проблеми — промърмори Райли. Беше твърде уморен, за да спори, и колкото и да не му се искаше да се отказва, знаеше, че началникът му е прав.

— Връщай се в Истанбул — продължи директорът на нюйоркското бюро. — Ние ще се свържем с посолството да ти уредят транспорт.

— Гледай да не забравят Тес! — предупреди го Райли.

— Окей. А с теб ще се видим, когато се върнеш. Трябва да поговорим за едно-две неща — допълни неочаквано Джансън, след което прекъсна връзката.

Последното не му се понрави. Изглежда, Джансън бе решил да го насоли здравата заради тази солова акция.

Върна се в стаята и завари Тес, която излизаше от банята, увита в пухкава бяла хавлия. Когато го зърна, лицето ѝ грейна. И въпреки всичко, което му се въртеше в главата, той я пожела. Идваше му да я придърпа в обятията си и да остане в леглото с нея няколко дни.

Тя усети напрежението му и го попита:

— Какво става?

— Нищо особено. Нашият човек е изчезнал.

— И сега какво ще правим?

— Връщаме се вкъщи.

— Кога? — изгледа го стреснато тя.

— Всеки момент очаквам да ни кажат. Ще изпратят самолет, който да ни откара в Истанбул.

Тес кимна. После изхлузи хавлията от тялото си, но вместо да отиде при него в леглото, се присегна към дрехите си.

— Къде отиваш? — попита той. Тес вдигна писмото на Хозий:

— Искам да знам какво пише тук, преди да напуснем тази страна.

— О, стига вече!

— Спокойно! Просто ще проверя дали имат компютър с интернет. А защо не и скенер. Малко помощ в превода няма да ми е излишна.

— Не знам какво става с теб, когато видиш такива книги. Между другото, споменава ли съм ти за моя приятел Котън Малоун?

— Не.

Той се отпусна на възглавниците и рече:

— Страхотен агент. Един от най-добрите. Преди няколко години обаче реши, че е преживял достатъчно екшън за един живот и че иска спокойствие и тишина. Напусна службите, премести се в Копенхаген и отвори магазин за стари книги.

— И? — изгледа го многозначително Тес.

— Ами заживя спокойно и щастливо, без да му се налага непрекъснато да размахва пистолет.

— Не се и съмнявам — ухили се Тес. — Някой ден ще трябва да се запозная с него. Сигурно ще ми разкаже интересни истории. А междувременно — размаха старото писмо — аз трябва да превода това тук.

Райли сви рамене и рече:

— Както желаш.

Отпусна се на леглото, прегърна една възглавница и реши, че малко почивка няма да му се отрази зле.

— Шон, събуди се! Той скочи стреснато.

— Колко е часът?

— Няма значение! Преведох писмото! Написано е от Хозий! През 325 година! В Никея! Написал го е собственоръчно, Шон! Веднага след Великия събор!

— Ясно де, но... — изгледа я объркано Райли.

— Мисля, че вече знам какво е криел Конрад в онези сандъци!

Никея, римската провинция Витиния, 325 г.

Имперският дворец бе потънал в тишина. Съборът беше приключил. Седмиците и месеците на разгорещени дебати най-сетне бяха завършили с неохотно съгласие и компромиси. Всички присъстващи бяха подписали приетите документи и сега се завръщаха по своите диоцези, на изток и на запад, на север и на юг, по всички кътчета на империята.

Константин беше доволен.

Облечен в бляскавата пурпурна мантия, извезана със злато и скъпоценни камъни, с която в първия ден на събора направи своето прочуто обръщение към насъбралия се клир с пълното съзнание за благоговението, което облеклото му ще предизвика у тях, той погледна през прозореца към заспалия град и се усмихна.

— Доволен съм, Хозий! — каза на госта си. — Извоювахме велика победа! Нямахте да се справя без теб.

Хозий, епископ на Кордоба, кимна благо от креслото си край запаленото огнище. Вече караше седмото десетилетие от живота си и напрежението от последните няколко месеца си казваше думата. Подобно на всички днес заемащи високи постове в йерархията на Църквата, и Хозий бе преживял преследванията на римските императори. Сбръчканата му кожа все още пазеше белезите от многобройните страдания. Но при Константин всичко се промени. Издигачият се бързо генерал беше приел християнската вяра, а когато укрепил властта си на трона, сложи край на потисничеството на християните. Репутацията на Хозий му извоюва покана в двора, където постепенно се превърна в главен богослов и духовен наставник на новия император.

Оттогава насам двамата бяха изминали дълъг път.

— Тези диспути — продължи Константин — Арий, Атанасий, Сабелий и всички останали, и техните дребни дразги... Дали Христос бил божествено създание, или бил създаден? Дали Синът и Бащата

били единосъщни? Дали Исус бил Син божи, или не? — Поклати глава, разгневен от докладите на съгледвачите. Не ги беше виждал със собствените си очи, но му казаха, че в арианските църкви Исус Христос е изобразен като мъж, който постепенно остарява — с бели коси и всичко останало. — Знаеш ли какъв е основният проблем? Тези хора разполагат с твърде много свободно време, ето това е! И нито за момент не си дават сметка, че въпросите им са твърде опасни! Ето затова трябваше да ги спрем! Преди да са разрушили всичко!

Константин познаваше всички тънкости на властта.

Вече беше сторил нещо велико — беше обединил империята. Преди възкачването му на трона Римската империя бе разделена на източна и западна част, всяка от които управлявана от отделен император. Предателствата и териториалните войни бяха станали ежедневие. А Константин сложи точка на всичко това. Взе властта чрез коварни политически маневри и поредица брилянтни военни кампании, като победи и двамата императори, и се обяви за единствен император на Изтока и Запада. Годината беше 324.

Но народът на неговата империя продължаваше да бъде разделен.

Освен между Изтока и Запада, той трябваше да изгради мостове и в религията — езичници срещу християни. И което беше още по-притеснително — християни срещу християни. Защото за наследството на проповедника, когото бяха започнали да наричат Исус Христос, имаше много и различни интерпретации, а споровете между отделните групи покръстени бяха започнали да прерастват в тежки схватки. Обвиненията в ерес се подхвърляха под път и над път. Случаите на хора, подложени на мъчения, зачестяваха. Особено злокобен бе примерът с Тома, епископа на Мараш. Отрязали му носа, ушите и устните, изболи му очите, изтръгнали му зъбите, отсекли му ръцете и краката.

Това трябваше да спре!

Тъкмо поради това Константин беше свикал епископите и старшите църковни служители от цялата империя, за да присъстват на първия официален събор на Църквата. Над триста прелати, придружени от още повече свещеници, дякони и презвитери, се бяха отзовали на неговото послание. Не дойде само епископът на Рим —

папа Силвестър I. Изпрати като свои представители двама от най-висшите си легати.

Константин не се ядоса на отсъствието му. Имаше предостатъчно други проблеми — с далеч по-авторитарните епископи на Изтока. Затова нямаше нищо против лично да председателства събора, да размахва тежкия си жезъл, за да ги накара да седнат и да се укротят, а после и да водят спокойно дебатите си, докато постигнат съгласие.

По всички въпроси!

Константин осъзнаваше нарастващата популярност на християнската вяра. Неговата собствена майка бе станала ревностна християнка. Двадесет години преди това Диоклециан бе разпоредил всички църкви в империята да бъдат съборени, съкровищата им иззети, а свещените писания — изгорени. Тогава Диоклециан твърдеше, че действа по съвет на оракула на Аполон, но се провали. Константин прозря привлекателността на християнското послание за простия народ и стана свидетел на бързото му разпространение из цялата империя. И разбра, че ако се изрисува като велик защитник на тази вяра, а не като неин гонител като предшественика си, ще спечели хиляди последователи. А в далечните земи, които бе завладял, живееха всякакви варвари — от алемани до пикти и вестготи. Трябваше да намери начин да ги обедини.

Една религия, обща за всички народи. Това би постигнало автоматично тази главна политическа цел. И тази религия беше християнството.

Дори и той не беше имунизиран срещу влиянието ѝ.

Спомни си за битката при моста Милвион преди повече от десетилетие, където армията му победи войските на неговия зет — император Максентий. В нощта преди решаващата битка той зърна в небето един знак, състоящ се от двете гръцки букви „хи“ и „ро“ — първите две букви от името на Христос. През същата нощ той сънува победата си и видя един мъж — може би самия Исус Христос, който му каза да влезе в бой и да победи в името на този знак. Накрая той заповяда този знак да бъде изрисуван на всички бойни знамена, а после бе благословен със зашеметяваща победа, която му осигури половината от империята, за която мечтаеше.

Оттогава насам този знак не бе престанал да му носи победи.

Константин познаваше тънкостите на властта, но освен това разбираше и тънкостите на хубавата легенда. Беше израснал сред видни религиозни мислители в Никомедия, Източната римска империя. Подобно на всички свои връстници, той също търсеше съветите на оракулите и вярваше в ползата от набожността. След онази съдбовна битка и по време на цялата си кампания Константин бе започнал да твърди, че божествена ръка му помага да постига победите си. Вдъхновен от древните писания, той бе започнал да гледа на себе си като на месия — цар воин, помазан от Бога, за да властва над хората и да ги поведе към златната ера на мира и благоденствието.

„В името на този знак побеждавай“ — спомни си надписа от знамената. Посланието обаче се оказа ефективно не само за победата над врага — то извоюва победа и над сърцата и умовете на простия народ. И в тази си роля то се оказа гениален ход.

— Длъжни сме да защитаваме тази вяра, Хозий! — рече сега той на епископа. — Трябва да я охраняваме, а предизвикателствата към нея да потушаваме още в самия им зародиш! Защото тази вяра наистина е плод на божественото вдъхновение! — Започна да крачи из стаята с блеснали очи и да жестикулира енергично. — Тя приема хора от всички прослойки! Новопокръстените нямат нужда да преобръщат живота си, за да станат част от нея. Не е необходимо да се кълнат във въздържание, да се притесняват за това, какво трябва и какво не трябва да ядат, или да се лишават от част от своята мъжественост, за да бъдат приети в лоното ѝ. А организацията ѝ, йерархията на клира, църквите, дисциплината — всичко това упражнява огромно въздействие върху паството и го държи изкъсо! Но най-важното в нея знаеш ли какво е, Хозий? — Обърна се към достопочтения си гост и се усмихна доволно. — Най-важното на християнството е посланието му! Добро и зло, Рай и Ад, вечен рай или вечно страдание! Възнаграждение в отвъдния живот, за да дадем надежда на онези, които нямат нищо в този, така че дори и да не си помислят да се бунтуват! Брилянтно! Грях и необходимост да се пазим от изкушението — всичко това, жигосано в ума на всяко дете още от самото му раждане! Гениално! — Разсмя се сърдечно. — Това послание е толкова брилянтно замислено и толкова брутално ефективно, че не може да бъде родено по друг начин, освен чрез божествена намеса! Така де, помисли само! Онези хора навън, християните... Предшествениците и съперниците ми са ги гонели и

убивали точно така, както са убили и Исус преди триста години. Християните са били преследвани, унижавани, оковавани, оплювани, оставяни да изгният в тъмници, защото са отказвали да се преклонят пред нашите богове и да изпълняват ритуалите, които се изисквали от тях. Били са обвинявани за всичко на този свят — от глада до потопа, жените им са били изнасилвани, собствеността — конфискувана, и въпреки това те са продължавали да се държат за вярата си. Продължавали са да ѝ служат. — Замълча, отправил поглед отвъд хоризонта. — А това е велика сила, Хозий! Огромна власт! И ако искаме да използваме максималния ѝ потенциал, се налага да я пазим!

Испанският епископ прочисти гърлото си и изрече:

— Вие постигнахте много, Ваше Величество. Сложихте край на преследването на християните. Засипахте ги с подаръци и дарения, с данъчни облекчения. Дадохте им възможност да бъдат част от управляващата класа, да богатееят и благоденстват, да разпространяват посланието си.

— Така е — съгласи се императорът. — И това ще ни превърне в най-великата империя в историята на човечеството! Именно затова не мога да позволя това послание, това прекрасно видение, да бъде компрометирано. Този кротък бунтовник Исус е моят меч, който ми позволи да обединя империята и да властвам над народите ѝ! И не мога да позволя нищо да застраши устоите ѝ! Това би било пагубно за всички нас!

И докато прагматичният управник в него се тревожеше за диспутите в лоното на Църквата, суеверният човек у Константин се притесняваше, че схизмата в рамките на Църквата е дело на дявола. Че една разделена Църква не само ще обиди Бога, но и ще навлече целия му справедлив гняв. Затова Константин бе решил да сложи прът в намеренията на дявола. Възприемаше себе си като пряк потомък на първите евангелисти — мъж, чиято дадена от Бога мисия е да защитава християнството и да разпространява словото божие до най-далечните кътчета на империята, че и отвъд нея.

Гледаше на себе си като на тринадесетия апостол.

Който трябва да сложи край на вътрешните борби.

Именно с тази цел покани епископите от цялата империя да се съберат в Никея, където ги предупреди, че няма да напуснат имперския дворец, докато не разрешат споровете си и не постигнат съгласие.

Той искаше една приказка. Една догма. Без различия.

И след множество седмици на ожесточени дебати те най-сетне бяха постигнали консенсус. Бяха се съгласили.

Вече имаха своята приказка.

Хозий се загледа замислено в императора. А после колебливо изрече:

— Остава да решим още един въпрос, Ваше Величество.

— Да? — погледна го изненадано Константин.

— Книгите — напомни Хозий. — Какво ще заповядате да сторим с тях?

Константин се намръщи. Книгите... Ръкописите на дявола, които бяха причинили толкова много брожения и битки. Древни писания, евангелия и разсъждения от самата зора на вярата, поставящи всевъзможни въпроси.

Все нежелани въпроси!

— Споразумяхме се за една вяра — изрече бавно императорът. — Съгласихме се какви ще бъдат евангелията на истината оттук нататък. Затова не смятам да раздухваме проблема.

— Какво искате да кажете, Ваше Величество? Константин се замисли за миг и по гърба му пропълзля сянката на съмнението. Но накрая отсече:

— Изгори ги! — заповяда той на доверения си съветник.

Тези думи продължаваха да звънят в съзнанието на Хозий, докато наблюдаваше двамата си помощници как товарят каруцата в слабо осветената конюшня.

Той разбираше решението на императора. Това действително беше най-мъдрият ход. Текстове наистина бяха опасни.

Хозий бе отлично запознат с дебатите, вихреци се в лоното на вярата. Лично бе ставал свидетел на ожесточението, с което християнските течения защитаваха гледните си точки. Само през последната година императорът го бе изпращал два пъти в Антиохия, за да служи като посредник в теологичните спорове. И трудно би могъл да определи пътуванията си като приятни.

Ала и той имаше своите съмнения.

Да, вярата действително трябваше да бъде обединена под една догма. Да, една обединена вяра наистина щеше да донесе период на безпрецедентен мир и благоденствие.

Но на каква цена?

Хозий бе наясно, че щом веднъж Константин приключи с делото си, християнството ще наподобява много повече езическите вярвания, които се опитваше да прогони — особено митраизма и култа към Слънцето, отколкото еврейските си корени. По-голямата част от поданиците на императора бяха паганисти. И за да бъдат спечелени за каузата на християнството, преходът към новата вяра трябваше да стане плавно и неусетно. Никой не бе в състояние да накара хората да изоставят досегашните си ритуали и вярвания. Хозий знаеше, че дори и самият император все още хранеше известни съмнения в християнството и дълбоко в себе си нямаше желание да гневи боговете на своето минало.

Но той провиждаше и друга опасност, която вървеше по стъпките на случилото се в Никея. Даваше си сметка, че Църквата на практика дава благословията си на Константин да измести Исус Христос в ролята му на месия. Днес вече императорът, а не Христос беше изпратеният от Бога. Той беше царят воин с божественото вдъхновение, мъжът, който щеше да постигне с меча си онова, което Исус не бе успял със словото си. Константин беше пълната противоположност на кроткия и миролюбив Спасител, ала ето че въпреки това разполагаше с подкрепата на всички свещеници, дякони и епископи в огромната си империя.

Невероятно опасна ситуация.

От друга страна, ако Църквата се надяваше да оцелее, тя се нуждаеше от своя защитник.

Константин беше приел вярата, беше спрял преследванията и постепенно превръщаше християнството в новата официална религия на цялата империя. И щеше да доведе нова златна епоха. Като част от плана си вече превръщаше стария град Византион в своя нова столица, в своя нов Рим. Столица с широки прави улици, величави палати и грандиозни постройки. Сгради като например новата библиотека, където малка армия от калиграфи и библиотекари ще се заемат с преписването и прехвърлянето на всички древни текстове от

оригиналните крехки папируси върху доста по-издръжливия пергамент, за да поддържат жив пламък на познанието.

Но библиотеката щеше да пази живи и още няколко неща.

Неща, които Хозий считаше за необходимо да съхрани.

Видя как помощниците му вдигат и третия сандък в каруцата и как го покриват с платнище. Потрепери от напрежение. Скоро щяха да се отправят на път, охранявани от малък отряд, под прикритието на нощта.

Надяваше се предателството му никога да не бъде разкрито. А дори и да го разкрият, той бе готов да умре заради онова, което стори.

Не можеше да ги изгори. Ако ще и да застрашават църковната догма. И да поставят опасни въпроси. Те трябваше да бъдат запазени. Те бяха свещени.

И ако не сега, ако не през неговия живот или дори през живота на стотици негови потомци, все някога щеше да настъпи време, когато тези ръкописи щяха да бъдат прочетени. Време, когато те щяха да помогнат на човечеството да обогати познанията си за миналото.

Това щеше да бъде неговата свещена житейска мисия.

— Значи Хозий решава, че тези ръкописи не трябва да бъдат унищожавани, и ги скрива на безопасно място — констатира Райли. — Тогава как се озовават в ръцете на тамплиерите?

— Нямам представа — отговори Тес. — Но по някакъв начин първите тамплиери, които се появяват в онзи манастир, тоест групата, водена от Еверард, се добират до тях — изрече замислено тя. И внезапно ѝ хрумна идея. — Това се случва през 1203 година! Точно преди плякосването на Константинопол! Може би през цялото време те са били там! Може би хората, на които Хозий е поверил опазването им, са преценили, че е време да ги преместят на друго, по-безопасно място, преди нахлуването на кръстоносците?

— Кръстоносците, значи — изгледа я подозрително той.

— Разбира се! — възкликна с блеснали очи тя. — Те са държали града под обсада. Малко преди това са опустошили един католически град — Зара, така че византийците надали са се надявали на по-лека съдба. Да не забравяме, че православните патриарси и католическите папи са прекарвали последните няколко столетия в размяна на обиди и отлъчвания от Църквата! Не е необходимо да си пророк, за да се досетиш какво ще сторят кръстоносците, след като нахлуят в пределите на града. И независимо дали папата е бил наясно, че документите са в Константинопол, или не, оставането им там е било крайно рисковано.

— И затова те молят тамплиерите да ги пренесат на безопасно място. Защо точно тамплиерите?

Озари я нова идея.

— Ами те може би са знаели за документите още от самото начало?

— Какво искаш да кажеш?

— Преди три години във Ватикана, когато се запозна с Бруньоне, той ти каза, че тамплиерите са намерили дневника на Исус Христос в Йерусалим. Кардиналът на практика потвърди онова, което Ванс през

цялото време подозираше — че именно с негова помощ те са изнудвали папата, че благодарение на него са се сдобили толкова бързо с власт и пари. Добре, но откъде е дошъл въпросният дневник?

— Не го ли бяха намерили в основите на стария Храм на Соломон.

— Така си мислехме. Но ако не сме били прави? — отбеляза замислено Тес.

Това я върна към легендата за произхода на тамплиерите — как в един ден на 1118 година в Йерусалим се появяват деветима рицари от Европа и заявяват на краля, че искат да пазят християнските поклонници на свещения град. Кралят им разрешава и им подарява мястото, където някога се е издигал старият Храм на Соломон. Оттук и името им — рицари на Храма, тамплиери. И те не излизат оттам в продължение на девет години, за които се предполага, че са копаели и търсели. След като откриват дневника, те се сдобиват с богатства и власт. Нещо, което Тес и Райли си мислеха, че са открили преди три години.

— А дали първите тамплиери наистина са го открили в онези руини? — запита се на глас тя. — Или просто такава е официалната версия, а през цялото това време дневникът е бил част от Никейското съкровище?

— Значи са излъгали папата, за да спечелят облаги? Или за да е по-мистично? — изгледа я Райли.

— Може би — отбеляза Тес. — По този начин обаче са можели да бъдат спокойни, че останалата част от съкровището от Никей е в безопасност. Тамплиерите не са имали причина да предупреждават папата, че там са събрани всички останали евангелия и текстове от началото на християнството, за да не ги изложат на огромен риск!

— Ако това, което казваш, е вярно, излиза, че те са знаели за това съкровище още от първия ден на съществуването му! — възкликна Райли.

— Което на свой ред поставя въпроса — кои са били те всъщност и защо са решили да изнудват папата точно по това време?

Очевидно й ставаше все по-трудно да се справя с пороя от въпроси. Оказваше се, че всичко, което знаеше за произхода им, подлежи на съвсем ново преосмисляне.

— Кога точно се появяваха те?

— През 1118 година, доста смутно време — отговори Тес, настръхнала от вълнение. — За първи път папите започват да поощряват паството си да убива в името на Христос и проповядват, че ако хората се вдигнат и отидат да посекаат с мечовете си езичниците в името на кръста, греховете им ще бъдат опростени. Към този исторически момент армията на папата определено печели. Кръстоносците превземат Йерусалим, мюсюлманите са прогонени. Папата се оказва водач на единствената суперсила в този регион, поради което може да граби всичко, което си пожелае.

Райли се замисли и отбеляза:

— Може пък да са решили, че тази суперсила се нуждае от контрапункт? От някой, който да ѝ се противопостави и да държи Рим изкъсо, ако случайно реши да прехвърли границата?

Тес кимна, загледана невиждащо напред.

— Може би всичко, което сме знаели за тамплиерите, е погрешно.

В стаята настъпи тишина. По едно време тя се обади:

— Вече разбирам защо нашият ирански приятел толкова много държеше да пипне съкровището на Хозий. Трябва да го намерим, Шон! Ако тези книги са все още някъде там, ние трябва да се доберем първи до тях! Не можем да позволим някакви копелета от Техеран да ги изтъпанят пред очите на един неподготвен за това свят!

— Ти наистина ли мислиш, че тези текстове все още са в състояние да причиняват проблеми? — изглежда я озадачено той. — Дори и на днешния свят? Ако не си забелязала, хората са станали твърде цинични!

— Не забравяй, че на света има два милиарда християни, и повечето от тях са абсолютно убедени, че Новият завет съдържа неговите слова, истинските думи на Христос! Вярват, че двадесет и седемте текста, които съставляват Новия завет, са ни предадени от самия Исус Христос, за да ни помогне да живеем по-добре и да постигнем вечно спасение. Никой от тях не си дава сметка, че това въобще не е истина и че онова, което днес наричаме „Новия завет“, е скалъпено няколкостотин години след разпятието на Христос!

Ние обаче знаем каква е истината. Ние знаем със сигурност, че ранното християнство е било изключително разнородно във вярванията си. Че се е състояло от разпръснати общности от хора,

които са имали противоречащи си тълкувания за онова, което Исус е казал или не е казал. И не след дълго започват да се карат кой е по-прав от другия. В крайна сметка една от тези общности печели, като успява да покръсти много повече хора от другата. Победителите решават кои от онези ранни писания трябва да бъдат следвани от покръстените, след това ги изопачават така, че да паснат на приказката, която си измислят, а останалите текстове анатемосват като богохулни и еретични и ги забраняват.

Така победителите пренаписват историята. Не може да им се отрече, че са се справили удивително добре. До нас не е достигнал почти никакъв текст от онези, които те не са харесвали. Единствената причина, поради която знаем за съществуването на останалите текстове, е, че от време на време се споменават в творчеството на раннохристиянските писатели. Няколкото текста, с които разполагаме, са плод на случайни открития, например гностичните евангелия от Наг Хамали.

— До този момент — напомни й Райли.

— Точно така. Представи си обаче какво щеше да стане, ако битката беше спечелена от някоя от другите християнски общности! Щяхме да се окажем с една съвсем различна религия, която не би имала почти нищо общо с онова, което днес наричаме християнство. При положение, разбира се, че би успяла да оцелее до днес. Защото дълбоко се съмнявам, че ако християнството не беше приело формата, която познаваме днес, Константин би го приел.

Тогава той може би нямаше да успее да убеди езическото население на империята да се покръсти и днешният ни свят щеше да е съвсем различен. Без християнството — тази скала, върху която се крепи нашият свят, западната цивилизация нямаше да се развие по този начин. Защото всичко се свежда до свещените текстове, които основателите на църквата решават да изберат. Именно те са сърцевината на всяка религия! Именно Библията цитират и до ден-днешен дори в американския Сенат, когато решават дали да обявят война, или не, дали да разрешат на жените да правят аборти, или не! Това е книгата, за която хората вярват, че съдържа словото божие! В буквалния смисъл на думата! Без да имат ни най-малка представа откъде се е пръкнала тя!

— А това съкровище ще промени всичко, така ли? — обади се Райли.

— И още как! — светнаха очите на Тес. — Все пак тук не става въпрос за някакви откъслечни фрагменти, като например Ръкописите от Мъртво море или дори за шепа случайни кодекси като откритите в Наг Хамади! Тук говорим за цяла библиотека от евангелия и раннохристиянски текстове! Датирани, документирани, пълни и оригинални, а не преводи на преводите на преводите — автентична, неподправена картина на всички различни тълкувания на живота и делото на Исус Христос! Тези текстове буквално ще преобърнат легендата за Христос! Защото лично аз въобще не се съмнявам, че думите на Исус са били съвсем различни от онези, пробутани ни от Никейския събор! Че как иначе посланието му за освобождаване от имотите и отдаване на каузата, предназначено да повдигне духа на бедните и потиснатите, се оказва религия на най-богатите и могъщите в Рим?! Как иначе, ако не е било изопачено така, че да пасне на новия политически дневен ред?!

— За да стане религия на императора — отбеляза Райли, припомняйки си писмото на Хозий.

— Трябва да намерим тези книги! Те са ключ към разчитането на нашата истинска история! За съжаление обаче ефектът им би могъл да бъде опустошителен. За хората, които са в състояние да понесат истината, те биха могли да отговорят на редица въпроси, но за онези, които не могат, ще се превърнат в източник на вечен ад! Лошото е, че вторите са много повече от първите. Спомняш ли си как преди няколко години един ред — само един ред от фрагменти от някаква ранна версия на „Евангелието на Марко“, беше напълно достатъчен, за да породии бурни дебати само защото в него се намеждало, че Исус посветил цяла една нощ да предава „тайните на своето царство“ на друг мъж, облечен само по „ленена нощница“! Представи си тогава какво ще породят петдесетина подобни писания!

Райли се загледа замислено в нея. Беше наясно, че не може да се прибере у дома, преди да стори всичко по силите си, за да открие онези сандъци. Защото, попаднали в грешни ръце, те биха могли да се окажат могъщо оръжие.

Проблемът бе, че не желаше да въвлича в това нито ФБР, нито Ватикана. Последния път, когато се бе занимавал с подобни въпроси,

нещата не се бяха наредили особено добре. Не искаше да въвлича и турците, още повече че те автоматично биха конфискували всички исторически артефакти, намерени на територията им, особено религиозните, без дори да им дадат шанс да ги прочетат.

Ако двамата с Тес се заемеха с тази задача, трябваше да го направят сами.

— С теб съм! — отсече той накрая. — Но как ще го направим? Нали каза, че следата е изстинала?

— Така е. Но мисля, че пропускаме нещо. Конрад не може да не ни е оставил някакъв знак! — И внезапно очите ѝ светнаха. — Трябва да е в онази църква, където е погребан!

— Нали вече си била там! Каза, че с него не е било погребано нищо!

— Трябва да се върнем там!

Тес едва успя да прикрие неудобството си, докато наблюдаваше как Шон се прави на клоун, за да се измъкне от двамата войници, поставени на пост пред хотела.

Каза им, че по време на престрелката в каньона си е изгубил блекбърито, че на всяка цена трябва да го намери, защото телефонът му съдържа секретна информация на ФБР. Повиши тон и заплаши с дипломатически скандал, намеквайки, че ако му попречат да стигне дотам, съвсем скоро целият район ще загъмжи от американски военни, изпратени да приберат строго секретните тайни на Съединените щати. Войниците се хванаха.

Двадесет минути по-късно микробусът на хотела ги остави в устието на каньона. А не след дълго двамата отново лавираха между скалните конуси, където беше застрелян Абдулкерим. Регионът вече не беше отцепен от полицията — нямаше нито жълта лента, нито криминалози. А и нямаше смисъл — ако успееш да заловят иранеца, турските власти надали възнамеряваха да го изправят пред съдебни заседатели.

Докато вървеше между странните къщички, Тес установи, че потреперва при мисълта за болката, изписана по лицето на Абдулкерим в мига, в който куршумът прониза гърдите му. Почти не го познаваше — нямаше представа женен ли е, има ли деца. Беше загинал броени часове след запознанството им.

Изкатериха се в скалната църква. Тес включи фенерчето и го поведе към криптата. Все още трепереше, когато прекрачиха в погребалната камера. Всичко си стоеше така, както го бяха оставили. Имаше чувството, че наблюдава свое холографско изображение, към което се добавяше и уплашеното изражение на Абдулкерим.

— Добре ли си? — попита я Райли.

Тя се отърси от тревожните образи в съзнанието си и кимна. А после му показа отворения гроб на Конрад. Парчетата от глиненото гърне все още лежаха около него. Нищо не беше пипнато.

— А останалите гробове?

— Църковни настоятели и дарители.

— Сигурна ли си?

— Не — отговори колебливо Тес. — По-важното в случая е, че ако съкровището на Хозий беше заровено някъде тук, щяха да ни оставят някаква следа, нещо, което да ни насочва към него. В противен случай то би било завинаги загубено. Доколкото виждам, тук има единствено имена и никое от тях не се откроява от останалите.

— Ясно. Значи разполагаме със стенописа и криптата. Нещо друго?

Тес поклати глава и промърмори:

— Преди да излезем оттук, огледахме цялата църква. — И докато казваше това, си спомни нещо, което ѝ беше минало през ум, докато се занимаваше с превода на писмото на Хозий. — Стенописът!

Сякаш в транс, тя го поведе обратно. Огледа внимателно фреските, насочвайки лъча на фенерчето специално към надписа на гръцки.

— Странна работа... — прошепна. — Цитат от суфистка поема в църква...

— Суфистка ли? — изгледа я неразбиращо Райли.

— Това е мистична форма на исляма — обясни Тес. — Много популярна в Турция. Или поне преди да бъде обявена извън закона през 20-те години на ХХ век.

— Я чакай! Мюсюлмански мъдрости в християнска църква?

— Не точно мюсюлмански. Суфизмът е по-различен. Дотолкова, че фанатизираните мюсюлмани като нашите саудитски приятели и талибаните в Афганистан считат последователите му за еретици и ги преследват жестоко. Ужасяват се от тях, защото суфизмът е пацифистко движение, много толерантно и либерално. И не проповядва преклонение пред който и да било бог. Той е лично преживяване, самостоятелно търсене на собствения житейски път към Бога и стремеж за достигане на духовен екстаз. Един от основателите на суфизма е Руми — мистикът, който е написал и тази поема тук. Той е проповядвал, че суфизмът е отворен за хора от всички религии и че музиката, поезията и танците са начини за прекрочване дверите на рая и достигане на Бога — но не бога на наказанието или отмъщението, а бога на любовта.

— Звучи добре — усмихна се Райли.

— Така е. Именно поради това Руми се радва на изключително голяма популярност в Съединените щати. Четох някъде, че Сара Джесика Паркър играела аеробиката си под звуците на рокендрол версия на неговите поеми. У нас той се е сдобил със статут на Ню ейдж гуру. Кое то всъщност не отдава дължимото на внушенията му, но пък е напълно разбираемо, след като е писал неща като: „Моята религия е живот чрез любов.“ Твърде радикално за мюсюлмански проповедник от XIII век, не мислиш ли?

— Определено. Вече разбирам защо в Саудитска Арабия са го забранили.

— Кое то е безкрайно тъжно. Защото неговите послания биха могли да сторят редица добрини в тези региони, особено в настоящия момент.

Райли се вторачи отново в стенописа и отбеляза:

— Добре де, еретичен или не, надписът е мюсюлманска поезия. Както и ти отбеляза, това е доста странно. Какво пише там, между другото?

— Абдулкерим го преведе — каза тя, насочи лъча на фенерчето към стената и зачете: — „Що се отнася до болката, подобно на ръка, отсечена в битка, считай тялото си за роба, която носиш. Тревожните, героични дела на един мъж и една жена са благородни за майстора на платове, където дервишите се наслаждават на лекия бриз на духа.“

— Ето го! — посочи Райли. — „Ръка, отсечена в битка“. Не вярвам Руми да е имал много поеми с подобни думи.

— За това няма спор — кимна Тес. — Но Руми е починал през 1273 година. Кое то ще рече, че поемата е написана много преди Конрад да изгуби ръката си в Акра.

Райли се замисли и по едно време попита:

— Какво би трябвало да значи това?

— Не знам — отговори Тес. — Записала съм и останалата част от поемата, извадих я от интернет. — Измъкна няколко листа от раницата си: — Ето. Поемата се нарича „Лек бриз“. И гласи следното: „Що се отнася до болката, подобно на ръка, отсечена в битка, считай тялото си за роба, която носиш. Тревожните, героични дела на мъжете и жените изглеждат уморителни и напразни за дервишите, наслаждаващи се на лекия бриз на духа...“ — Не довърши и спря. По

лицето ѝ се изписа объркване. — Чакай малко! Но това е различно от написаното на стената!

— Я пак го прочети!

Тес се концентрира върху старогръцкия текст, сравнявайки го с оригинала в ръцете си.

— На стената пише, че героичните дела са „благородни“, а не „уморителни и напразни“. Освен това горе се казва „на един мъж и една жена“, а не „на мъжете и жените“. — Замисли се, сравнявайки двете изречения. — Убедена съм, че онзи, който е поставил този надпис на стената, се е опитвал да ни каже нещо. Може би ни подсказва къде е останалата част от съдържанието на сандъците!

— Имаш предвид резултата от „тревожните, героични дела“ на Конрад? — попита Райли.

— Не само на Конрад. Тук се говори за делата „на един мъж и една жена“! — възкликна Тес. — Да не би с него да е имало жена? И ако е така, коя е тя?

— Хей, нали тамплиерите бяха монаси? Не са ли давали обет за целомъдрие?

— Да, давали са. Не са им позволявали близост с жени.

— И са го правели доброволно?

Тя го изгледа насмешливо и се върна върху надписите. Погледа този на стената още известно време, а после извади химикал и го преписа на същия лист, точно под оригинала. Сравни ги и след малко рече:

— Окей. Да предположим, че измененията в текста са целенасочени. Тук делата им не са „уморителни и напразни“, те са „благородни“. За „майстора на платове, където дервишите се наслаждават на лекия бриз на духа“. Според мен тази промяна ни подсказва кой се грижи за книгите.

— Кой, майсторът на платове ли?

— Майсторът на платове, където живеят дервишите.

— Което е?

— Кония, разбира се!

— Знаех си! — възкликна Райли.

— О, я не ми се прави на многознайко! Не знаеш дори какво е „дервиш“!

— Е — сведе глава агентът и се усмихна притеснено, — това не е нещо, с което се гордея.

— Дервишът е член на братството на суфистите, прасе такова! Нещо като орден на суфистите! Най-прочутите сред тях са последователите на Руми. Познати са като „въртящите се дервиши“ заради молитвения ритуал, който извършват — въртят се като пумпали, при което постигат трансценденталност, помагаща им да влязат във връзка с бога в тях.

— С бога в тях, значи — промърмори Райли. — Звучи ми доста гностично.

— Така е — кимна тя и го изгледа, впечатлена от връзката, която току-що направи. — Е, тогава може и да не си чак такова прасе. — Замисли се. Духовното послание действително ѝ беше познато от гностичните текстове. Накрая отсече: — Руми и братството му са били базирани в Кония. Самият той също е погребан там. Днес гробницата му е музей. — Вдигна глава и възкликна: — Кония! Трябва да е Кония!

— Конрад е умрял тук. А къде е Кония? — подхвърли Райли.

Тес се опита да си спомни казаното от Абдулкерим и отговори:

— На около триста километра оттук.

— За онези времена разстоянието не е никак малко. Тогава как съкровището се е озовало там? Кой го е отнесъл там?

— Човекът, който е написал това тук — кимна тя към стенописа. — В онези години Кония е била територия на суфистите. И все още е, между другото. Следователно, ако съкровището на Хозий е отнесено там, онзи, който го е направил, е бил близък до суфистите или самият той е бил суфи.

— Той или тя — поправи я Райли. — Нали там пише „един мъж и една жена“? Възможно ли е нашата загадъчна дама да е била суфи?

— Възможно е. При суфизма мъжете и жените се считат за равни. — Обмисли нещата и накрая отсече: — Трябва да отидем в Кония!

Райли я изгледа неуверено:

— Ти сериозно ли смяташ, че...

— Тези промени в текста не са направени случайно, Шон! И според мен наистина съществува огромна вероятност съкровището на Хозий да се съхранява при някакъв суфи, майстор на платове от Кония! Затова трябва да започнем оттам!

— Но как?

— Не забравяй, че в тази част на света професиите обикновено се предават от поколение на поколение. Следователно търсим майстор и продавач на платове, чийто далечен предшественик е бил член на някоя от ложите на Руми!

Райли като че ли не беше особено убеден.

— Ти наистина ли вярваш, че ще откриеш фамилия, просъществувала седемстотин години?!

— Е, поне ще опитам! — изгледа го предизвикателно тя. — Да имаш по-добра идея?

Кония, Турция

Първите бледи звезди вече изпращаха залязващото слънце, когато таксито остави Райли и Тес в сърцето на едно от най-древните селища на планетата.

Всеки камък в този град беше пропит с история. Легендата го определяше като първото селище, появило се след Всемирния потоп, а археологическите доказателства показваха, че мястото е било населено още от неолитни времена, преди повече от десет хиляди години. Разказваше се още, че свети Павел е идвал тук най-малко три пъти, за да проповядва. През XIII век е провъзгласен за столица на Селджукския султанат — по същото време, когато е бил дом на Руми и неговото братство от дервиши. Оттогава насам Кония бе започнала да запада, но пък притежаваше втората по посещаемост туристическа атракция на Турция — мавзолеят на Руми, „Зелената гробница“, духовен център на суфизма.

Именно отгук Тес беше решила да започне разследването си.

Знаеше, че няма да е лесно. Суфизмът продължаваше да е забранен в Турция. Затова нямаше нито ложи, нито старейшини, към които би могла да се обърне. Или поне не официално. Сбирките им се провеждаха в пълна тайна, далече от нежелани погледи. Заплахата от затвор висеше като дамоклев меч над провинилите се.

Суфизмът е обявен извън закона през 1925 година, малко след като бащата на съвременна Турция — Кемал Ататюрк, основава своята република от пепелта на раздираната от ислямски фанатизъм Османска империя. За да демонстрира на Запада колко цивилизована ще стане страната му, той налага изцяло граждански закони и порядки и издига непробиваема стена между държавата и религията. Така суфистите, чиито ложи разпростират влиянието си до най-високите нива на османското общество и правителство, са забранени. Единственото открито проявление на суфизма, доживяло до наши дни, остават фолклорните танцови изпълнения на сема — въртящата се молитвена

церемония на последователите на Руми, превърнала се по ирония на съдбата в една от главните туристически емблеми на Турция.

И то след като по случайно стечение на обстоятелствата тя бива неохотно разрешена в средата на 50-те години — след като любопитната съпруга на някакъв американски дипломат поиска да види танца. В крайна сметка мистичното учение се оказва забранено както от фундаменталистките режими в страни като Саудитска Арабия и Афганистан, защото е еретично либерално, така и от прогресивните турци, само че по противоположната причина.

От морето строги бради и плътно завързани забрадки навсякъде около тях стана ясно, че Кония е изключително набожно и консервативно място. Както и място на контрастите — не по-малко на брой бяха и западняците с лятно облекло. Тес и Райли заеха местата си в потока на поклонниците от всички краища на света, насочили се към гробницата на Руми. Минаха под арката на портала и се озоваха в сърцето на мавзолея.

Тес зърна масичка с брошури на различни езици и си взе една на английски, след което започна обиколката си. По едно време кимна сякаш на себе си, но жестът ѝ не убегна на Райли.

— Какво има? — попита той.

— Творчеството на Руми. Чуй това: „Потърсих Бога сред християните, на кръста, но не го открих там. Влязох и в древните езически храмове — там също не забелязах присъствието му. Отидох в планинските пещери, а после и още по-далеч, но Бог не видях. След това се насочих към Каабата, средището на млади и стари — Бог не беше и там. Накрая се вгледах в собственото си сърце и Го зърнах — той беше там.“

— Смел човек! — отбеляза с възхищение Райли. — Чудя се как не са му отрязали главата.

— Всъщност султанът на селджукските турци дори го е поканил лично да се засели тук. Той не е имал проблеми с идеите на Руми, нито с християните в Кападокия. Знаеш ли, колкото повече размишлявам, толкова повече прилики откривам между суфистите и тамплиерите. За тях религията би трябвало да обединява хората, а не да ги разделя.

— Суфистите поне не са горени на клада! — изтъкна очевидното Райли.

— Обяснението е елементарно — не са имали крал, който да е ламтял за златото им — поясни Тес.

Прекрачиха друг праг, който ги отведе до гробницата на самия Учител. Обширното пространство около тях беше зашеметяващо с позлатените си калиграфски стенописи и калейдоскопа от арабески. Точно в центъра се намираше и самият гроб — висок и импозантен, покрит с бродирана в злато драперия и огромен тюрбан в средата.

Двамата се отдръпнаха, наблюдавайки просълзените поклонници, които докосваха с благоговение драперията или тихо рецитираха поеми. Обстановката напомняше по-скоро за преклонение пред гроба на велик поет, отколкото на религиозен водач. Именно от това се опасяваше Тес. Тук като че ли нямаше нищо, което да ѝ помогне, за да открие тайнствената фамилия майстори на платове. Трябваше да поразпита, но не знаеше към кого да се обърне.

Излязоха от мавзолея и тръгнаха по широк булевард, който ги отведе в сърцето на стария град. Дюкяните, кафенетата и ресторантите бъкаха от туристи. В градинките наоколо играеха деца. Градът излъчваше спокойствие и умиротворение.

— Може би трябва да потърсим в архивите на общината — подхвърли Тес, докато крачеше замислено.

— Може пък в жълтите им страници да си имат и раздел за майстори на дрехи! — допълни Райли.

Тес го изгледа смръщено. Не беше в настроение за шеги.

— Защо бе? Говоря сериозно! — усмихна се той. — Но имаме голям проблем — езиковата бариера!

— Единствените дервиши наоколо са онези, които изпълняват ритуалния танц с въртенето — рече тя. — А те непрекъснато контактуват с чужденци. Нищо чудно сред тях да намерим човек, който ни разбира, и да го убедим да ни представи на някой старейшина суфи.

— Окей — кимна Райли. — Да ги попитаме! — И посочи към отсрещната страна на улицата.

Тес се обърна. На табелата пишеше: „Икониум турс“, а отдолу, с по-малки букви — „Туристическа агенция“.

— Добре, още тази вечер ще ви вкарам да гледате сема! — провикна се възторжено собственикът на агенцията, червендалест мъж

в началото на петдесетте на име Левант. — Шоуто много ще ви хареса, гарантирам ви! Значи обичате поезията на Руми, да?

— Много — кимна сконфузено Тес. — Но това дали ще бъде истинска молитвена церемония, или... туристическа атракция?

Левант я изглежда едва ли не обидено:

— Всяка сема е истинска молитвена церемония!

— Никога не съм си помисляла обратното! — усмихна му се обезоръжаващо Тес. — Просто... аз съм археолог и се опитвам да разбера нещо, което открих. Една стара книга. В нея се говори за майстор на платове, живял много отдавна, преди няколко века. — Измъкна от джоба си намачкан лист хартия и започна да изрежда думите за майстор на дрехи, които ѝ бе продиктувал таксиметровият шофьор: — „Казаз“ или „безаз“, или „дерзи“, или „чукаджъ“! — Та значи, търся някакъв майстор на драперии или дрехи, който е бил дервиш тук, в Кония. Може би от по-висок ранг, старейшина. Знаем, че по този въпрос не е препоръчително да се говори на глас, но дали не познавате човек, който е наясно с историята на местните дервишки общности?

Левант автоматично застана нащрек и ги изглежда подозрително.

— Вижте, не съм тук по официална задача — побърза да го успокои Тес. — Това е нещо, което засяга лично мен. Опитвам се да разбера нещо за една стара книга, която открих — това е!

Туристическият агент потри бавно лицето си, а после и оплешивяващото си теме. Загледа се изпитателно в Райли, който си придаде максимално невинен вид — просто си стоеше и се усмихваше като пълен наивник. След това Левант върна погледа си върху Тес, помисли и накрая, очевидно взел решение, се приведе напред и със заговорнически тон изрече:

— Тази вечер мога да ви заведа на един частен дикр, церемония по припомнянето. В съвсем ограничен кръг. Нали ме разбирате? Неофициално.

И задържа погледа на Тес, за да се увери, че е схванала намека. Тя кимна:

— И смятате, че там може да има някой, който ще ми помогне?

Левант само сви рамене. Но в погледа му прочете, че работата е сериозна.

Старейшината не успя да им помогне с нищо.

Самата церемония се проведе в голяма стара къща и беше зашеметяваща. Дервишите — мъже и жени, се въртяха под звуците на любимия инструмент на Руми — тръстикова свирка, и барабана. Седнал отстрани, учителят им акомпанираше, като повтаряше непрекъснато името на Бога — частта, която бе официално забранена в тази страна. Обаче никаква полиция не нахлу в къщата и никой не беше арестуван. Очевидно времената бяха започнали да се променят.

А после, въпреки желанието си и преводаческите усилия на внука си, старейшината не можа да им каже нищо особено. Не знаел за никакви майстори на платове, които да са били бележити дервиши. Тес и Райли му благодариха и си тръгнаха към хотела.

— Не трябваше да се поддавам на еуфорията — промърмори унило Тес. — В Кония има множество ложи, а тогава са били още повече. Шансовете да попаднем на подходящата... не бяха големи, нали? — Въздъхна. — Очевидно няма да е толкова лесно.

— Не можем да останем тук повече — каза Райли. — Знаеш, че в Ню Йорк ме чакат.

— Все пак едва пристигнахме! Трябва да посетя повече церемонии, да говоря с повече старейшини. — Погледна го. — Трябва да го направя, Шон! Близко сме! Усецам го! Не мога точно сега да си тръгна. Ти върви, щом искаш. Но аз ще остана.

— А, не! — поклати глава агентът. — Твърде опасно е! За нищо на света няма да те оставя тук сама!

Лицето на Тес помръкна. Опасенията на Райли бяха основателни.

Той я прегърна през раменете и изрече:

— Какво ще кажеш да се прибираме в хотела? Чувствам се като пребито куче!

Стигнаха до пазара, където ги упътиха. Поеха по закрития тунел на чаршията, където дори и в този късен час търговията кипеше. Плодовете и зеленчуците се редуваха с всевъзможни подправки. Но на ресторанчето за дюнер кебап и ментови млечни напитки не можаха да устоят.

— Не можеш ли да останеш още един-два дена?

— Надали — изсумтя Райли. — Нямах представа колко обяснения трябва да давам само за Рим! За другото да не говорим.

— Да, Рим — въздъхна Тес. Имаше чувството, че беше преди цяла вечност.

— Нашите хора дори не знаят, че сме тук. Трябва да се обадя, за да разбера кога ще ни вземат и дали ще могат да ни вземат директно оттук. Освен това трябва да бъда на бюрото си, да координирам разузнавателната информация и да се уверя, че всички постове са нащрек, за да не изпуснем иранеца и следващия път, когато се появи. — Прегърна я, придърпа я към себе си и допълни: — Виж какво, това не означава, че трябва да се откажеш. Нали вече имаш контакт и тук — онзи туристически агент. Ще му се обаждаш от Ню Йорк. Остави го да ти свърши полевата работа. А ние ще му платим — изглежда ми добър човек. И когато попадне на нещо, ще долетим. Става ли?

Тес не отговори. Гледаше към нещо зад него. Райли се обърна и видя, че тя съзерцава втренчено някакъв магазин за килими. Плешив червендалест мъж тъкмо внасяше в магазина табла от тротоара. Като че ли се готвеше да приключва работния си ден.

— Да не би случайно да ти се е приискало да пазаруваш? — изуми се Райли. — На фона на всичко, което преживяхме?

Тес го погледна презрително и посочи табелата над магазина: „Късметлийски килими“, а отдолу: „Занаятчийска работилница“.

Райли я изгледа слисано.

Тес отново посочи с пръст, сякаш искаше да му каже: „Загледай се по-внимателно!“

И той го направи. И после го видя. Беше с малки букви, в долната част. До телефонния номер. Едно име. Вероятно името на собственика: Хакан Казазоглу.

Казаз-оглу.

Първата дума вече му беше позната от указанията на таксиджията. Но тя някак си не се връзваше с онова, което виждаше пред очите си. Това не беше шивашка работилница.

— Но това е магазин за килими! — възкликна той. — И какво означава „оглу“?

— Често срещано окончание за турските фамилии — отговори Тес. — Означава „син на“ или „потомък на“.

И се запъти към магазина.

Както бе предположила, продавачът на килими действително се оказа потомък на продавач на платове. В отчаянието си тя бе подхождала към него по-искрено, отколкото към старейшината суфи — каза му, че е попаднала на стари библейски ръкописи и се опитва да научи повече за произхода им. След известно колебание дори му ги показа. За съжаление, и той не можа да ѝ помогне кой знае колко.

Не че се опитваше да избегне отговорите. Просто наистина нямаше представа за какво му говори Тес, макар че беше напълно откровен за семейната си история и факта, че е практикуващ суфи.

Но това не я разколеба. Вече беше сигурна, че са напипали следата.

Стана ясно, че не е задължително да търсят шивашка работилница. Това беше просто фамилно име, което би могло да се носи от човек с всякаква професия. И в този смисъл продавачът на килими ѝ оказа неоценима помощ. Направи ѝ списък на всички хора с фамилията Казазоглу, за които се сещаше, както и къде работеха. Оказа се, че са над дузина и с всякакви професии — от продавачи на килими до грънчари. Имаше дори и един стоматолог. Написа ѝ също и други възможни връзки — хора, чиито имена произлизаха от останалите думи за продавач на платове и манифактурист в турския език.

Двамата американци благодариха на услужливия килимар и го оставиха най-сетне да си затвори магазина.

— Не можем да си тръгнем сега! — възкликна Тес, изпълнена с нов ентузиазъм. — Хайде, само още един ден! Излъжи ги, че имаш следа към иранеця. А после все ще измислиш нещо.

Той потри умореното си лице и я изгледа. Ентузиазмът ѝ определено беше заразителен. И на фона на всичко, преживяно през последните няколко дена, той знаеше, че вече се е предал.

Райли се обади на Апаро и му предостави неясна версия, която да предаде на шефа им. А рано на следващата сутрин двамата с Тес се отправиха на обиколка по магазините и работилниците, които килимарят им беше записал.

Хората, които ги посрещаха, бяха невероятно сърдечни и мили. С всяка следваща среща за Тес ставаше все по-лесно да бъде открита с тях и да им показва двата кодекса. Но всичко се оказа напразно. Никой не беше чувал за сандъци с древни книги.

Завършиха деня с последното име от списъка. Оказа се грънчарска работилница, предлагаща изумително разнообразие от многоцветни и красиво изрисувани чинии, вази и гърнета. Собственикът му беше поредният червендалест и добродушен мъж в средата на четиридесетте. Поговориха с него десетина минути, тъй като магазинът беше празен — с изключение на младата му дъщеря и съсухрена стара жена, която той представи като своя майка.

Макар че и тя не можа да помогне, старицата прояви изключително голям интерес към рядката книга, която Тес им показа. Провлече бавно крака към американката и пое внимателно древния сборник. Разгърна го, огледа подробно първата страница, а след това разгърна и още няколко.

— Красива книга — изрече с благоговение старицата, докато оглеждаше съдържанието ѝ. — Колко стара е според вас?

— На около две хиляди години — отговори Тес.

Очите на жената се ококориха от изненада. После кимна бавно, като че ли на себе си, затвори внимателно кодекса, потупа лекичко крехките му кожени корици и отбеляза:

— Това сигурно струва много пари?

— Предполагам — сви рамене Тес. — Изобщо не съм се замисляла по този въпрос.

Което обаче изненада не на шега старицата.

— Но нали затова търсите онези книги? Надявате се да ги продадете?

— О, нищо подобно!

— Тогава защо?

— Не съм много сигурна — отговори откровено Тес. — Това евангелие, както и всички останали, които би трябвало да са в този куп, са част от нашата история. Те трябва да бъдат проучени,

преведени, датирани. А после съдържанието им трябва да бъде разкрито пред всички онези, които държат да научат повече за случилото се в Светите земи.

— Ех, значи тогава ще ги продадете на някой музей! — отбеляза старицата със странни, дяволити пламъчета в очите.

— Може би — усмихна се накриво Тес. — Но не такава е целта ми. Всички тези книги... — Замълча и се замисли. — Не можете да си представите колко хора загинаха, докато ги издирвахме! Най-малкото, което мога да сторя за тях, е да направя всичко възможно болката и страданията им да не са били напразни! Защото тези книги са и тяхно наследство, не само наше!

Старицата наклони глава и въздъхна.

— Е, съжалявам, че не можахме да ви помогнем — рече тя.

— Няма проблеми. Все пак ви благодаря за отделеното време!

След като вече нямаше за какво да си говорят, Райли и Тес се измъкнаха деликатно от неизбежното насочване на разговора към красивите глинени съдове и техните цени, и оставиха трите поколения от фамилията Казазоглу да затворят своя магазин.

Хотелът им беше на десетина минути път пеша. Не беше нищо особено — по-скоро функционален, отколкото луксозен. Но те не бяха на меден месец и сега не им трябваше повече — топлият душ и чистото легло бяха единственото, за което си мечтаеха след дългия ден — поредния от цяла верига дълги дни и още по-дълги нощи напоследък.

Тес седеше унила на леглото. Изглежда, времето ѝ тук приключи. На следващия ден трябваше да си тръгнат с празни ръце. Въздъхна. Целунаха се и поседяха за малко прегърнати в мрака на хотелската си стая, след което Райли извади телефона си и набра мобилния на Ник Апаро.

Тес се насочи към прозореца на стаята, който гледаше към главната улица. Градът постепенно заспиваше и всичко наоколо беше пусто. Вляво от входа на хотела се виждаше една самотна улична лампа. Прииска ѝ се да излезе и да се поразходи, но си спомни, че навън е иранецът.

Да, Райли беше прав.

Тя не можеше да остане тук сама. Трябваше да бъде разумна. А при положение че в Щатите я чакаха майка ѝ и дъщеря ѝ, тя не можеше

да действа по друг начин, освен разумно.

Обърна се за миг към Райли, а после отново плъзна поглед навън. И забеляза самотна фигура, застанала в началото на уличката.

Тес се вцепени.

Силуетът ѝ се стори странно познат.

Младо момиче. Но не кое да е, а момичето от грънчарската работилница.

Не помръдваше. Седеше там и гледаше към хотела. Тес имаше чувството, че момичето гледа право към нея. Погледите им се срещнаха. По гърба ѝ пролазиха тръпки. Като че ли същото изпита и момичето, защото се обърна и бързо изчезна в уличката.

Тес се втурна към вратата, като се разкрещя на Райли:

— Момичето от последния магазин! Навън е! Наблюдава ни!

Изстреля се от хотела и се втурна в уличката, следвана плътно от Райли. Но от момичето нямаше и следа. Тес продължи напред, докато не стигна до кръстовище с друга тясна уличка. Огледа се. Пълно мъртвило.

— Къде изчезна, за Бога? Не може да се е покрила толкова бързо!

— Сигурна ли си, че беше тя? — попита скептично Райли.

— Разбира се! Гледаше право към мен, Шон! Сигурно ни е проследила. Но защо, за Бога? — А после внезапно извика: — По дяволите! Евангелията! Бяха в раницата ми!

Обърна се към хотела, но Райли я задържа и ѝ показа раницата, метната през рамото му.

— Успокой се! Всичко е тук!

Тази раница бе единственото, което бяха взели със себе си в Кония. Освен двата кодекса, в нея се намираше и пистолетът на Райли. Тес въздъхна облекчено.

— Дали пък не търсят тях, а? Дали не се опитват да ги откраднат?

— Може би — отговори Райли и се огледа. — Магазинът им е натам. Може би и момичето е тръгнало в същата посока.

— Хайде, да вървим!

— Защо?

— Искам да знам какво, по дяволите, правеше пред хотела!

Лабиринтът от тесни улички в стария град беше трудно проходим през деня, а какво остава под мъжделивата светлина на редките улични лампи. А когато все пак откриха магазина, той се оказа тъмен и здраво залостен.

Тес се запъти към алуминиевите капаци и започна да барабани като побесняла по тях.

— Хей! Отворете! Знам, че сте там!

Райли я дръпна настрани и изсъска:

— Ще събудиш целия квартал!

— Не ми пука! — изтръгна се от ръцете му тя. — Не е зле съседите им да научат с какви мошеничества се занимават! — И отново забарабани по капациите, крещейки: — Не си тръгвам, докато не отворите! Чувате ли?!

Райли тъкмо се канеше пак да се намеси, когато зад дървените кепенци на прозорчето отгоре светна лампа и малко след това се показа собственикът.

— Какво правите тук по това време? Какво искате?

— Да говоря с дъщеря ви!

— И защо?

— Кажете й, че съм тук! — отсече Тес. — Тя ще се сети.

— Вижте какво, не знам кои сте и защо...

— Прибирай се, аз ще ги посрещна! — прекъсна го глас на турски, идващ от страничната уличка до магазина. От сенките излезе старицата, погледна строго сина си и го накара да се прибере.

Старата жена се обърна към Тес и я изгледа, без да каже и дума. Напрежението по лицето й беше очевидно. А когато се отдръпна, зад нея се показа младото момиче.

— Какво правеше тя пред нашия хотел? — настръхна Тес.

— Говори по-тихо! — отвърна старицата. Изстреля някакво изречение на турски и момичето изчезна.

— Хей! — изпищя Тес. — Къде отива тя?

— Момичето не е сторило нищо лошо! А вие трябва да се махате оттук!

— Да се махна ли? За нищо на света! Искам да знам защо тя ни проследи до хотела! Ако държите, ще се обадя в полицията!

— О, не! — потрепери старата жена. — Моля, вървете си!

Нещо в начина, по който го каза, изведнъж разтърси Тес.

С доста по-омекнал тон тя се приближи до нея и прошепна:

— Знаете ли нещо за онези книги?

— Не, разбира се, че не!

Бързината, с която отрече, беше крайно съмнителна.

— Моля ви! — настоя Тес. — Ако наистина знаете нещо за тях, искам да знаете и следното — има и други, които ги търсят. А те са убийци! Убиха много хора, докато се опитваха да ги намерят! А щом ние ви открихме, възможно е те също да ви открият! В момента за вас тук въобще не е безопасно!

Старицата огледа внимателно Тес — със стиснати устни, склучени вежди и треперещи ръце, издаващи противоречивите чувства, които се бореха в гърдите ѝ.

— Говоря ви самата истина! — изрече Тес. — Моля ви! Трябва да ми повярвате!

— Елате! — промърмори неохотно старицата, обърна се и пое обратно по страничната уличка.

Магазинът бе разположен на първия етаж в къща на два етажа, отделена от съседните с неголям двор. Откъм страничната уличка имаше стъпала, които извеждаха към жилищните помещения на втория етаж. След известно суетене с ключовете, старицата отключи тежката дъбова врата и ги покани вътре.

Минаха през тясно коридорче, откъдето се озоваха в по-голяма стая. Старицата включи лампиона. Огромните френски прозорци гледаха към задния двор. Рафтовете бяха натежали от спомените на един дълъг живот — книги, снимки в рамки и вази. Диванът и фотьойлите бяха покрити с пъстри тъкани кувертюри и ръчно бродирани възглавнички.

— Ще направя кафе — промърмори жената. — Мисля, че ще имам нужда от него. — И напусна стаята.

Из къщата се разнесе звън на чинийки и чаши. Докато чакаше, Тес започна да оглежда многобройните снимки. На всички тях

разпозна по-млади версии на тяхната домакиня. Затаи дъх, когато видя младо момиче, застанало до по-възрастен мъж, очевидно дъщеря и баща. Зад тях имаше дървено приспособление от една отминала епоха, нещо като полуавтоматичен стан.

Стан за производството на платове. От онези, които са използвали някогашните производители и продавачи на платове.

— Това са майка ми и дядо ми — поясни старицата, която тъкмо в този момент се появи в стаята с поднос турско кафе, и се настани на дивана. — Това е семейният ни бизнес от незапомнени времена.

— Така ли? — погледна я с надежда Тес. — И какво стана?

— Дядо ми изгубил всичките си пари. Похарчил ги за някакъв модерен стан, който трябвало да пристигне от Англия, обаче посредникът, на когото го поръчал, взел парите и изчезнал. — Разля гъстото кафе в малки чашки и покани гостите си да седнат. — След това дядо ми умрял от мъка. А баба ми била принудена да измисли нещо, за да оцелеят. Единственото, от което разбирала, било как се пече глина — такъв бил занаятът на нейния баща. И това — разтвори ръце — е резултатът!

— Продават красиви неща — отбеляза Тес, като се настани на дивана до старицата. Райли зае фотьойла срещу тях, като остави раницата на пода до краката си.

— Ние се гордеем с нашия труд! Каквото и да работим, се гордеем с него. Иначе не си струва да се работи. — Отпи предпазливо от кафето си, очевидно реши, че още е твърде горещо, и го остави. Помълча малко, след което въздъхна дълбоко и вдигна очи към Тес. — Е, кажете ми сега — кои сте вие всъщност? И как се озовахте в това затънтено кътче на света?

Тес погледна към Райли, неуверена как да продължи. Само преди няколко минути кипеше от възмущение, защото мислеше, че старата жена се кани да ѝ открадне кодексите. А ето че сега седяха в нейния дом и си разказваха семейни спомени.

Райли ѝ кимна одобрително.

И тя разказа на старицата всичко. Цялата история. От появата на Шарафи в Йордания до престрелката в подземния град. Пропусна само по-кървавите епизоди, за да не я стряска.

През цялото време старицата слушаше съсредоточено. По лицето ѝ проблясваше ту изненада, ту страх. Очите ѝ следяха внимателно

младата гостенка, като от време на време се прехвърляха върху Райли. Понякога, за да си изясни нещо, задаваше въпрос. Към края на разказа ръцете ѝ започнаха да треперят. А когато Тес завърши, тя дълго време запази мълчание.

След като ѝ даде достатъчно време по своите критерии, Тес се престаши и се обади:

— Защо внучката ви ни проследи до хотела? Вие ли я накарахте?

Но старицата като че ли не я чу. Остана втренчена в чашата си, потънала в мислите си. И след поредния си вътрешен спор накрая изрече тихо, без да смее да вдигне очи към гостите си:

— Те просто не са знаели какво да правят с тях. Ние никога не сме знаели какво да правим с тях.

Затвори очи, изпълнена с угризения, а когато най-сетне погледна Тес, като че ли беше прекрачила линията, от която вече нямаше връщане назад.

Тес се загледа неразбиращо в нея. Искаше да се увери, че е чула правилно. И извика:

— Те са у вас? Останалите книги?

Старицата се загледа за момент в нея, а след това бавно кимна.

— Колко са? — едва не скочи Тес.

— Много — отговори невъзмутимо старицата, сякаш говореше за нещо съвсем обикновено. — Онази жена, Майсун. Донесла ги е тук на съхранение. След като Конрад е умрял.

Тес не можеше да повярва. Лицето ѝ пламна. Очите ѝ се стрелнаха към Райли и зърнаха широката му усмивка. Обърна се към домакинята им и попита:

— Значи все пак Конрад действително е имал жена със себе си?

— Запознали са се в Константинопол, където и двамата са живели по онова време.

— А тя е била суфи, така ли? — намеси се Райли.

— Точно така — кимна старицата.

— Какво е станало с тях? — прошепна Тес. — Доколкото знам, Конрад е умрял в долината Зелве?

Кападокия, май 1310 г.

В скалните конуси на тесния каньон Конрад и Майсун откриха селището, което търсеха.

Откъснато от външния свят, то беше струпано около издълбаната в близката скала църква. Появата им стресна жителите му, които не бяха свикнали на чести посещения отвън. Приеха ги резервирано. Макар и неохотно, свещеникът, който обслужваше местната скална църква, даде одобрението си да останат, въпреки очевидните си притеснения, че рицар на кръста е в компанията на непокръстена. За преодоляването на предразсъдъците му помогна и фактът, че Конрад се беше бил за Светите земи и в битките бе изгубил ръката си.

Майсун също допринесе за разтопяването на леда, когато за изненада на отчето цитира определени пасажии от Светото писание. Беше ги научила по време на уроците по религиозна търпимост при своя учител суфи.

Местната акушерка, която беше и лекар на селото, помогна на Конрад да почисти раната на Майсун и да ѝ постави шина, след което им предложиха храна и напитки. Към полунощ двамата вече се бяха сгушили край прозореца на издълбаната високо в един от конусите стаичка, чийто единствен обитател наскоро се бе споминал, загледани в обсипаното с ярки звезди небе.

През цялата вечер Конрад не каза почти нищо и вече половин час мълчеше, като от време на време въздишаше.

Майсун се отдръпна от прегръдките му и го попита:

— Какво има?

Първоначално той не отговори. Дори не я погледна, потънал в меланхолията си. След време, което ѝ се стори цяла вечност, промърмори:

— Всичко това. Което правя. Безпредметно е. Няма никакъв смисъл. Хектор, Мигел... няма ги вече. Само Бог знае какво ме очаква в Кипър. — Въздъхна тежко. — Не мога да го направя сам.

— Ти не си сам!

Той я погледна нежно, трогнат до дъното на сърцето си.

— Ти беше прекрасна! Но въпреки това всичко е безпредметно. Даже и заедно не бихме могли да се справим. Беше много глупаво от моя страна да си въобразявам, че бих могъл да променя нещо!

— Не е така — прошепна тя и се сгуши плътно до него. — Ти намери книгите. И ако не можеш да постигнеш онова, което си беше поставил за цел, това не означава, че не можеш да промениш света!

— Какво искаш да кажеш?

— Искаше да ги използваш по същия начин, по който са били използвани през последните няколкостотин години. Искаше да изнудваш папата с тях, за да освободи приятелите ти и да възстанови ордена ти. Благородна цел, разбира се. Беше длъжен да опиташ. Но ако беше успял, познанието от книгите щеше да остане заключено и скрито от останалия свят.

Конрад я изгледа объркано и рече:

— Именно съхранението на тези книги беше причината, поради която папите ни даваха онова, което искахме. Именно те ни позволиха да се изградим като силен орден и да имаме такива позиции, докато чакаме подходящия момент, за да ги споделим с всички останали.

— А дали този подходящ момент ще настъпи някога? Може би е настанало време да погледнеш на нещата по друг начин. Може би е назрял моментът да ги изнесеш на светло, вместо да продължаваш да ги държиш в мрак.

— Невъзможно! — провикна се Конрад. — Не и сега, когато папата е толкова силен! Виждаш какво се случи с катарите! Инквизиторите са плъзнали навсякъде. Нищо еретично не може да бъде чуто!

— Винаги се намира начин. Погледни Руми! Проповедите му бяха само за любов и за това, да търсим просветлението в себе си! Думите му биха могли да се отчетат като богохулни от всеки консервативен духовник, но ето че те докоснаха сърцето на самия султан и той го покани да живее и проповядва в неговата столица, стана негов защитник!

— Но аз не съм проповедник!

— Така е — усмихна се тя. — Но може би е настанало време да започнеш да мислиш като проповедник! — Притисна се в него, целуна

го и смъкна туниката от раменете си. — Но не в пълния смисъл на думата, разбира се!

Следващите няколко дена обработваха житните ниви заедно със селяните. Нощем обсъждаха евентуалните възможности. Главният проблем все така си оставаше пренасянето на ръкописите. Разполагаха с един собствен кон, а в селото имаше само една каруца, без която селяните не можеха.

С всеки следващ ден гневът и раздразнението му нарастваха. Мисълта за братята му, гниеци по френските затвори, и неспособността му да стори нищо, за да им помогне, го разяждаше отвътре. Само преди една седмица беше вярвал, че би могъл да промени нещо. Ала засадата на турците в каньона бе променила всичко.

А после, на утрото на деветия ден, отново всичко се промени. Селото беше огласено от конски копита и един познат глас, който изрева:

— Майсун! Конрад! Покажете се, ако не искате да изколя мъжете, жените и децата в селото!

Конрад се втурна към прозореца, следван плътно от Майсун. Видяха Касим и двама от наемниците, навлизащи бавно между конусите. До брата на Майсун седеше жена, а той бе опрял нож в гърлото ѝ. Познаха я. Беше сестра на акушерката, която беше превързала китката на Майсун.

— Как са разбрали, че сме били ние? — възкликна Майсун.

— Жената — кимна с глава Конрад. — Взел я е като заложница.

А тя знае имената ни.

— Как са ни открили?

— Алчност и отмъщение — процеди през зъби той. — Вечните двигатели на човечеството.

Конрад впи очи в тримата мъже, които бяха убили приятелите му и осуетили планете му. Мъже, които трябваше да си платят.

— Ще сложим край на това! — Той се приведе през прозорчето и се провикна: — Пусни жената! Слизам!

Касим вдигна глава, видя го и захвърли заложницата си на земята.

Конрад забеляза изкуствената си ръка — висеше като трофей от седлото на турчина. И това го вбеси още повече. Отдръпна се от прозореца, отиде до нишата на стената и грабна ятагана.

— Няма да те пусна сам! — отсече Майсун и се озърна за арбалета си. Но когато го грабна, китката ѝ не издържа тежестта му. Тя примигна от болка и го изпусна.

— Искам да останеш тук! Това е моя битка!

От тона му стана ясно, че думите му не подлежат на обсъждане. Той вдигна арбалета от пода, върна го обратно в нишата и взе кинжала ѝ.

— Помогни ми за кинжала. Завържи го!

Тя откри някакви кожени връзки и с тяхна помощ закрепил кинжала за чуканчето на лявата му ръка.

— Стегни! — заповяда ѝ той.

Острието на кинжала се превърна в продължение на ръката му.

С дясната си ръка той вдигна ятагана и усети яростта, нахлуваща във вените му. После я прегърна и излезе навън.

— Къде е блудницата, която смее да се нарича моя сестра? — излая Касим.

— Вътре — отговори Конрад и препречи входа. — Но първо ще трябва да минеш през мен!

Очите на Касим се превърнаха в две мрачни, злобни цепки и той просъска:

— Тъкмо това възнамерявах да сторя!

И кимна на наемниците. Те извадиха ятаганите си, пришпориха конете си и се втурнаха напред.

Конрад ги видя как се втурват към него, един до друг, и зае отбранителна позиция — с присвити колене, изправени рамене и вдигна ятагана. Старите инстинкти се събудиха и отново забавиха времето, фокусирайки цялото му внимание върху враговете му, като му дадоха възможност да прецени и да планира ударите си със смъртоносна точност.

Забеляза слабо място в позицията на ездача отляво, който беше десничар, и реши да свали първо него. И когато те се озоваха на десетина метра от него, той се втурна напред под добре премерен ъгъл, насочвайки се към мъжа вляво. Този негов ход ги принуди да дръпнат бързо юздите на конете си, за да променят посоката на атака.

Но Конрад беше изчислил и тази тяхна реакция. Стигна до ездача вляво тъкмо навреме. И докато турчинът се опитваше да овладее жребеца си, Конрад замахна и острието на ятагана му го посече през корема. Наемникът се строполи на земята. Рицарят скочи отгоре му и го довърши, забивайки кинжала в сърцето му.

Вторият ездач дръпна юздите на коня си, направи бърз завой и вбесен се втурна като хала напред. Конрад не помръдна. Остана здраво стъпил на земята, за да даде на ума си необходимото време да открие слабото място в безразсъдната атака, подготвяйки мускулите си за следващия удар.

Видя го и направи своя ход — сви встрани, като остави тялото на загиналия турчин между себе си и ездача, за да обърка атаката му. И този ездач допусна същата грешка като другия — позволи на рицаря да се озове от противоположната страна на острието му и да нападне откъм незащитения му фланг. Конрад замахна с ятагана, впрягайки всичките си сили, и отвори огромна рана в бедрото на наемника, като почти го отсече. Ездачът инстинктивно дръпна юздите, шокиран от гледката на оголените си мускули. Рицарят не му остави време дори да си поеме дъх. Втурна се след него и го нападна още преди турчинът да разбере къде е противникът му. Удари го отдясно, посече гърба му, свали го от седлото и със следващия удар го довърши.

Точно в този момент стрелата се заби в рамото му.

Удари го отзад, със силен, разтърсващ удар.

Конрад потътри крака напред, задвижен от инерцията на удара, а после бавно се завъртя.

Касим беше слязъл от коня си. Стоеше на десетина метра до него с арбалет в ръка. Хвърли го и изтегли ятагана си.

Конрад веднага разбра, че раната му е сериозна. Стрелата го беше уцелила в дясното рамо, в силната му ръка. Всъщност, в единствената способна ръка. Онази, която му бе необходима, за да размахва меча. Стрелата се бе забила в ключицата му, отприщвайки порой от болка и при най-дребното движение.

Болка, която той трябваше да игнорира, ако смяташе да се защитава.

Касим продължаваше напред, без да спира, приковал очи в Конрад. После крачките му се ускориха и той се хвърли върху рицаря.

Конрад се дръпна встрани, като отмести тялото си от пътя на вражеския ятаган и блокира удара. Последва звън на метал в метал. Ударът отекна през цялото тяло на Конрад и рамото му пламна от болка.

Усети, че коленете му започват да се подгъват, но не можеше да им позволи точно сега да го предадат.

Касим се завъртя и отново замахна — острието му направи пълно завъртане, преди да се сблъска отново с ятагана на Конрад.

Едва третият удар успя да изтръгне ятагана от ръката на Конрад. Пръстите му вече не бяха в състояние да се противопоставят на агонията в рамото му.

Касим се закова на място, дишайки тежко. Погледът му се насочи към кинжала, привързан към сакатата ръка на Конрад, и усмивката му се превърна в подигравателен смях.

— Не знам дали да те убия, или да отсека и другата ти ръка. А може би и краката ти. И да те оставя да живееш като жалък сакат червей. Може да осакатя и нея.

Ставаше му все по-трудно да диша. В устата си усети вкуса на кръвта. И тогава осъзна истината — стрелата не бе пронизала единствено рамото му. Беше достигнала и до белия му дроб.

И разбра, че това е краят.

Касим вдигна ятагана си като палач и го задържа във въздуха.

— Какво пък! По-добре да го направя сега, преди да ме лишиш от удоволствието...

В същия миг лицето му се вкамени, когато стрелата се заби в гърба му и излезе през гърдите му. Огромна стрела.

Сведе очи към окървавения ѝ връх, който се подаваше между ребрата му, и по лицето му се изписа изумление. Обърна се бавно. Конрад проследи погледа му.

Майсун стоеше до коня на брат си.

С арбалет в ръка. И болка, изписана ясно по лицето ѝ.

А до нея беше жената заложница. И стискаше сноп стрели.

Касим направи крачка към жените, обаче рицарят не възнамеряваше да му позволява подобен ход. Изправи се тежко на крака и използвайки инерцията на тялото си, заби кинжала си в гърба му. Двамата мъже се строполиха на земята в кърваво, прашно кълбо.

Турчинът потрепери и изгъгна нещо. Очите му се разшириха и се приковаха върху рицаря с безумна ярост. Потръпна за последен път и тялото му се отпусна безжизнено.

Конрад отпусна глава върху твърдата земя. Вторачи се в небето. А после усети Майсун. Тя пое главата му в скута си, прокара пръсти през косата му и през сълзи прошепна:

— Не ме напускай, моля те!

— Никога! — отговори той.

Но знаеше, че я лъже. Кръвта в устата му вече беше започнала да блика като фонтан. Дишането му стана още по-накъсано.

— Пази ги! — прошепна той. — Намери начин! Спаси ги! Може би някой ден някой друг ще стори онова, което ние не успяхме!

— Ще ги пазя! Обещавам! Непременно ще ги пазя!

— Погребали го там, в църквата. А после Майсун пристигнала в Кония и се заселила тук — продължи старицата. — Станала член на една суфитска ложа. През следващите месеци се връщала многократно в онази пещера — сама, само с един допълнителен кон. Докарала книгите. Скрила ги и на никого не казала за тях. А после, години по-късно, срещнала един човек.

— Производител и търговец на платове — предположи Тес, която следеше като хипнотизирана всяка дума на старицата.

— Да. Той бил член на същата ложа. Майсун му се доверила. Казала му тайната си. Двамата се оженили и започнали нов живот заедно тук, в Кония. — По лицето на старата жена се разлива тъжна усмивка. — Това са моите предци.

— Значи стенописът, онези редове от поемата... са допълнени по-късно? — не се стърпя Тес.

— Да — кимна жената. — По-късно тя се върнала и заръчала да ги изпишат в църквата, където Конрад бил погребан.

— Но вие откъде знаете всичко това? — не се стърпя и се намеси Райли.

Старицата се изправи с мъка на крака и се запъти към старо писалище. Поразрови се из него и намери ключе, с което отвори едно от чекмеджетата му. Оттам извади няколко ръкописни страници, пожълтели от времето. Тес не бе в състояние да ги разчете, тъй като бяха изписани със ситни арабски букви — азбуката, използвана в Турция преди 1928 година.

— Тук се разказва цялата история — поясни домакинята им. — Всичко, което Конрад е споделил с Майсун. Документът се предава в рода ни от поколение на поколение. Така е вече седемстотин години.

— И през всичкото това време книгите са останали скрити? — не можеше да повярва Тес.

— Майсун обещала на Конрад да ги пази, както и да се опита да ги сподели със света. Но по онова време нямало начин да го направи.

Между Изтока и Запада зеела огромна пропаст. А по нашите земи селджукските турци вече били на път да отстъпят владенията си на османците и техните орди „войници на вярата“. Османците пък страдали от манията да създадат империя на исляма. А последното нещо, което Майсун искала, било тези текстове да бъдат използвани като оръжие за дискредитиране на християнската вяра.

Тес и Райли се спогледаха. Думите на старицата им напомниха за вчерашния им разговор. Жената долови насоката на мислите им и се усмихна тъжно. После продължи:

— Не знаела също и към коя от силите на Запада да се обърне. Тамплиерите вече ги нямало. Църквата била в апогея си. Никой, дори и крал, не би посмял да застраши могъществото ѝ.

— Значи книгите са останали скрити... тук?

— Точно така — кимна старицата. — Скрити на сигурно място. Очакващи своя ден.

Сърцето на Тес се сви. Повтори въпроса си.

— Точно тук ли?

Старицата кимна.

— Може ли да ги видим?

Първоначално жената не отговори. После стана от дивана, насочи се отново към писалището и взе оттам някакви ключове. И ги подкани:

— Хайде, елате!

Излязоха от дневната и тръгнаха през тъмен, тесен коридор. В единия му край беше кухнята, от която като че ли се влизаше в друга стая. Таванът на коридора беше по-нисък, отколкото този на дневната, и от едната му страна бяха подредени шкафове. На отсрещната стена висеше красив килим. Старицата отвори един от шкафовете, извади от него фенерче, а после отиде до килима и го бутна настрани. В стената зад него и почти невидима в тъмнината се виеше тясна стълба, не по-широка от човешки ръст.

Старата жена влезе в нишата и заслиза внимателно по високите, виещи се надолу стъпала. Тес и Райли я последваха. Стъпалата извиваха два пъти, след което завършваха с тесен тунел с груби, неравни стени. Мястото приличаше на подземния град, в който бяха попаднали наскоро, и Тес се зачуди дали не е бил изработен по същия метод.

Старицата ги поведе покрай поредица дървени врати, подредени от едната страна на тунела, и след тридесетина метра стигна до последната, разположена точно срещу тях. Отключи я и ги покани.

Намираха се в малка стая. По-скоро вграден гардероб. Беше с нисък таван, без прозорци и подобно на камерите в подземния град, не допускаше нито горещината, нито влагата. Стените ѝ бяха покрити с рафтове. Рафтовете на свой ред бяха покрити с книги.

Стари книги. Малки, подвързани с кожа, древни кодекси. Най-старите книги на планетата — евангелия на две хиляди години, от най-ранните дни на Църквата. Десетки текстове.

Тес не можеше да повярва на очите си.

Едва успя да отрони:

— Може ли?

Старицата я подкани с очи.

Тес протегна ръка и взе една от книгите. Беше доста сходна на онези, които бе открила в гроба на Конрад. Същият тип кожена подвързия, същата сгъвка на задната корица, същата кожена връзка около нея. И изглеждаше в същото добро състояние. Поколеба се, но после отвори внимателно корицата и надникна. Беше на същия език — койне гръцки.

Преведе заглавната страница: „Евангелие на Ева“. Никога не беше чувала за нещо подобно.

Старицата я изгледа усмихнато и отбеляза:

— И на мен ми направи впечатление някога. Обаче не е онази Ева, за която си мислите.

Тес я изгледа изненадано.

— Вие сте чели книгите?

— Не всички. Понаучих малко коптски и старогръцки и успях да разбера някои от нещата, които пише в тях.

В гърдите на Тес се надигна тревожен въпрос.

— Ако ви попитам за конкретен текст, бихте ли могли да ми кажете дали е тук, или не?

— Вероятно — сви рамене старицата.

Тес си пое напрегнато въздух и каза:

— Преди няколко години държах в ръцете си книга, която смятах за дневника на Исус. С неговия собствен почерк. Неговият личен дневник.

— Вие сте го виждали?

— Да, но не можех да определя със сигурност дали е истински, или е фалшификат. А после нямах възможността да го подложа на лабораторни тестове, за да разбера. Знаете ли нещо за него? Имате ли представа дали е бил истински?

Жената се усмихна и поклати глава:

— Не, не е бил. Бил е фалшификат.

Категоричността на отговора ѝ сащиса Тес.

— Откъде сте толкова сигурна? — извика тя.

— От писмото на Майсун. Конрад ѝ разказал и за дневника. — Замисли се и допълни: — Успели са да го направят само защото са разполагали с всички тези книги! — И посочи рафтовете древни текстове.

— Почакайте малко! Искате да кажете, че през цялото време тамплиерите са били наясно със съществуването на еретичните кодекси?

— Не само са били наясно, те не биха могли да съществуват без тях! Именно така е започнало всичко. С първоначалните им Пазители — мъжете, които се грижели за тях и ги пазели в Имперската библиотека на Константинопол. Те са планирали всичко.

— Идеята за тамплиерите е родена в Константинопол? — възкликна Тес.

Старицата кимна и поясни:

— Пазителите са охранявали съкровището от Никея векове наред, още откакто Хозий го спасил от изгаряне и го пренесъл на безопасно място в Константинопол. Та Пазителите го охранявали и чакали подходящия момент, за да го огласят пред света. Ала този момент като че ли никога не идвал. А към края на първото хилядолетие светът тръгнал по още по-мрачен път. Папата вече правел каквото си иска. И когато му хрумнала идеята за свещен кръстоносен поход, при което заповядал на християните да тръгнат на война и да започнат да убиват в името на Христос, Пазителите разбрали, че той се е самозабравил, потъпквайки безскрупулно посланието на Исус. Същевременно кръстоносците спечелили битките и дали на папата още по-невиждана власт. С контрола над Светите земи и при положение че всички европейски монарси целували краката му, папата постепенно се сдобил с власт над целия познат тогава свят.

Пазителите били ужасени и преценили, че трябва да сторят нещо. Налагало се бързо да намерят начин да му дръпнат юздите. Тогава решили да създадат контрасила на папската. Военна организация, която да се възправи срещу върховенството на Рим и да го държи под контрол. Пазителите знаели, че разполагат с могъщи съюзници — ето ги! — И тя разпери ръце към древните текстове. — Преценили, че заплахата от огласяването им би била достатъчна, за да сплаши папата и да го накара да им даде всичко, което пожелаят. Но усещали, че им трябва и нещо повече. Искали да бъдат напълно сигурни. Нуждаели се от още една книга — една невероятно могъща книга, която да ужаси Рим и да го накара да се подчини. Така решили да създадат върховното евангелие!

— Личният дневник на Исус Христос — обади се със светнали очи Тес.

— Именно! — кимна старата жена.

Тес и Райли се спогледаха, очевидно спомнили си онзи паметен миг преди няколко години, когато стояха на скалата и гледаха как бушуващото море поглъща страниците от велен. Спомниха си за отговора, който така и не получиша тогава.

Старицата продължи:

— Разполагали с всички тези текстове, на които да се опрат, на които да базират фалшивия си шедьовър, за да го превърнат в истински. Благодарение на това никой нямало да се усъмни в достоверността на находката им. Нали в крайна сметка всички тези книги са истински?! И би изглеждало напълно естествено сред тях да е и дневникът на Исус! Затова, щом избистрили плана си, Пазителите се задействали. Издирили и други, които споделяли притесненията им. Рицари, учени и просветени мъже от цяла Европа, с които се били запознали през годините в библиотеката. Намерили деветима.

— Първите деветима тамплиери — вметна отново Тес. — Хю дьо Пейан и хората му.

— Та те отишли в Йерусалим, явили се пред краля и му казали, че искат да защитават поклонниците. Той им дал за щаб руините на стария храм. И след девет години, през които уж непрекъснато копаели, те изпратили съобщение до Рим, че са открили нещо смущаващо. Папата веднага изпратил съветниците си. Рицарите им показали някои от евангелията, които виждате тук. А после им

показали и най-важното — дневника на Исус, който били съставили. Хората на папата се ужасили. Връщайки се в Рим, те потвърдили находката. А после папата дал на тамплиерите всичко, което поискали, в замяна на тяхното мълчание.

Тес имаше чувството, че ѝ се завива свят. Информацията беше толкова много и толкова неочаквана.

— А след това са изпратили евангелията обратно в Константинопол? — попита тя.

— Разбира се. Там книгите са били в безопасност векове наред. А Светите земи били военна зона. Пазителите държали да бъдат сигурни, че евангелията са на сигурно място.

— Но не и дневникът на Исус, нали?

— Той останал при тамплиерите в Акра. Именно той бил източникът на тяхната сила, затова го държали под око. Кое то било огромна грешка, разбира се. Но не забравяйте, че той бил фалшификат. От гледна точка на Пазителите стойността му била единствено стратегическа, а не историческа.

Тес вече се опитваше да сглоби мозайката.

— А през 1203 година армията на папата е пред портите на Константинопол. И Пазителите изпращат сигнал за помощ.

— Точно така. Тамплиерите веднага изпращат няколко от своите хора, които да отнесат книгите на безопасно място. Обаче ги губят. Сто години по-късно Конрад и Майсун отново ги откриват и спасяват.

— А какво е станало с Пазителите? Майсун не се ли е опитала да се свърже с тях?

— Опитала се е, разбира се — отговори старицата. — Но вероятно са били убити от агенти на папата, които са имали за задача да открият съкровището.

— Така Майсун и нейните потомци, тоест вашата фамилия, сте се превърнали в новите Пазители.

Старицата кимна и изрече:

— Хайде, елате! Ще направя още едно джезве кафе.

Тримата се качиха обратно в кухнята, където старицата напълни отново джезвето с вода и го сложи на газовия котлон. В стаята се възцари тягостна тишина.

— Онези убийци... все още ли ви търсят? — обади се домакинята.

Тес кимна.

— Значи трябва да ги преместим. Не бива да остават повече тук. Можете ли да ги отнесете на безопасно място?

Тес онемя от изненада. Едва успя да промълви:

— Разбира се!

Раменете на старата жена сякаш се огънаха под тежестта на решението, което беше взела.

— Нямам голям избор, нали така? А може би и не е чак толкова лошо. Трябва да разберете, че онези книги са много по-важни от нас. И винаги са били. Те са товар, предаван от поколение на поколение. — Поклати печално глава. — Никого не съм молила за него. И никога не съм имала избор — така, както не са имали и предците ми. Но сторих онова, което се очакваше от мен, подобно на всичките си предци. Няма съмнение, че и синът ми би сторил същото. Но с каква цел? Какво бихме могли да сторим с тях оттук нататък? Ние сме прости хора, госпожице Чайкин. А това... това нещо долу заслужава сериозно внимание, което би могло да му бъде дадено от хора като вас. Така че вие правите огромна услуга на мен и на моите потомци. Освобождавате ни от огромен товар, след като казвате, че отново има хора, които са готови да убиват заради него. — Хвана ръцете на Тес и я погледна в очите. — Трябва да ги отнесете оттук и да сторите с тях онова, което считате за най-добро! Ще го направите ли?

— За мен ще бъде чест — обърка се Тес.

— Не се притеснявайте! — намеси се Райли. — Аз ще се погрижа за вашата лична безопасност, докато всичко приключи!

Бръчките по лицето на старицата като че ли се отпуснаха облекчено, но веднага след това веждите ѝ се склочиха въпросително.

— А какво ще направите с тях?

— Първо ще бъдат фотографирани и каталогизирани — обясни ѝ Тес. — И преведени. Едва след това ще помислим с кого да ги споделим и как да го направим, без да предизвикваме брожения.

Тези думи като че ли не убедиха старицата.

— На Ръкописите от Мъртво море все още се гледа с подозрение — изтъкна изненадващо компетентно тя. — Евангелията от Наг Хамади почти не се познават от широката публика. Какво ви кара да смятате, че тези книги ще бъдат приети по-различно?

— Длъжни сме да опитаме! Те са част от нашата еволюция като цивилизация! И ще ни помогнат да се сдобием с просветление. Но всичко трябва да бъде направено бавно и внимателно. И в подходящия момент. Наясно сме, че не всички хора ще бъдат убедени, не всички дори ще се заинтересуват от тях.

Защото за онези, които искат да вярват, които имат нужда да вярват, нищо не би имало значение. Те винаги ще вярват, ако ще и самият Христос да им се яви и да им каже, че са глупаци!

Но за хората с по-отворени умове, които държат сами да вземат решенията си, те... заслужават да разполагат с цялата информация. Дължим им го!

Старицата кимна, очевидно най-сетне постигнала мир в душата си след внезапното си решение. В същия миг от дневната нещо проскърца. Райли и Тес се сковаха. Той вдигна ръка към устата си, за да им даде знак да мълчат.

Пристъпи до вратата на кухнята и се заслуша. Не чу нищо, но ръката му по инерция се насочи към гърба му, за да потърси пистолета. Едва тогава се сети, че той не е в него, а в раницата, която бе оставил в дневната.

Огледа се и до мивката забеляза огромен кухненски нож. Грабна го и изгаси лампата. Стаичката потъна в мрак. Единствената светлина идваше от оранжево-сините пламъци на газовия котлон.

Старицата си пое дълбоко дъх.

Тес видя как Райли се измъква от кухнята и изчезва от погледа ѝ. Задържа дъха си и се заслуша. Еуфорията ѝ от последния половин час се бе изпарила. В следващия миг се разнесоха ядни мъжки ругатни и някой с трясък се стовари на пода.

— Хайде, дами! — изрече иранецът и светна лампата в кухнята. Усмихна се небрежно и ги подкани с пистолета си да излязат. — Заповядайте при нас! Купонът едва сега започва!

Райли отвори бавно очи. Главата му се разцепваше от болка. Осъзна, че е на пода в дневната. Ударът бе дошъл от приклада на автомат, който го запрати на земята още преди да успее да види кой го удря.

Но сега ги виждаше. Трима мъже, които не познаваше. А после видя и иранец, който вкарваше в дневната Тес и старата жена с пистолет, насочен към главите им.

— Сядайте! — заповяда той и със заглушителя на пистолета бутна Тес към дивана.

Двете жени приседнаха на ръба на дивана. Иранецът изля някакви заповеди на хората си на език, който Райли не разбираше, и ги отпрати. Тримата очевидно отиваха да огледат къщата.

Райли плъзна поглед из стаята и забеляза раницата на Тес, в която беше пистолетът му. На около осем крачки от него нищожно разстояние за здрав човек, ала непосилно за човек в неговото положение.

Райли си пое дълбоко въздух и погледна към иранец. Сякаш усетил погледа му, той сведе очи към него. Не изглеждаше в най-добрата си форма. Лицето му беше доста по-изпито, отколкото си го спомняше. По челото му бяха избили капчици пот. Но най-натрапваща се от всичко бе яростта, която проблясваше в очите му. Агентът реши да си трае. Ситуацията беше твърде напрегната, а той — прекалено слаб, за да я провокира. Предпочете да изчака своя миг и сведе очи към пода, демонстрирайки подчинение.

С изненада установи, че лявата ръка на иранец е превързана много добре. Превръзката беше изрядна и чиста, макар че на места през нея се просмукваше кръв. Направи бърза преценка на ситуацията и реши, че хората на терориста вероятно са от ПКК — войнстващите кюрдски сепаратисти, които Иран открай време финансираше и въоръжаваше. Те притежаваха достатъчно лекари с огромен опит в лечението на огнестрелни рани.

— И какво става с вас? — обади се внезапно иранецът и разпери театрално ръце. — В един момент се настанявате в хотелската си стая за една приятна любовна нощ, а в следващия се щурате из града като обезумели! Каква ли е причината за това среднощно гостуване?

Из къщата се разнесе вик.

Иранецът се обърна, каза нещо на непознатия си език, а после се обърна към Тес и се усмихна. Миг по-късно на прага се появи един от хората му с праметнат през рамо автомат „Калашников“ и с няколко книги в ръце.

Иранецът ги взе, огледа ги, а после се обърна отново към Тес с триумфално изражение.

— Аха, още евангелия значи! — Задържа погледа ѝ за момент, а после зададе въпрос на своя човек. Отговорът му сериозно го впечатли. — Цяла стая с древни кодекси?! — Извърна се към Тес. — Е, както изглежда, упоритостта ти беше щедро възнаградена!

Тес не му отговори.

Иранецът сви рамене, излая още няколко заповеди на човека, донесъл книгите, и излезе от стаята. Мъжът вдигна автомата си и го насочи към тях.

Инстинктите на Райли се събудиха. Изчака мъжът да отмести поглед от него и се втурна към раницата на четири крака.

Мъжът го видя и се разкреця. Райли забеляза ботушите му, насочващи се към него, и чу писъка на Тес, докато се присягаше към раницата, но не успя да стигне до нея — получи мощен ритник в бъбреците. Претърколи се от болка. Мъжът приклекна над него, засипвайки го с гневни ругатни, но не забравяше да поглежда и към жените.

Накрая Райли се спря до масичката от другата страна на фотьойла. Превиваше се от болка и едва успяваше да си поеме дъх. Надникна изпод притворените си клепачи и забеляза надвесения над него мъж. Човекът очевидно бе крайно неспокоен и уплашен. И стоеше на не повече от половин метър от него.

Райли задържа дъха си за момент и неусетно плъзна ръка под масичката до него. Пръстите му напипаха кухненския нож, който бе избит от ръката му, когато го нападнаха.

Иранецът извика нещо от дълбините на къщата.

Пазачът им се обърна към вратата, за да му отговори.

Със светкавична скорост Райли заби ножа в крака на кюрда. За миг мъжът се вцепени от болка. В следващия миг Райли сграбчи с лявата си ръка дървения приклад на автомата, забивайки десния си лакът в лицето му. От носа му бликна кръв. Автоматът произведе три последователни откоса в пода. Райли натисна още по-силно, за да се увери, че дулото на „АК-47“ е насочено далече от двете жени, като същевременно се завъртя и заби другия си лакът в гърдите на пазача. Използва набраната инерция и се опита да изтръгне оръжието от ръцете му, но точно в този момент в стаята влетя вторият от хората на иранеца.

Райли мълниеносно отметна глава и я заби в черепа на омаломощения пазач, а после го изви така, че насочи автомата му директно към неговия колега на прага. Докато онзи се усети какво става, Райли стисна пръстите на кюрда, поставени на спусъка. Последва нов троен откос. Наемникът на прага се залюля и от гърдите му бликна мощен червен гейзер.

— Махайте се оттук! — изкрещя той към двете жени, докато продължаваше да се бори с кюрда. — Бягайте! — И посочи с глава към френските прозорци, отвеждащи към задния двор.

Тес и старицата се втурнаха към прозорците в мига, в който на прага се появи третият кюрд. Иранецът беше плътно зад него.

Агентът изтръгна оръжието от захвата на пазача си и го запрати към новодошлия. Автоматът се завъртя няколко пъти през стаята, обсипа с куршуми дивана, заби се в гърдите на стрелеца и отклони неговите куршуми.

Райли вече се движеше като светкавица. Нямахше нито миг за губене, ако искаше да спечели на Тес и старицата достатъчно време, за да се измъкнат. Не действаше съзнателно. Инстинктите, изковани с годините тренировки и полева работа, взеха превес над разсъдъка му и се разпореждаха с мускулите му. Усети някакво завихряне около себе си, ръката му се сви в юмрук и се заби в бузата на мъжа, с който се бореше. Видя, че краката му правят две огромни крачки, прехвърлят се над дивана и се стрелват към кюрда, запрацайки и него, и иранеца обратно към вратата.

Иранецът изкрещя от болка в мига, в който ранената му ръка се удари в пода, но коляното му се издигна и се заби в слабините на агента. Райли се залюля и падна на пода. Със замъглени очи забеляза,

че Тес и старицата най-сетне бяха успели да отворят френските прозорци и се измъкнаха.

Но иранецът вече бе напипал падналия автомат.

Райли трябваше да спечели на жените още една секунда.

Скочи и сграбчи с две ръце автомата на иранеца, след което го отклони и го удари в стената. Иранецът изсумтя от болка. Райли разполагаше с две здрави ръце, затова измъкна „АК-47“ от захвата на иранеца, извъртя го нагоре и заби дървения му приклад в челюстта на противника си. От устата на иранеца бликна кръв и опръска стената зад него, а ранената му ръка се вдигна, за да блокира следващия удар.

За Райли тя бе като червено платно за бик.

Вдигна за пореден път приклада на автомата и замахна с него към ранената ръка на иранеца, забивайки я в стената.

Иранецът изпищя като животно, когато тежкия приклад строши костите и разкъса сухожилията на ръката му. От неописуемата болка краката му се подкосиха и той се свлече на пода. Райли вдигна отново приклада, надявайки се този път да го забие в главата на терориста и веднъж завинаги да сложи край на тази история.

Но точно тогава нещо твърдо го удари в тила и ръцете му се отпуснаха безсилно. Останалото беше неясна плетеница от юмруци, удари с лакти и ритници, които заваляха върху него от всички посоки. А после дойде и последният ритник в лицето му, който сложи край на светлината и го потопи в безпамятен сън.

Родос, Гърция

Колесникът на самолета се отлепи от пистата и „Чесната“ се издигна в ясното синьо небе. Последните дни бяха изключително напрегнати за Бени Щийл — вече едва издържаше да се върти около машината си на международното летище „Диагорас“ на остров Родос, но нямаше друг вариант, тъй като всеки момент очакваше сигнала на Захед. Когато обаждането най-сетне пристигна в малките часове на нощта, пилотът беше дълбоко заспал. След разговора отново заспа за няколко часа, за да поеме сега с първите лъчи на зората.

Пое курс на югозапад, към друг, по-малък остров — Касос, официалното му направление. Той беше в противоположната посока на онази, към която всъщност се беше запътил, но беше най-подходящ за заблуда, тъй като летището там беше малко и без контролна кула. А ако не искаше да събуди нечий подозрения, той беше длъжен да следва стриктно летателните процедури. Откриването на пробойни в процедурите беше станало втора природа за Щийл. Той отлично знаеше какво прави, може би най-добре от всички в този бранш.

Достигна определената височина за по-малко от минута и отново се свърза с кулата в Родос. Беше инструктиран да превключи на честотата на приемащата контролна кула. Направи го, получи разрешение да остане на четиристотин и петдесет метра за целия път до Касос, а после отново да превключи, този път на честотата на Атина. Той изпълни нареждането. Но заедно с това направи и още нещо — изключи транспондера си. Без него кодът на транспондера на самолета му, неговата височина и регистрационен номер нямаше да се появят на радара на кулата. Самолетът щеше да си остане само като анонимна примигваща точка.

Продължи още малко преструвките, остана на обявения курс още една минута, след което внимателно слезе на височина сто и петдесет метра. Свърза се пак с кулата, но не получи никакъв отговор. Което го накара да се усмихне. Знаеше, че не могат да го чуят. Вече беше

излязъл от обхвата на радиочестотите им. Което означаваше, че е и извън честотата на радарите им.

Сега вече можеше да поеме накъдето си искаше, напълно необезпокояван.

Зави наляво, пое на юг и мина над югозападния край на Родос. Продължи в това направление още десетина километра, вече над открито море. А после направи рязък завой и насочи самолета на североизток, към истинската си крайна цел — отдалечено място на около петстотин километра оттук, в сърцето на Турция.

На тази височина видимостта беше изключително лоша. Лекият вятър и високото атмосферно налягане бяха породили тънка мъгла, която се носеше над водата. Заради нея Щийл не виждаше контурите на остров Родос, което всъщност беше много добре. Означаваше, че и него никой не го вижда. Превключи на радара за времето, който освен това щеше да му покаже евентуални морски съдове пред него. Така щеше да разполага с достатъчно време да ги заобиколи и да продължи тайния си полет.

Знаеше, че при тази малка височина ще стигне дотам за малко повече от час. За престой на земята не беше планирал повече от няколко минути, което означаваше, че общото му пътуване щеше да обхване два часа и половина. Което беше перфектно за пътешествие до малък остров без контролна кула. Нямахше да липсва на никого.

Погледна часовника си, а после извади сателитния телефон и се обади на Захед. Уведоми го за местоположението си, а после се отпусна назад и се загледа в панорамата на турското крайбрежие, която се откриваше от кабината му. Ако всичко вървеше добре, до края на деня се надяваше да се освободи от компанията на иранеця. След това щеше да се насочи директно към вилата си в Малта, да се излегне на шезлонга със студена бира в ръка и да обмисли как да похарчи поредната солидна порция лесни пари.

Мансур Захед чакаше в края на соленото езеро и наблюдаваше как слънцето се откъсва от далечния край на кристалночистата водна повърхност.

След няколко часа тя щеше да изглежда като безкрайна бяла повърхност под яркосиньото небе. Точно сега обаче слънцето я беше

обагрило в бронзово сияние. „Поредният шантав пейзаж“ — каза си той. Напоследък се бе нагледал на достатъчно шантави пейзажи. Целият този прокълнат регион изглеждаше така, сякаш бе пренесен от друга планета. Успокояваше го мисълта, че съвсем скоро ще се върне отново у дома. Където щеше да бъде възхваляван, че е постигнал невъзможното.

Че е донесъл такъв невероятен трофей.

Утрото бе доста хладно, но не тази беше причината, поради която Захед потреперваше. Тази нощ бе изгубил твърде много кръв и дори силните болкоуспокояващи не успяха да му помогнат. Знаеше, че се нуждае от спешна медицинска помощ. Ръката му ставаше все по-зле. Беше наясно, че има вероятност да я изгуби, а в най-добрия случай тя вече нямаше да може да му служи така, както досега. Но засега медицинската помощ щеше да почака. Най-важното бе да се измъкне по-скоро оттук. Американката успя да му се изплъзне. Сигурно вече бе алармирала турските власти и те са тръгнали по петите му.

Телефонът му иззвъня. Захед го вдигна и се обърна в противоположната посока, към хоризонта. Не след дълго забеляза миниатюрната точица в небето, носеща се ниско и бързо към него. Съобщи на Щийл, че всичко е чисто, после даде знак на хората си. Двигателите на двата джипа, паркирани един след друг, се събудиха. После се включиха фаровете им — две ясно различими светлини в червено и жълто на фона на идеално равния меден фон.

Захед видя как самолетът застава успоредно на оста, очертана от двата джипа, и огледа импровизираната писта пред тях. Изглеждаше идеална — суха и твърда, без нито една гънка. Няколко секунди по-късно тихото жужене на „Чесната“ проряза тишината. В началото бе наистина жужене, което обаче скоро се превърна в оглушителен рев. Самолетът се спусна ниско над паркираните коли, коремът му буквално докосна покривите на двата джипа, след което се приземи безупречно.

Товаренето не отне много време. Двигателите все още работеха, когато кашоните с кодексите бяха натоварени на борда и подредени зад двете задни седалки. След това дойде ред на човешкия товар.

Шон Райли.

Изнесоха го до самолета и го хвърлиха зад една преграда в самия край на машината. Все още в безсъзнание. Но жив. Точно както го

искаше иранецът.

Не повече от четири минути след като колесникът бе докоснал земята, „Чесната“ отново беше във въздуха. А час и единадесет минути по-късно беше обратно на летище „Диагорас“. Но там не прекара повече от двадесет минути. Служителят, който се доближи до самолета, беше същият, с когото Щийл си бе имал работа, когато за първи път се приземи в Родос. Затова не си направи труда да го проверява повторно. Захед изчака формалностите, скрит зад преградата. Бени Щийл попълни всички формуляри, получи разрешение за излитане и пак се издигна.

До иранското въздушно пространство оставаха по-малко от три часа.

Райли се събуди рязко. В ноздрите му нахлуваше отвратителна воня, която му напомни за гниещи трупове. Очите му се ококориха, събуждайки и мозъка му.

Само на няколко сантиметра от лицето му беше иранецът. Ръката му кръжеше пред носа на агента, хванала шишенце амоняк, което бе задържала там малко повече от необходимото. Терористът се потеше обилно и очевидно се бореше с болката си, но като че ли се наслаждаваше на неудобството, което причиняваше на врага си. Накрая дръпна шишенцето от носа му и се изправи, с което му даде възможност да го огледа от глава до пети.

— Събуди се, значи. Хубаво. Не исках да изпускаш шоуто.

Райли нямаше представа какво му говори иранецът. Между думите, излизащи от устата му, и техния смисъл, имаше отчетливо забавяне. Но не му се сториха обещаващи. Сети се за Тес и се озърна, но не я видя.

— Не, тя не е тук — рече иранецът, разчел мислите му. — Нямахме време да я търсим. Но съм сигурен, че някой ден пак ще попадна на нея.

— Знаеш ли, идеята не е лоша. Само че тя няма никакви обратни приятели.

Ръката на иранеца полетя и го зашлеви с все сили.

В продължение на няколко секунди Райли не помръдна глава, докато изчака болката да отmine, а после отново вдигна очи към терориста и се усмихна накриво.

— Грешката е моя. Не знаех, че все още го държиш в тайна. Но не се притеснявай! Това ще бъде нашата малка тайна.

Иранецът вдигна отново ръка, но размисли и я отпусна.

— Може пък тя да успее да ме върне в правия път! — подхвърли с презрителна усмивка. — Какво ще кажеш, а?

Силна болка прониза главата на Райли и той реши, че няма смисъл да продължава да дразни похитителя си. Вместо това се

фокусира върху обстановката. Установи, че се намира в малък самолет. Не виждаше добре с едното око и осъзна, че то е подуто. Устните му също бяха подути и разцепени. Незнайно защо, но чорапите и обувките му също липсваха.

Беше натикан върху мека седалка в задната част на самолета, зад дървена преграда. Опита се да се раздвижи, но ръцете и краката му се оказаха завързани с някакви бели връзки, които се бяха впили в кожата му и му причиняваха допълнителна болка. Мина му през ума, че вероятно са дръпнати от пердетата на старицата. Не бяха много дебели, но пък бяха здрави. И вероятно са били достатъчно дълги, защото глезените му бяха увити с тях няколко пъти.

Надали би могъл да се освободи сам от тях.

Насочи поглед към малкия илюминатор в стената срещу себе си. От него не се виждаше нищо друго, освен безкрайно синьо небе. Опита се да прецени в коя посока пътуват. Слънцето като че ли идваше откъм предната страна на самолета, леко вдясно от него. И беше много ярко, така, както светеше сутрин. Това като че ли подсказваше, че летят на изток. На изток от Централна Турция.

Представи си картата. Там бяха Сирия, Ирак, Иран. Все гостоприемни места за един агент на ФБР.

Погледна към иранеца и отбеляза:

— Летим на изток.

Иранецът не отговори.

— Какво стана? Да не би визата ти да изтече?

Иранецът се усмихна хитро и отговори:

— Не, но храната ми липсва.

Райли сведе очи към ръката му. Не изглеждаше много добре. Превръзката беше отпусната и кървава.

— Като те гледам, май вече ще имаш нужда от помощ при рязането на пържолите!

Усмивката на иранеца се стопи. Замълча, дишайки тежко, но накрая вдигна здравата си ръка и пак зашлеви шамар на агента. После просъска:

— Задръж тази мисъл! Ще ти бъде полезна по пътя надолу!

В съзнанието на Райли нахлу порой от неприятни картини. На заложенници, държани години наред в мръсни килии, оковани за стените,

бити и унижавани, и напълно забравени, докато накрая някоя отвратителна болест не ги освободи от мъчителите им.

Тъкмо се канеше да каже нещо, когато се сети друго и кръвното му налягане достигна нови висоти.

Спомни си доклада, който му дадоха в Истанбул за италианския служител с натрошените кости. Лекарите смятаха, че е бил хвърлен жив от хеликоптер или самолет.

Реши да овладее страха си и прикова самодоволния поглед на иранеця.

— Дори не знам шибаното ти име!

В продължение на няколко секунди иранецът се чудеше дали да отговори. Очевидно реши, че е безопасно, и рече:

— Казвам се Захед. Мансур Захед.

— Благодаря, че ми каза. Никак нямаше да ми бъде приятно да знам, че си погребан в анонимен гроб. Не би било справедливо, не мислиш ли?

Захед се усмихна злобно и изсумтя:

— Както вече казах, задръж и тази мисъл. Ще разполагаш с предостатъчно време да ѝ се наслаждаваш.

Иранецът изгледа замислено Райли.

Макар вече да бе решил какво да прави с него, като че ли започна да се разколебава. И двете възможности му се струваха еднакво добри.

Би могъл да го отведе със себе си в Иран. Да го затвори в изолирана килия в някой от техните затвори и да си поиграе с него на воля. Агентът би бил превъзходен източник на разузнавателна информация. Не се съмняваше, че ще успеят да го пречупят. Разполагаха с необходимите средства. А после той щеше да им каже всичко, което знае и за ФБР, и за мерките за вътрешна сигурност на Съединените щати. Така, заедно със съкровището от Никея, той щеше да предостави на страната си един от най-добрите агенти от Отдела за контратероризъм на нюйоркското бюро на ФБР, при това — без да е оставил никакви следи към себе си. Това би бил най-забележителният удар на Мансур Захед.

Всичко звучеше твърде розово. Докато не осъзна реалността.

Захед беше прагматичен човек и не можеше да не си даде сметка как всъщност ще се развият нещата. Знаеше, че скоро ще изгуби контрола над съдбата на Райли. Дори и да се опита да го държи в тайна, американският агент бе такъв трофей, че нямаше начин нещо да не изтече навън.

При всички положения щеше да събуди огромен интерес. Ще се намесят и други, които вероятно щяха да предложат различни идеи за ценния трофей. И нищо чудно на някакъв етап да го използват като разменна монета за нещо, на което много държат. И ако това се случеше, агентът щеше да бъде освободен. При което — за това Захед не хранеше никакви съмнения — Райли щеше да превърне живота му в ад, ако ще и от хиляди километри разстояние.

Именно тази възможност правеше въпросната опция крайно неприемлива.

Не, няма да води Райли със себе си в Иран. Освен това решението, което беше взел, щеше да му достави неизмеримо удоволствие. Щеше да се превърне в паметен миг, на който щеше да се наслаждава до края на дните си. Единственото, за което съжаляваше, бе, че няма да може да види размазаното тяло на Райли, след като падне върху водната повърхност.

Захед се понаслаждава още мъничко на картината, която рисуваше въображението му, а после свали слушалката от стената и натисна два бутона.

Щийл вдигна веднага.

— Събуди ли се?

— Да. Къде сме?

— Току-що навлязохме във въздушното пространство на Кипър. Разполагаме с около половин час до твърда земя.

— Тогава да го направим! — отсече Захед.

— Окей — отвърна спокойно Щийл.

Захед постави слушалката на мястото ѝ и се обърна към Райли.

— Не можеш да си представиш каква радост ми предстои да изживея!

И отново го зашлеви през лицето.

— Девет Майк Алфа, имаме проблем! Не можем да овладеем налягането в кабината! Моля за спускане ниво едно-две нула!

От контролната кула не закъснях да отговорят:

— Девет Майк Алфа, сигнал за помощ ли изпращате?

— Не — отговори Щийл с равен тон. — Засега. Подозрения за не добре затворена врата. Трябва да декомпресиране, да я заключим и отново да компресиране. Случвало се е и преди.

— Разбрано, Майк Алфа. Слезте, когато ви е удобно. Отдолу никакъв трафик. Въздушна база на двеста и четиридесет метра. Късмет!

Щийл благодари на контролната кула и натисна лоста на автопилота нагоре, с което накара носа на самолета да се наклони надолу. „Чесната“ започна рязко спускане на петнадесет градуса от височина седем хиляди и петстотин метра на три хиляди и шестстотин метра. Това беше максималното снижаване, което пилотът знаеше, че може да поиска. Завъртя ръчката за компресиране до нейния максимум, за да изравни външното и вътрешното налягане.

Така иранецът можеше да отвори вратата. Захед му беше казал, че иска Райли да пада от колкото е възможно по-голяма височина, но Щийл беше преценил, че три хиляди и шестстотин метра е най-безопасно за самолета.

При тази височина падането щеше да продължи малко повече от минута. Щийл бе наясно, че от гледна точка на Захед колкото по-дълго, толкова по-добре, но смяташе, че минута е напълно достатъчно. И тя би се сторила цяла вечност на всеки, който виждаше какво го очаква в края на пътуването.

Райли чу промяната във воя на двигателите, усети, че самолетът се накланя рязко надолу и започва да се снишава. Разбра какво предстои.

Тялото му се разтърси от неистов страх, но вместо да го парализира, той повиши рязко адреналина му и го включи на програма оцеляване. Знаеше, че не може да стори кой знае колко, но все пак трябваше да направи нещо.

Огледа се. Полезрението му беше ограничено от преградата вдясно. Виждаше единствено самия край на самолета. Зад иранеца зърна подредени един върху друг кашони и кожената корица на един кодекс, подаваща се от най-горния. Изпадна в тих бяс, че съкровището от Никея е попаднало в ръцете на иранците. Погледът му се плъзна встрани. Забеляза чекмедже със зелен кръст на него, под една от задните седалки. Наборът за първа помощ. Предположи, че там би могъл да намери ножици, с които да среже връзките си. Но между него и кутията беше иранецът, който го наблюдаваше зорко и не пропусна да регистрира стрелкация му поглед.

Не каза нищо. Само вдигна здравата си ръка и размаха предупредително пръст. Райли го дари с кисела, но спокойна усмивка, което накара Захед да се смръщи.

После Райли се изкиска. Може и да не беше кой знае какво, но беше напълно достатъчно, за да изпълни сърцето на врага му с тревога и страх — което в този момент му беше напълно достатъчно.

Около шест минути след началото на спускането самолетът изравни на три хиляди и шестстотин метра. Бени Щийл огледа показанията на уредите пред себе си. Всичко беше наред.

Беше настъпил моментът агентът на ФБР да заеме позиция за изстрелване.

Стана от мястото си и отиде при Захед.

— От кой край да го хвана? — попита делово.

— Взemi краката.

Щийл сграбчи краката на Райли и склучи ръце около глезените му, за да не му позволи да мърда. Приведе се и го издърпа от пейката на пода.

А след това го повлече към вратата на самолета.

Главата на Райли тупна върху килима на пода и той побесня.

Затърчи се бясно, за да се освободи от ръцете на южноафриканеца. Въртеше тялото си наляво и надясно, като редуваше свиване на колене с внезапни ритници, въпреки че глезените му бяха силно притиснати един до друг. Всеки ритник запращаше нова доза болка из тялото му, но той не ѝ обръщаше внимание.

Някъде зад него се появи иранецът. Постави здравата си ръка под врата на Райли и го блокира, но след няколко движения Райли успя все пак да се изтръгне от южноафриканеца и запрати към него мощен двоен ритник.

— Нали щеше да упояваш копелето? — промърмори пилотът, докато се опитваше да хване отново краката му.

— Няма — изсъска иранецът, без да отпусна захвата си. — Искам го напълно буден. Да почувства всяка изминаваща секунда с ясно съзнание.

Думите му разгневиха още повече Райли и той започна да рита още по-ожесточено по посока на пилота. Позицията му беше неизгодна, за да постигне наистина успешен удар, а и южноафриканецът блокираше всеки негов ритник. Тогава Райли реши да удвои усилията си към иранеца. Все пак той беше по-слабият от двамата. Един успех на този фронт би променил хода на събитията.

Замахна силно с глава назад, подобно на риба, бореща се да се освободи от рибарската мрежа. Известно време Захед поддържаше достатъчно разстояние между себе си и агента, без да пуска врата му. Но не за дълго. Райли долови главата му наблизко и отметна своята колкото можеше по-силно и по-рязко. Тилът му се стовари върху лицето на иранеца. Не знаеше къде точно го е ударил, но усети отслабването на захвата му. Започна да се измъква изпод ръката му. Иранецът възстанови изходната си позиция, но тогава Райли го ухапа като бясно куче.

Захед изруга от болка и започна да дърпа ръката си, обаче Райли не я пускаше. Зъбите му се забиваха все по-силно и по-силно. За съжаление концентрирането върху него отклони вниманието му от другия мъж, който се приведе и успя да хване здраво глезените на агента. Междувременно Захед освободи лакътя си и го заби в ухото на агента. Зъбите на Райли се отпуснаха и иранецът отново приклеци врата му.

Жертвата им продължи да се гърчи, но сега вече го бяха хванали здраво. Изтеглиха го покрай кашоните с древните кодекси и го хвърлиха на пътеката между предните седалки. Поставиха го диагонално — краката му бяха до предната дясна седалка, а главата му — на сантиметри от вратата на самолета.

— Ще можеш ли да го удържиш? — попита пилотът.

— Ти си гледай работата — изгъгна иранецът, обкрачил противника си. Натисна със здравата си ръка врата му към земята и допълни: — Държа го.

Щийл остана още малко, за да се увери, че Захед наистина владее положението, а после се отдръпна назад.

— Ще се обадя и ще забавя скоростта — съобщи на Захед. — Трябва ми само една минута.

— Върви!

Свърза се с кулата в Никозия, за да ги уведоми, че е на височина едно-две нула, и поиска разрешение да забави до сто възела. Молбата му бе одобрена. С вече достатъчно намалена мощност на двигателите самолетът и без това беше започнал да забавя ход. Щийл промени ъгъла на витлата.

Това беше равносилно на смяна от пета на втора скорост при колите. Шумът в кабината се промени от ниско боботене на силен вой.

Щийл проследи падането на скоростомера до желаното ниво.

Закова се на сто възела. Бяха готови.

— Отвори вратата! — провикна се към Захед. — Когато я отвориш напълно, ще дойда да ти помогна.

Не можеше да напусне пулта, докато и двете части на вратата не се отворят напълно — трябваше да бъде в готовност за евентуални усложнения по време на тази необичайна въздушна маневра.

Извърна се назад и видя, че Захед се обръща и бутва лоста на горната част на вратата.

Отвори я.

Вятърът автоматично я грабна и я отвори напълно. Мощна струя студен въздух нахлу в самолета.

Райли усети, че секундите в него изтичат. Имаше чувството, че е погълнал бомба с часовников механизъм. Лицето и дясното му око бяха притиснати в грубия килим. Едва си поемаше въздух.

Не можеше да помръдне. Иранецът го беше приковал здраво върху пода на самолета. Но поне сега беше сам. И ако Райли смяташе да направи нещо, трябваше да го направи сега, преди пилотът да се е завърнал. Завързан толкова добре, той би бил безпомощен срещу двама мъже.

Което означаваше, че трябва да действа веднага.

А после чу как пилотът дава зелена светлина на Захед, почувства как иранецът се надига леко от него, чу прищракването на лоста.

Знаеше, че здравата ръка на иранеца е заета с отварянето на вратата. Знаеше също така, че с ранената си ръка той не би могъл да блокира нито един негов удар.

Сега или никога.

Събра всичките си сили. Концентрира ги там, където му бяха най-необходими. Извърна се рязко, повдигна лявото си рамо и освободи гърба си от иранеца. Сплете пръсти и насочи десния си лакът назад колкото му бе възможно по-силно. Коленете му се свиха и краката му произведоха мощен ритник. В другия край Захед изръмжа от болка. Но така нямаше да може да промени ситуацията. Ако искаше да се спаси, трябваше да намери начин да го извади от равновесие — в буквалния смисъл на думата, поне за две секунди.

Което и направи. Иранецът загуби равновесие и се залюля за миг. Райли се обърна изцяло по гръб и извърши последователно две неща. Първо събра крака и ритна силно иранеца, като го запрати назад към корпуса на самолета. После се превъртя, сви колене и измъкна ръцете си през глава, отпред.

Те все още бяха вързани, но сега не бяха отзад.

Захед дойде на себе си в мига, в който Райли се изправи на крака. Иранецът се отдръпна по-далече от наполовина отворената врата.

Двамата застанаха един срещу друг. И тогава Райли забеляза леко трепване в очите на Захед. Разбра, че му готвят засада.

Завъртя се и се спусна към южноафриканеца с протегнати напред ръце. Не можеше да ги използва, за да произведе достатъчно силен удар. Затова грабна pilota за врата и го придърпа към себе си, а после наклони глава и я стовари директно върху носа му. Това беше най-силният удар с глава, който беше произвеждал през живота си — толкова добър, че хрущането на костта се чу съвсем ясно въпреки воя на въздуха, нахлуващ в самолета. Пилотът се залюля назад в тясната пътека между седалките, удари глава в дървената преграда, която разделяше кабината от салона на самолета, и се стовари на пода.

Райли знаеше, че Захед вече е тръгнал към него, но не успя да се обърне достатъчно бързо, за да отклони удара му. Иранецът беше извадил пистолета си и сега стреля. Куршумът буквално го одраска по челюстта. Попадението не беше фатално, но Райли полетя назад към една от седалките. Но успя да обърне глава точно навреме, за да види как Захед се приготвя за следващ изстрел. Със сетни сили се спусна напред, стовари се върху него и го запрати няколко крачки назад.

Пред замаяния му поглед Захед се изправи и отново тръгна към него. Видя го как вдига пистолета като чук. Усети, че ръцете му вече не се подчиняват и нямат желание да отклоняват удара. Очите му се стрелнаха във всички посоки, опитвайки се да намерят нещо, с което да блокира атаката. Единственото, което забеляза, бе жълт пластмасов куфар с две черни дръжки.

Райли се присегна и го грабна. Беше тежък, към петнадесет килограма. Вдигна куфара и го стовари върху Захед.

В този момент капакът на куфара се отвори и отвътре се показа спасителната лодка на самолета, разгъвайки се със силно свистене. Но салонът на самолета беше твърде тесен, за да ѝ позволи да се разгъне напълно. Единственото място, накъдето можеше да отиде, бе по дължина. След четири секунди вече беше достатъчно голяма, за да служи като бариера между Райли и Захед. След осем секунди беше изцяло издута. А когато се насочи към кабината, воят на двигателите претърпя драстична промяна. Самолетът ускори и носът му се наклони с десет градуса. Спасителната лодка беше бутнала някакви лостове, както и този на автопилота, и сега самолетът падаше.

Райли затаи дъх и се хвана за най-близката седалка. Чу, че вятърът откъсва отворената врата от пантите ѝ, и я видя как излита надолу. Зарей очи наоколо, опитвайки се да успокои ума си и да задейства разума си.

Опитът му бе нарушен от няколко изстрела.

От другата страна на лодката Захед бясно стреляше — очевидно искаше или да я спуга, или да убие Райли. По възможност — двете едновременно.

Куршумите отскачаха от найлоновата повърхност и Райли просто нямаше къде да се скрие. Сниши се зад седалката и усети, че върху него започват да ваят някакви предмети — очевидно бяха от набора за спешни ситуации на лодката, който се изсипваше в тясното пространство.

Погледът му се плъзна към предметите. Огледало. Кана с дръжка. Димки. И нож.

Не много голям. Не боен нож от онези, дето могат да убият и алигатор, а помощен нож с оранжева дръжка и съвсем скромно острие.

Пресегна се и го грабна. Пет секунди по-късно ръцете и краката му бяха свободни. Един куршум се заби в седалката пред него, друг профуча покрай рамото му, трети прелетя зад гърба му. Спасителната лодка се състоеше от няколко отделни секции и въпреки дупките в нея, оставаше все така издута. Но не след дълго упоритостта на Захед щеше да бъде възнаградена.

Налагаше се да го елиминира веднага.

При това бързо. Самолетът продължаваше да пада.

Приклепна и се спусна към задния край на самолета, далече от куршумите. В края на лодката спря, пое си дълбоко въздух, вдигна лявата си ръка с ножа и се хвърли напред.

Хвана Захед неподготвен и преряза дясната му китка. Иранецът изпусна пистолета и от артериите му бликна кръв. Вцепени се и премести невярващо поглед от Райли към ръката си, все така залепен към стената от издутата лодка.

Райли присви очи, протегна ръка и хвана намиращия се зад гърба му лост за долната част на вратата.

Изкрещя:

— Май всъщност няма да имаш нужда от надгробен паметник!

И го бутна назад със силен ритник в слабините.

Иранецът изчезна моментално. Без вопъл, без вик.

Райли стоеше наред студената вихрушка и наблюдаваше все по-бързото приближаване на водата под него. За момент се запита дали иранецът не е извадил по-голям късмет. После насочи вниманието си към огромната лодка, която блокираше пътя към кабината.

И започна да си проправя път с ножа през нея. Вече не чувстваше болка. Цялото му тяло се бе превърнало в машина за оцеляване.

Стигна до пилотската кабина. Видя как носът на самолета се носи по права линия към водата, управляван от автопилота. Прецени, че щом в случая автопилотът е врагът, значи трябва да елиминира него. Не знаеше как се управлява самолет, но бе пътувал в достатъчно такива самолети, за да има представа приблизително кое какво е.

Озърна се. И го забеляза — малкият червен превключвател.

Изключи автопилота, седна зад щурвала и го хвана. Той моментално омекна в ръцете му. Дръпна силно назад, като се стараеше да центрира машината, за да не накланя крилето. И постепенно почувства промяната. Носът започна да се вдига нагоре. Не много, но достатъчно забележимо. Това му даде сили да продължи да опитва. Видя, че водата се приближава зашеметяващо бързо към него, и продължи да дърпа. Имаше чувството, че се опитва да повдигне сам самолета, в буквалния смисъл на думата.

С всяко следващо дръпване носът на „Чесната“ се вдигаше все повече и повече, а заедно с това скоростта ѝ намаляваше. Но при всяко отдръпване на ръцете от щурвала самолетът отново се връщаше в първоначалната си позиция. Забеляза, че се носи със скорост малко над сто възела в час. Водата вече се плъзгаше под него като безкраен тъмносин конвейер, изкусително близка и примамлива, и все пак невъобразимо смъртоносна при неправилен ъгъл на приземяване.

Райли се опита да успокои дишането си и да държи самолета в хоризонтална позиция. Не бързаше да се приземява. Все пак на

някакъв етап трябваше да го направи. При това — преди да стигне до сушата. Която като че ли не беше много далече.

А после чу някакъв вой в двигателите на самолета и разбра, че приводняването трябва да стане веднага.

Бутна леко щурвала напред. Самолетът бавно се снижи, носейки се вече по бялата пяна на вълните. Морето беше много спокойно и макар че коремът на „Чесната“ подскочи няколко пъти по повърхността му, нито се счупи, нито се огъна. Малкият самолет продължи да подскача така още няколко десетки метра, докато накрая тежестта на водата не взе превес над инерцията му, за да го закове насред облак бяла пяна.

Водата нахлу в кабината.

Не разполагаше с много време. Освободи се от коланите, които си бяха свършили работата и го бяха спасили от изстрелване през предното стъкло. Нивото на водата се покачваше. Той стана и се озърна за спасителна жилетка. Но после откри нещо по-добро — друга яркожълта торба, зад другата седалка, доста по-малка от куфара на лодката. Огромните сини букви върху него го информираха, че това е „Чанта за спешни случаи“. Кое то напълно го устройваше.

Грабна я и се втурна към отвора на вратата. Но там се закова и се обърна към задната част на самолета — към кашоните, които бяха струпани между задните седалки и зад преградата, където беше затворен и той.

Съкровището от Никея!

Кодексите, които бяха оцелели от зората на християнството до наши дни. Втурна се към тях, оглеждайки се за нещо, което би могъл да използва, за да ги спаси. Нещо, което да е непромокаемо. Каквото и да е. Торба, найлоново покритие... Парче от лодката! Те бяха там, подканяха го — големи парчета от нарязаната лодка, поклащащи се в бързо нахлуващата вода.

Би трябвало да свършат работа.

Сграбчи едно от по-големите парчета, извади ножа и го доизрязва. Водата вече беше стигнала до коленете му.

Насочи се към кашоните, отвори най-горния и започна да хвърля древните кодекси в импровизирания чувал.

Водата стигна до бедрата му.

Райли отвори и втория кашон и започна да вади следващите кодекси. Водата стигна до кръста му. Което означаваше, че най-долният кашон вече е потопен.

Трябваше да тръгва. И то бързо, ако не искаше да остане в капана на самолета.

Завъртя горната част на чувала около себе си, стягайки толкова, колкото можеше. Знаеше, че така чувалът нямаше да се превърне в непромокаем, но при тези условия това бе най-доброто, което можеше да стори. Метна го през рамо и се запъти срещу нахлуващата през вратата вода.

Все едно се опитваше да върви срещу тропически порой.

Пое си дълбоко въздух, гмурна се под водата и дръпна зад себе си с едната ръка чувала, а с другата — спасителната чанта.

Излезе от другата страна на вече частично потопения самолет и стъпи върху крилото. Изкатери се в горния му край, който още не беше потопен, отвори чантата и извади спасителната жилетка. Навлече я и я изду, след което прикрепил към нея персоналния локатор и го включи.

После отново се гмурна във водата. Опашката на „Чесната“ го последва и минута по-късно също се потопи, оставяйки го да се носи около призрачно белия силует на самолета, изчезващ в мрачните води отдолу.

Райли стискаше горната част на чувала колкото сили имаше, като се стараеше да не допуска вътре вода. Но знаеше, че положението е безнадеждно. Вече виждаше как водата започва да се просмуква между гънките в отвора. Материалът, от който беше направен този чувал, не бе създаден за лесно сгъване. Беше създаден да бъде твърд, за да издържа при всякакви условия в открито море.

С всяка следваща минута в чувала нахлуваше все повече вода. И колкото повече вода навлизаше, толкова по-тежък ставаше. След около половин час, изцедил всеки микрон енергия от тялото си, Райли вече не можеше да го държи над повърхността. Беше станал твърде тежък за сам човек. А и вероятно нямаше повече смисъл да се старее. И без това книгите бяха подгизнали. Бяха завинаги съсипани, а информацията в тях — загубена.

И той пусна чувала, който за няколко секунди се задържа на повърхността, след което бавно потъна.

Райли остана сам, понесъл се безцелно по водата — една
безсилна капчица живот наред безмилостното море.

Райли усещаше, че ту идва в съзнание, ту го губи. Студената вода, която се пликкаше около главата му, се грижеше да буди тялото и мозъка му всеки път, когато те се опитваха да се изключат.

Улови се, че мисли за Тес. Надяваше се, че е в безопасност. Но той я беше предал, като изгуби съкровището от Никея. Опита се да се фокусира именно върху тази мисъл, да я използва като основателна причина, за да остане в съзнание. Ако успееше да запази поне себе си жив, щеше да ѝ спести още един удар, пък и щеше да ѝ разкаже точно какво се е случило с кодексите и така да ѝ спести несигурността, която в противен случай би я глождила до края на дните ѝ.

Накрая не издържа и се отпусна по вълните. Остави се на спасителната жилетка и на личния си локатор да си свършат работата. Носеше се в открито море, останал без сили, очаквайки спасението, което се надяваше най-сетне да дойде.

Четиристотин километра от мястото, където беше Райли, служителят от контролната кула, който следеше движението на „Чесната“, след като Щийл се бе обадил за разрешение да снижи, разбра, че нещо не е наред, още в мига, в който забеляза, че самолетът пада под три хиляди и шестстотин метра и бързо ускорява.

След три повиквания, останали без отговор, и по-малко от минута след като забеляза необичайното поведение на машината, служителят активира плана за спешни случаи. Спасителният хеликоптер на британския кралски флот излетя от базата си Акротири в Кипър в същия миг, в който самолетът на Райли докосна водата.

Сигналът от личния локатор на Райли, който указваше позицията му, беше препратен до пилота на хеликоптера, докато се носеше към последното известно място, където бе засечен самолетът. След половин час един спасител вече вдигаше Райли към кабината на хеликоптера.

Откараха го обратно в базата Акротири, където за раните му се погрижиха военните лекари от болницата „Принцеса Мери“.

И въпреки че самолетът бе паднал в международни води, на Райли му се наложи да отговаря на десетки въпроси — кой е бил в самолета, какво се е случило и защо се е случило. Британците не си поплюваха с разпитите. А не след дълго се появиха и официални лица от кипърската гражданска авиация, както и от Националната гвардия, които също започнаха да задават всевъзможни въпроси.

Райли отговаряше на въпросите колкото му е възможно поддържано, но беше безкрайно уморен и всичко го болеше, поради което усещаше, че търпението му започва да свършва. Обади се в Ню Йорк, свърза се с Апаро и го помоли да му помогне да се измъкне оттук, макар да знаеше, че няма да стане бързо. Американското посолство беше на един час път оттук, в Никозия, а ФБР нямаше официален представител там. И все пак след поредица от обаждания до съответните инстанции се появи американското аташе по отбраната, пое контрола над ситуацията и го измъкна от британската база.

А след още ред телефонни обаждания, най-сетне успяха да открият Тес в един полицейски участък в Кония. Тя беше добре и в безопасност, но беше оплетена в същата бюрократична паяжина. И трябваше да отговаря също на куп въпроси. А турците не смятаха да я пуснат, докато не получат отговорите си.

— Дръж се! — отсече Райли. — Идвам да те взема!

Самолетът пристигна късно през нощта — безупречен бял рицар с емблемата на корпорация „Гълфстрийм Аероспейс“. С все нарастващо нетърпение Райли го проследи как се насочва към частния хангар и как двигателите му постепенно заглъхват. Вратата на самолета се отвори и отвътре се показа държавният секретар на Ватикана — кардинал Мауро Бруньо.

По сбръчканото му лице се изписаха изненада и състрадание, когато зърна раните и травмите по лицето и ръцете на Райли. Разтвори ръце, прегърна топло агента, а после се отдръпна и прошепна:

— Значи го няма, така ли? Наистина го няма?

Вече знаеше за случилото се. Райли му бе споменал, когато му се обади, но не му бе разказал цялата история.

— Опасявам се, че е така — промърмори агентът.

— Хайде, разкажи ми! — кимна кардиналът, като го покани да се качи на борда.

И докато пилотът се занимаваше със задължителните документи, които щяха да им позволят отново да излетят, Райли разказа на домакина си всичко, което се бе случило през последните няколко дни. Към края на разказа му раменете на кардинала се бяха отпуснали от тежестта на тези разкрития, а по лицето му се бе изписала огромна болка.

Поседяха мълчаливо известно време, после пилотът се появи и съобщи, че след броени минути излитат. Брунъне не каза нищо. Само кимна.

— Може пък да ги измъкнем оттам — обади се предпазливо Райли. — Надали е чак толкова дълбоко. А после да ги разчетем. Нали знаете, че съвременните технологии правят чудеса!

Брунъне го погледна и сви рамене. Очевидно и той залагаше на тази вероятност толкова, колкото и самият Райли.

— Но този вариант ви харесва, нали? — изрече агентът. — Така де, няма ги. И вече завинаги. Никакви въпроси. Никакви неудобни разкрития. Никакви главоболия за вас!

Кардиналът замислено въздъхна:

— Ясно е, че бих предпочел те да не стават публично достояние. Никога и за никого. Но лично аз се надявах, че ще се запозная с тях. Отдавна мечтаех да науча истината!

Задържа погледа на Райли за известно време, а после се извърна и се вторачи в мрака навън. Изглеждаше като човек в дълбок траур.

На малкото военно летище вече ги очакваше Рич Бърстън — официалният представител на ФБР в Анкара, който бе долетял от столицата на Турция дотук с военен хеликоптер. Докато пътуваха към града, Райли успя да разкаже на началника на Ертугрюл как всъщност беше загинал агентът от Истанбул.

— Искам да знаеш едно! — изрече притеснено Бърстън. — Трябва да влезем и да излезем колкото е възможно по-бързо! Не искам онези момчета да разбират кой си ти! Освен ако не държиш да прекараш следващите няколко дена в полицията, отговаряйки на въпросите им!

Райли го разбираше прекрасно. Самолетът беше паднал в международни води. И беше излетял от гръцки остров. Така че въпросите на кипърските власти се бяха ограничили само до това.

Но тази работа тук бе по-различна. Райли беше директно замесен в събития, довели до смъртта на турски войници, в това число и един старши офицер, уважаван в средите на армията.

— Бих предпочел да разговарям с тях по телефона, от бюрото си на Федерал Плаза — промърмори Райли.

— Напълно те разбирам. Затова сега остави говоренето на мен и гледай да не вземаш инициативата!

Райли обеща, а после се обърна към кардинала. Бруньо не само кимна в знак на съгласие.

В крайна сметка всичко мина относително гладко. Успяха да измъкнат Тес и старицата от ареста без много разправии. Късният час определено помогна, както и фактът, че щабът на жандармерията не се намираще в Кония.

От местната полиция изпратиха хора, които известно време да охраняват старицата и нейния магазин, въпреки че според Райли вече не я грозеше никаква опасност.

Когато пристъпиха навън, бяха посрещнати от бледото сияние на зората. Улиците пустееха. Градът тънеше в обичайната си сутрешна дрямка. Единствените шумове наоколо бяха от тихото жужене на климатиците.

Райли хвана Тес за ръка и я поведе към очакващите ги коли. Тя беше напълно изтощена и отчаяна. Няколкото думи, които бяха успели да си разменят с Райли, буквално я бяха разтърсили. Райли разказа на нея и на старицата, че кодексите са погълнати от морето.

Тази новина определено я извади от равновесие. Кодексите бяха преживели две хилядолетия на интриги и заговори и бяха оцелели. Бяха издържали на кръстоносните походи, падането на империята и две световни войни, но не бяха успели да се преборят с бруталността на XXI век.

Спряха пред полицейската кола, с която щяха да върнат старицата в къщата на сина ѝ. Тес пусна Райли и прегърна старата жена.

Двете останаха прегърнати няколко дълги секунди, след което старицата се отдръпна, погледна я и попита:

— Нали ще ви видя утре?

Тес се обърна и погледна към Райли. Той все още беше замаян от огромното количество болкоуспокояващи, с които го бяха натъпкали, и изглеждаше като развалина. Тя усещаше, че той няма търпение да се махне оттук колкото е възможно по-скоро. Самолетът на държавния секретар на Ватикана вече ги очакваше, за да ги изведе от Турция и да ги върне в Рим, откъдето щяха да хванат обикновен граждански полет до Ню Йорк. Тя също искаше да се прибере у дома и да остави цялата тази лудост зад гърба си. Но сега, когато погледна старата жена в очите, разбра, че не може да я остави просто ей така. Искаше да прекара още малко време с нея. През двадесет и шестте часа, които бяха прекарвали заедно, те бяха преживели доста неща, и Тес си даваше сметка, че би било невъзпитано от нейна страна да изчезне от живота ѝ по този начин, макар и не завинаги. Но в момента като че ли нямаше избор.

Мрачното изражение на Райли потвърди предчувствията ѝ.

— Съжалявам, но не можем да останем — каза той. — Самолетът ни чака.

Старицата се оклюма.

— Дори и за няколко часа? Надявах се да дойдете на закуска у нас! — Опита се да му се усмихне, но усмивката ѝ не успя да пребори скръбта, която бе изпълнила сърцето ѝ.

Райли погледна към официалния представител на ФБР. Бърстън леко поклати глава.

— Съжалявам! — промърмори Райли.

Старицата кимна примирено. Едно от ченгетата ѝ отвори вратата на колата. Тя се закова за миг, обърна се към Тес и предложи:

— Не можете ли само да ме изпратите до магазина? И без това ви е на път за летището!

— Какво, сега ли? — изгледа я изненадано Тес.

— Да! — кимна старата жена и стисна ръката ѝ. — Искам да ви дам нещо. Един сувенир! Дайте ми възможност да ви оставя с по-приятни спомени от Кония.

Погледите на двете жени се срещнаха. И Тес осъзна, че старицата иска да ѝ каже нещо.

Като се опитваше да не издава с изражението си внезапно нахлулото в душата ѝ вълнение, и най-вече в присъствието на самия кардинал Бруньоно, тя погледна към Райли.

Бърстън отговори вместо нея:

— Защо пък не! Стига наистина да е за бързо. И като казвам бързо, разбирам бързо!

Бърстън и кардиналът останаха в колата, докато Тес и Райли излязоха със старицата.

Тя събуди сина си и го накара да слезе, за да отвори магазина, а после го отпрати с махване на ръката.

Тес действително не беше обърнала внимание колко красиви са всъщност керамичните им изделия. Имаше вази, купи и чинии от всякакви видове и размери, с елегантни форми и изящни шарки.

— Вземете си всичко, което ви хареса! — покани ги старицата. — Веднага се връщам!

Тя изчезна в задната стаичка на магазина. Очевидно отиваше в мазето. Когато отново се появи, две неща автоматично подсказаха на Тес, че е била права. Първото бе начинът, по който старицата се огледа

във всички посоки, както и към улицата, сякаш искаше да провери дали не ги наблюдават. А второто бе онова, което носеше.

Стара кутия от обувки.

Старицата сложи кутията в ръцете ѝ:

— Това е за вас!

Тес затаи дъх и кой знае защо, се огледа. Искаше да зададе очевидните въпроси, но думите отказаха да излязат. Отвори кутията.

Беше пълна с десетки тесни найлонови калъфи. Тес извади един. Беше нагънат, подобно на калъфите за снимки, които американците носеха в портмонетата си.

Тес го разтвори. Във всяко от джобчетата на този ръкав имаше по четири филмови негатива, от епохата преди дигиталните фотоапарати.

Още преди да вдигне негативите към светлината, тя вече знаеше какво съдържат. Макар че на тях черното изглеждаше бяло, древните букви си личаха съвсем ясно. Както и кожените корици.

Това беше съдържанието на кодексите.

— Вие ли сте ги снимали?

— Съпругът ми. Преди много години, преди да почине. Решихме, че няма да е зле да ги документираме, в случай че бъдат унищожени от пожар или друго нещо. Книгите бяха много крехки и работата не беше лесна, но мисля, че се справихме. Имаме и самите снимки на хартия, но обемът им е твърде голям, за да ги пренесете незабелязано.

Тес се поколеба, но все пак попита:

— Всичко ли е тук?

— Да — кимна старицата. — Всяка страница, без изключение. — Сви рамене и примирено добави: — Знам, че няма да могат да убедят никого. Има хора, които веднага ще ги нарочат за фалшификати. Но това е най-доброто, което мога да сторя за вас! Пазете ги!

— О, можете да ми вярвате, че ще ги пазя като зеницата на очите си! — Извърна се към Райли, чието лице внезапно се бе озарило от почти детинска радост. — И ти ще ми помогнеш, нали?

Райли я изгледа усмихнато.

— Е, май вече си имаш мечтания край, а?

— И още как! — ухили се тя. — Хайде! Да се прибираме у дома!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.